

65KR.

SCIENCE FICTION FANTASY HORROR

47

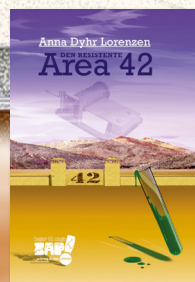
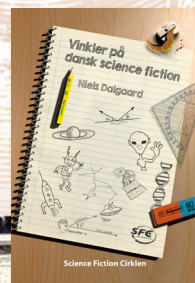
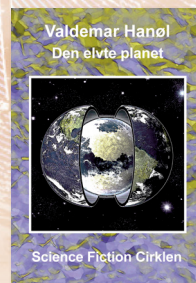
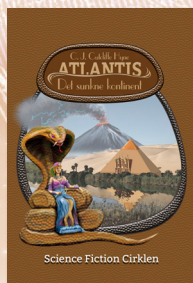
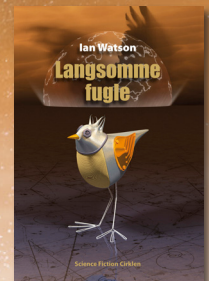
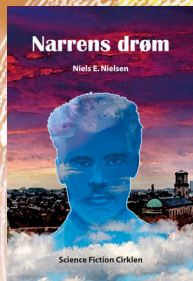
VINTER
2016

HIMMELSKIBET

MAGASINET FOR FANTASTIK

Nyeste bøger fra Science Fiction Cirklen

En bog skal læses på papir ...
www.sciencefiction.dk

HIMMELSKIBET

MAGASINET FOR FANTASTIK

Nummer 47, Vinter 2016

HIMMELSKIBET beskæftiger sig med de fantastiske genrer. Bladet bringer artikler, noveller, kunst, anmeldelser, nyheder m.v., der på den ene eller den anden måde har med fantastik at gøre. Se mere på www.himmelskibet.dk.

HIMMELSKIBET er et non-profit forehavende, der udelukkende bliver produceret af ulønnet arbejdskraft. Alle indlæg er © indlæggenes ophavs-mænd.

HIMMELSKIBET udgives af foreninen Fantastik. Læs om Fantastik på www.fantastik.dk.

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Æ. Mogensen
Tlf. 30 65 11 22
himmelskibet@fantastik.dk

Kontaktadresse

(bl.a. ved adresseændring):
Thomas Winther
Bovneager 75
2600 Glostrup
kasserer@fantastik.dk

Dette nummers redaktør:

Klaus Æ. Mogensen

HIMMELSKIBET udkommer ca. fire gange om året. Medlemmer af foreninen Fantastik modtager bladet gratis. Institutions-abonnement koster 250 kr. for fire numre. Medlemskab eller abonnement kan opnås ved at indbetale 250 kr. til konto i BankNordik 6515 30504775661. Husk at angive navn og adresse. Girokort til indbetaling kan rekvireres ved at sende en e-mail til forening@fantastik.dk.

Løssalgspris: 65 kr./stk.

Layout & montage:

Klaus Æ. Mogensen

Forsidegrafik: Michael Bernth

Tryk: Frederiksberg Bogtrykkeri
ISSN-NR: 1603-5836

Deadline for #48: 1/4 2015

Annoncepriser:

Omslag, bagside: 400 kr.
Omslag, inderside: 250 kr.
Helside inde i bladet: 150 kr.
Halvside inde i bladet: 100 kr.

Korrektur: Tue Sørensen, Lykke Has-høj, Thomas Winther

INDHOLD

Forsideillustration tegnet af Henrik Kublick

Den Fantastiske Virkelighed: Planet 9 in outer space.....4
Af Flemming R.P. Rasch

Sure minere.....6
Tegneserie af Peder Riis

Bjørnejagt.....12
Novelle af Mogens Carlsen

Anmeldelser.....19

Er Kraften vendt tilbage?.....39
Star Wars – Episode VII: The Force Awakens

Stjernebase Halter, del 2.....43
Novelle af Martin Willer

Science fiction-tegneserier: Nausicaä.....46
Af Klaus Æ. Mogensen

Bagsiden.....48
Novelle af Flemming R.P. Rasch

Indkaldelse til generalforsamling.....51

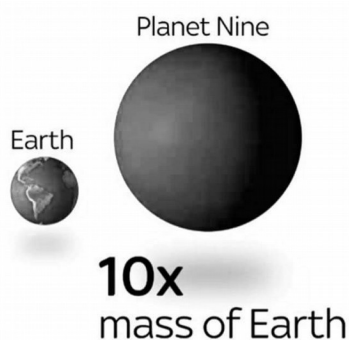
Nyt om fantastik.....52
Ved Klaus Æ. Mogensen

Godmorgen, hvordan har De det, Darth Vader?.....53
Star Wars fan fiction af Excavatrice

Ny fantastik på dansk.....54
Ved Janus Andersen

Den Fantastiske Virkelighed: PLANET 9 IN OUTER SPACE

Af Flemming R.P. Rasch

I forhold til nyheder om politik, om de kendte og om voldelige konflikter, er naturvidenskabens nyheder ofte meget uklare og langsommelige. Hvis kendis A har givet kendis B en olfert på værtshus C, kommer det sandsynligvis på forsiden af alle formiddagsaviserne den næste dag, med udførlige reportager om hvad der helt præcist foregik. Hvis det var naturvidenskab, så fik man måske at vide efter et par måneder at A og B begge havde været i nærheden af C på et tidspunkt inden for de sidste par måneder. Nogle forskere finder det interessant og begynder at undersøge det nærmere tidspunkt og hvad der egentlig skete. Over de næste par år fremkommer der mere data og forskellige teorier. Man ved nu at A og B faktisk var inde på værtshus C og kender det omtrentlige tidspunkt. Teorierne om hvad de lavede derinde er blandt andet drikke-øl, drikke-spiritus, snakke og den mere obskure give-olfert.

På et tidspunkt kommer der et gennembrud: Fra at det kun var en bekendt til et vidne der havde sagt at der vistnok var noget med en olfert, får man fat i en lydoptagelse hvor der er en der råber, på en måde som en ekspert i olferter mener kun kan stamme fra en der får en olfert. Give-olfert teorien er nu almindeligt anerkendt, mange år efter episoden, men man vil sandsynligvis aldrig opnå mere end en teori som virker overbevisende. Det er ikke til at vide om der en dag kommer nye oplysninger, som ødelægger olfert-teorien.

Så for medier, der gerne vil have helt aktuelle nyheder, som ikke kan betvivles, er naturvidenskab sjældent godt stof. Derfor har de det med at forsimple og overdrive, af og til så nyheden bliver helt uforståelig. Men en sjælden gang imellem er der noget som både er helt aktuelt, store videnskabelige nyheder, og noget som gør sig godt i medierne. For eksempel da sonden New Horizons sidste år fløj forbi

Pluto og sendte billeder hjem, der både overrasede forskere og var rigtig flotte. Men hvor nyheden for længst er ovre hvad medierne angår, så fortsatte New Horizon med at sende data hjem længe efter og forskerne har arbejdet til mange år, før de får styr på hvad det faktisk var vi så.

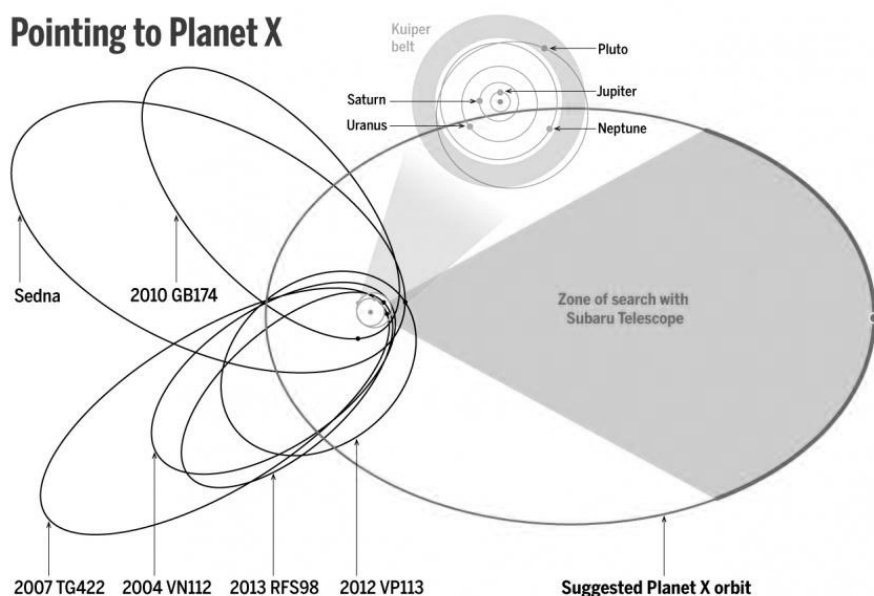
Den niende planet er død, længe leve den niende planet!

Der var mange som blev kede af det da Pluto skiftede status fra planet til dværgplanet. En af 'skurkene' bag degraderingen var Michael E. Brown, som er professor i astronomi på California Institute of Technology. Brown og hans team beskæftiger sig med at finde objekter som ligger længere væk fra os end Neptun, det område af solsystemet der også kaldes Kuiper-bæltet. Grunden til at Brown ville have Pluto degraderet, var at man var begyndt at finde objekter på størrelse med Pluto, længere ude end Pluto. Der var flere ting som adskilte disse objekter fra de otte gamle planeter, blandt andet at deres baner var meget mindre cirkulære, dvs. deres afstand fra Solen varierer meget mere. For eksempel er Pluto noget af tiden tættere på Solen end Neptun.

Brown vandt diskussionen, for i bund og grund handlede det ikke om hvor vidt man synes det var synd for Pluto, men om videnskab. Det gav mening at behandle Pluto og de andre store planet-lignende objekter som en ny slags himmellegeme, dværgplaneter. Når de opfører sig forskelligt, må man også undersøge dem som forskellige ting.

Siden Plutos degradering har Brown og hans gruppe forsket videre. For nylig kom de da med en overraskende nyhed: Det ser ud til at objekterne uden for Neptuns bane opfører sig temmelig mærkeligt. Normalt skulle man forvente en ret tilfældig fordeling af deres kredsløb. Men til-

Pointing to Planet X

syneladende klumper nogle af dem sig sammen, så deres (meget langt fra cirkulære) baner 'peger' i omtrent samme retning. Som om noget har fået deres kredsløb til at blive mere ens.

En mulig forklaring på dette fænomen kunne være en stor planet i kredsløb meget langt ude i solsystemet. Efter beregningerne mindst tyve gange så langt ude som Neptun og med en masse på i størrelsesordenen ti gange Jordens, dvs. en smule mindre end Neptun og Uranus. Andre astronomer har før lavet beregninger som viser at der måske er en fjern niende planet, men denne gang var der faktisk noget man kunne efterprøve: En sådan planet vil, viste beregningerne, ikke bare få nogle objekter til at klumpe deres baner sammen, men også skubbe andre objekter ud af deres baner. Og faktisk, så fandt man sådanne objekter, da man kiggede efter.

Problemet er så at finde denne planet. Da man fandt Neptun, var det på baggrund af beregninger af Uranus bane, som Neptun påvirker (Plutos opdagelse skyldes derimod en underlig kombination af forkerte data, gætterier og held). Der var to objekter der påvirkede hinanden (tre, hvis man tager Solen

med), så det var relativt nemt at beregne (selv om det tog lang tid uden computere). I dette her tilfælde er det en lang række objekter, hvoraf man sikkert ikke har opdaget dem alle endnu. Alligevel mener Brown at kunne indskrænke det sted hvor man skal lede til et område på 5-10 % af himlen. Men det er alligevel et gigantisk område, og planeten er så langt væk, at det vil kræve et af verdens største teleskoper at se den. Man vil formentlig bruge det japanske Subaru teleskop, der står på Hawaii og har et spejl på 8,2 meter.

Hvis denne niende planet findes, kan det godt vare flere år før man opdager den. Hvis ikke den er fundet i løbet af nogle år, må man finde på en ny teori om de sære baner man har observeret. Sådan som det altid har været med videnskab. Jeg selv hælder til at tro at der faktisk er en planet, men hvis ikke, finder man sikkert med tiden på en endnu mere fantastisk teori eller observerer noget endnu mere fantastisk.

Robotterne kommer!

– måske

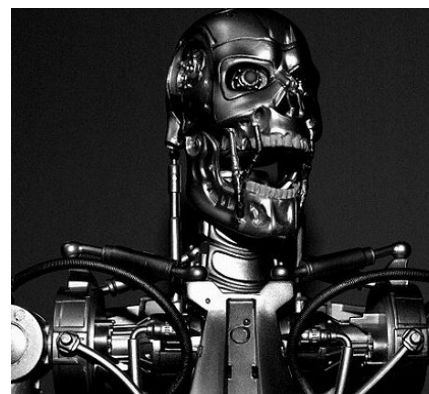
Selv om SkyNet og dens Terminator-robotter ikke er lige om hjørnet, er robotter nu blevet så

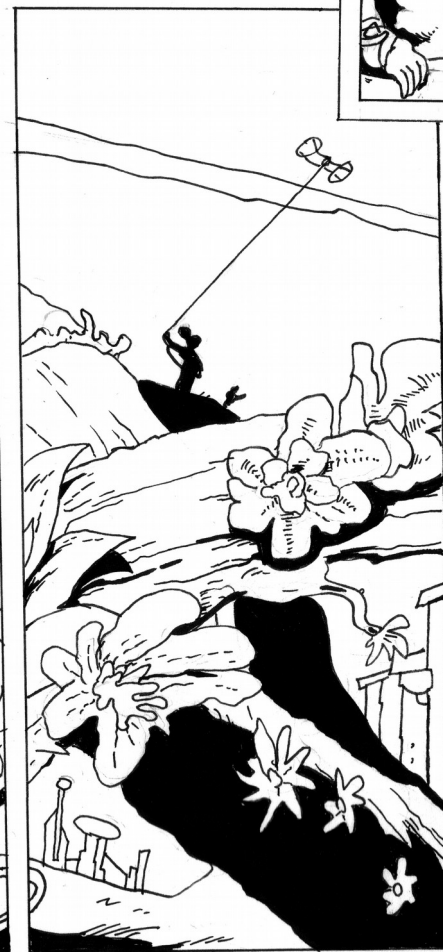
avancerede at professor Max Tegmark fra MIT og en række andre forskere, sidste år tog initiativ til at skrive et åbent brev til vores magthavere.

Det handler om autonome robotter, dvs. robotter der i et eller andet omfang kan handle på egen hånd. Vi har allerede i mange år haft 'krydsermissiler' som får opgivet et mål og dernæst selv kan finde vej. Men næste trin vil være at missilet eller robotten selv kan vælge sit mål ud fra nogle bestemte kriterier. Ifølge forskerne bag brevet er vi kun nogle få år fra at have en sådan teknologi.

Ved at man på den måde kan erstatte soldater med robotter, gøres det nemmere at træffe en beslutning om at gå i krig – der vil jo ikke være tab af menneskeliv for dem som har teknologien. Der vil også kunne starte et våbenkapløb, der ligesom med atombomben vil føre til stadig mere frygtelige våben, men også til at teknologien spredes. Og i modsætning til atombomben, kræver robotter ikke råstoffer eller udstyr som man relativt nemt kan begrænse adgangen til.

Brevet er skrevet under af omkring 20.000 mennesker med forskellig baggrund, heraf 3.000 egentlige robotforskere. Opfordringen er at indføre et globalt forbud mod autonome militære robotter. (Undtagelsesvis vil jeg henvise til nogle af mine egne noveller: I titelnovellen og "Danskere" i samlingen *Minerne på Orthomyx* er der lidt flere tanker om sådanne robotter).

3 CYKLUSSE (MATOTORISK TID) SENERE.

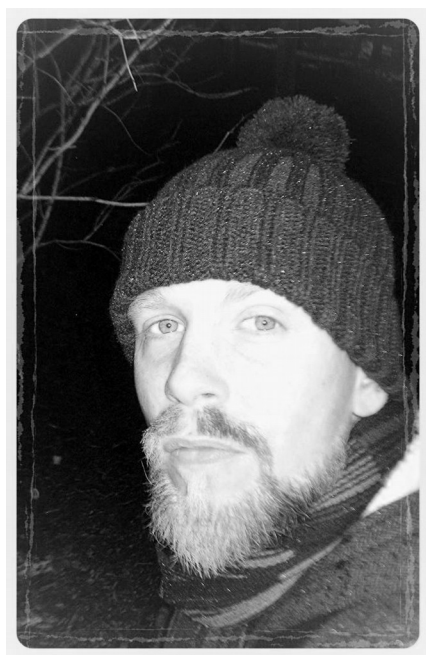

10
R/S
20/11/15
AGEOFFPETER.DK

BJØRNEJAGT

Af Morten Carlsen

Morten Carlsen har efterhånden skrevet mange noveller til danske antologier og magasiner, heriblandt *Himmelskibet*. Han er medlem af Dansk Horror Selskab og skriver også digte.

I sidste nummer skrev Morten nekrolog over horrorfilmanden Wes Craven, men her er han tilbage med en ny science fiction-novelle.

De to mænd stod med ludende skuldre i Cure Invest A/S' reception. Iført deres lange, sorte frakker var de et obskurt indslag i den lysende og hvidsterile bygning. Utallige, summende projektorer hang side om side under loftet, og sendte kunstige lysstråler nedover det glatte, skakternede flisegulv. Rækkerne af projektorer synes, ligesom resten af bygningen, at være uendelige.

Lettere ærefrygtigt kiggede de to mænd sig omkring i det næsten øde indgangsområde, hvor alting havde en hul klang. De så kort på hinanden med løftede øjenbryn. Den ene af dem, Armstrong, rømmede sig. Diganien så drømmende op på ham fra sin plads bag den polerede skranke, hvor ordene **CURE INVEST A/S** var printet med en bastant font.

"Hvad kan jeg hjælpe Dem med?" spurgte diganien med en udtryksløs stemme, der lød ligeså programmeret og falsk, som skabningen selv. Armstrong smed det imprægnerede aerotrickort, som han havde modtaget to dage forinden, på skranken.

"Vi skulle tale med Münster. Vi er krybskytterne," sagde han og placerede nonchalant en tommelfinger i en af stropperne på de brungrønne safaribukser i et forsøg på at skabe et cool udtryk. Diganien så på ingen måde imponeret eller overbevist ud.

Den kvindelige digani lod ligegyldigt blikket vandre fra den ene til den anden. Som et langsomt pendul. Den var åbenbart ikke helt opgraderet i og med, at den skulle bruge så lang tid på at behandle så simple data.

"Kompagnon Münster? Krybskytterne?" sagde den endelig, meget langsomt.

"Jep!" svarede Armstrong kækt og svajede overdrevet frem og tilbage, som for at understrege sit svar. Deckhart hostede ved siden af ham med en hånd for munden; forsøgte at skjule sin begyndende latter.

"Et ... øjeblik," snøvlede diganien;

trykkede på en knap i det indbyggede touch-pad, ventede på en tone og sagde så ind i den knappenåls lignende speaker på dens headset:

"Kompagnon Münster? To herrer venter på Dem i receptionen. De siger, at de er krybskytter. Ja. Tak. Kompagnon Münster kommer ned og tager imod Dem om et øjeblik," sagde diganien i dette fragmentariske sprog og frembragte noget, der skulle forestille et smil henover de tynde latexlæber. Armstrong nikkede og drejede rundt på støvlehælen.

"Jeg vender mig sgu aldrig til de forbandede digitale animationer. Jeg får kryb af dem..." hviskede Deckhart.

"Jeg hører hvad du siger, brother," mumlede Armstrong ud af mundvigen.

De satte sig over i et par lave, læderimiterede lænestole placeret omkring et rundt bord, der så ud til at være specialfremstillet til dukker. De ventede i tavshed.

Efter få minutter hørte de en stemme, der summede elektrisk ligesom projektorerne over deres hoveder.

"Hr. Armstrong? Hr. Deckhart?" spurgte stemmen. De så op. "Jeg er Münster. Velkommen i Cure Invest, forskningens fremtid," sagde det jakkesæts- og slipseklædte væsen, der svævede hen imod dem med et glinsende tandsmil. *Endnu en digani, tænkte Armstrong træt. Det skide firma bli'r sgu sågar ledet af robotter...*

Armstrong og Deckhart rejste sig fra stolene og gik denne Münster i møde. De havde på forhånd aftalt, at de hellere måtte være høflige overfor disse prætentiose røvhuller, hvis de ville gøre sig forhåbninger om at få opgaven. På den anden side ville de få mere end svært ved at skaffe et par krybskytter af deres kaliber i denne by. Armstrong mærkede overlæben klæbe til det tørre tandkød, da han blottede fortænderne i et fabrikeret smil.

“Ja, det er os. Vi fik Deres besked, og vi er da interesserede i at høre mere om det tilbud, som De åbenbart har til os. En krybskytte, der siger nej til en god deal, burde forlade branchen på stedet.”

“Og blive bytte i stedet for...” indskød Deckhart, blinkede til Münster. De lo alle tre, mest af pligt.

“Godt. Kom med op på mit kontor, og lad os tale lidt om det. Skyliften er denne vej,” sagde vrængbilledet, der gav sig ud for et menneske, og angav retningen med en armbevægelse.

På vej op med skyliften iagttog Münster de to mænd over for sig med sammenknebne, listige øjne. Den pneumatisk skylift susede lydløst opad på grund af tryklufte. Deckhart kunne næsten fysisk mærke, at han kom nærmere himlen.

“Har De haft lignende opgaver før?” spurgte Münster med et interesseret smil.

“Så vidt jeg ved, findes denne specifikke bjørneart kun på Mars. Men vi har nedlagt masser af bjørne i Njoorskoven. Det er dog vores første rumekspedition. Vi har aldrig nedlagt bytte udenfor Jorden, altså i rummet,” sagde Deckhart med overivrig stemme. Der lød et kort *pling*, da skyliften stoppede på 97. etage. De tre skikkelser trådte ud i en konkav korridor, der var ligeså oplyst og klinisk hvid som receptionen.

“Det er denne vej,” sagde Münster og gelejdede dem ned ad gangen.

Kontoret var ovalt med diverse spidsfindige indretningstiltag samt en enorm panoramarude, der cirklede hele vejen rundt i kontorets radius. Gennem ruden så man lige ud på de blege, blå skyer, der vajede dovent i morgenluften. Armstrong og Deckhart lod deres øjne æde rummet med alle de højteknologiske designs og animationsvidundere. Deckharts mund stod halvt åben i forbløffelse. Det var ikke et

kontor i normal forstand eller noget, der bare mindede om de tech-homes, som de før havde set. Dette var en anden verden.

“Tag plads, mine herrer,” skrydede Münster i åbenlys triumf over sin arbejdsplads. De to, der formentlig var de eneste, der havde ægte blod pumpende i årerne på dette sted, satte sig i to komfortable stole foran diganiens workstation. Armstrong undrede sig over hvordan skiderikken overhovedet kunne finde rundt i alt det opstablede ragelse på bordet, der var udformet i en næsten fem meter bred halvcirkel, med Münster placeret i indhakket i midten. *Den er heller ikke menneskelig*, tænkte Armstrong køligt.

Digani foldede de små, fejlfrie hænder på bordet, kiggede fra den ene til den anden og begyndte at forklare om ekspeditionen og dens formål:

“Dette er en uhyre vigtig ekspedition for os. Ja, den er sågar af essentiel betydning for hele menneskeheden,” sagde Münster bag et uudgrundeligt blik. Deckhart havde taget den lille stålfjeder op af lommen, som han selv havde lavet og yndede at sidde med, når han skulle lytte i længere tid. Det regnede han med at skulle i dette tilfælde. Armstrong lod sig synke længere ned i stolen; placerede hænderne dybt i lommerne på den sorte frakke, og så af nødvendighed indgående interesseret ud. Münster fortsatte:

“I Cure Invest A/S har vi nøje studeret Dem og undersøgt Deres tidligere bedrifter inden for Deres felt. På et af vores seneste virtuelle møder over firmaets kommende indsatsområder, kom vi enstemmigt frem til, at De er de rette folk til opgaven. De vil få adgang til alt det nyeste indenfor teknologisk udvikling.”

De to mænd lyttede opmærksomt. Når den talte, kunne man nemt høre, at denne digani var en af de nyeste opgraderinger med dens lagrede informationer og retorik. Armstrong rømmede

sig før han stillede et spørgsmål.

“Hvornår er rejsen sat til? Og det endegyldigt, uundgåelige spørgsmål: Hvad er der i det for os ... økonomisk?”

Münster lo en kort, tør latter. “Der er afrejse med Space Chatter 79 om præcis én uge. Hvad Deres betaling angår, så synes vi selv, at det er en yderst lukrativ aftale. Såfremt at alt går efter planen, og De formår at bringe det aftalte med tilbage, så vil De hver få udbetalt 50.000 uniex, rate tre.”

Krybskytterne så på hinanden; de mærkede begge sveden springe frem i håndfladerne. 50.000 uniex ville sikre dem økonomisk i meget lang tid fremover.

“Destinationen for ekspeditionen er Mars, der efter koloniseringen er blevet rig på vegetation, skov- og plantevækst samt dyreliv. Byttet, som det vil være Deres opgave at nedlægge, er den gule bjørn. Den gule bjørn er specielt fremavlet og lever kun i Zuria-skovene ved foden af bjergkæden Tharsis på Mars. Det specielle ved den gule bjørn er at ny forskning har vist, at dens knoglemarv indeholder et stof, et enzym, som vil kunne forøge menneskenes levetid betragteligt, helt op til 160 år, mine herrer!”

Deckhart krympede sig; han brød sig ikke om, når tingen sagde ‘mine herrer’. Han snappede fjederen hårdt tilbage i hånden et par gange. Münster gestikulerede voldsomt med armene idet han fortsatte:

“De bliver en del af historien, hr. Armstrong, hr. Deckhart! Deres opgave bliver altså at nedlægge et eksemplar af den gule bjørn og bringe prøver af dens knoglemarv med tilbage. Når De ankommer med Space Chatter 79, vil De blive modtaget, instrueret og få udleveret udstyr af vore bedste folk på Martia-basen inden afgang til Zuria-skovene. De vil undervejs og løbende være i air-stream-contact med nogle af de førende forskere på Martia-basen. De vil på

dagen kunne give Dem temmelig eksakte data omkring hvor den gule bjørn færdes i skovområderne. Hvad siger De, mine herrer? Interesseret? Spørgsmål?"

Diganien foldede igen dens hænder på bordet og betragtede dem afventende. Armstrong og Deckhart kendte hinanden godt, og behøvede blot at kigge kort på hinanden, før de svarede det optiske bedrag på den anden side af bordet.

* * *

Efter cirka 35 timers rumrejse, akkompagneret af stilhed og intethed, var de planmæssigt tæt på Mars' overflade. Armstrong, Deckhart og den rumteknologiske supervisor, dr. Heinrich Olson, hang alle tre i vægtløs tilstand og kiggede ud ad de små runde vinduer, der mindede om køjerner på gamle skibe. Den røde planet drev dem glødende i møde. Landskaberne og kolonierne blev langsomt tydeligere blandt de stengrå bjerge, der trådte frem i kantede relieffer under de absurd massive skybølger.

Olson brød tavsheden.

"Som De uden tvivl har fået at vide, så vil De få udleveret det sidste af det nødvendige udstyr og grej, når vi lander. Oberst Hurley, der er øverstbefalende på rumbasen, som landingsbanen ligger ved, tager imod Dem." Den lille mand rynkede på næsen og så op over brilleglassene inde bag det spejl-

blanke visir. Deckhart havde fra første færd været i tvivl om Olson var et menneske eller en digani. "Spørgsmål?"

"Ja ... Hvornår lander vi?" spurgte Armstrong og sukkede. Han havde brækket sig syv gange siden de blev skudt af sted fra affyringsrampen ved Cure Invest, og han så ualmindelig bleg ud. Olson klukkede.

"Åh, der er næppe mere end en halv times tid til, godt og vel," svarede han uden at fjerne blikket fra det runde vindue.

"Godt," sagde Armstrong og lød lettet mens han skulede ondt på Deckhart, der undertrykte en latter, imens han svævede rundt i kabinen i vægtløs tilstand og forsøgte at drikke en juice.

Cirka ti minutter senere summede rumpilot Philsters stemme over samtaleanlægget. Han informerede besætningen om, at de ville lande om cirka et kvarter, og bad dem derfor indtage deres velkendte pladser i de launch-seats, som også skulle anvendes ved landing. Deckhart skuttede sig ved tanken. Rækken af launch-seats i det halvdunkle lokale fik ham til, at tænke på henrettelserne i elektriske stole, som man havde brugt generationer tidligere.

De kunne følge med i landingen på en lille monitor over kontrolpanelet. Space Chattler 79 cirkled rundt for at ramme den eksakte landingsindgang og vinkel. Fire gabende stålkæber stak i vejret og indikerede hvor rum-

fartøjet skulle lande. Philster var en erfaren pilot, der uden problemer vinklede det store tekniske vidunder på plads mellem stålkæberne, hvor det låstes fast. Det affødte kun en anelse turbulens.

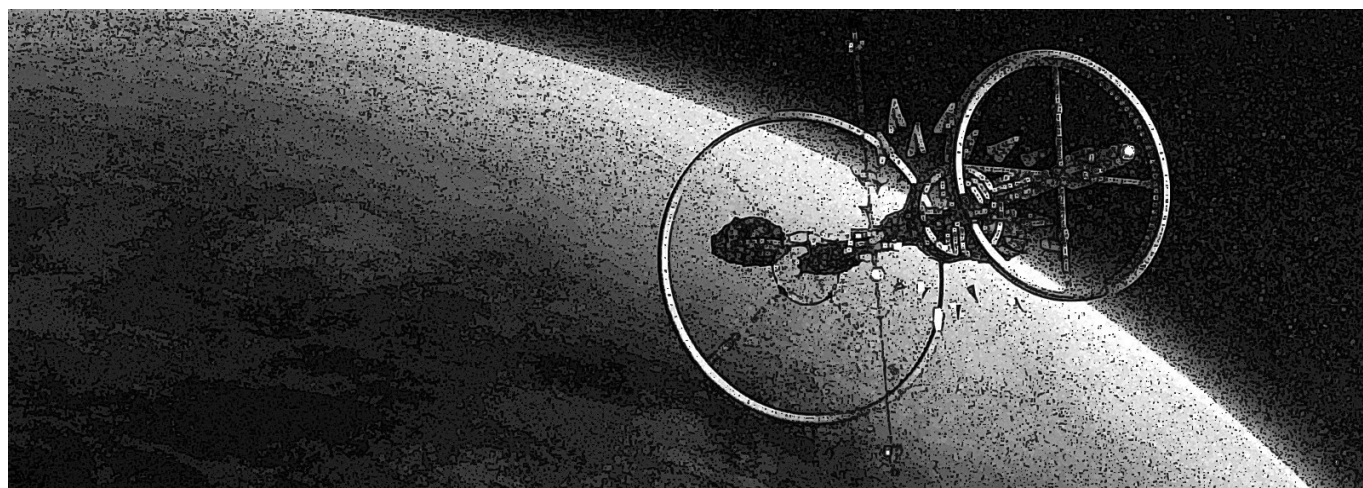
Den fire mand store besætning kunne kort tid herefter træde ud af åbningsslusen; krydse over en lille gangbro og ind i en elevationsskakt meget lig den, de havde anvendt ved lift-off på Cure Invest. De susede de talløse meter ned til udgangen på Mars' rumbase. Armstrong og Deckhart så sig med forbløffelse omkring, da de trådte ud på landingsbanen. Et ultraviolet lys glimrede i den tidlige aften sammen med månerne Phobos og Deimos, der var svagt synlige på himlen. En fedladet mand i grønt camouflagetøj og knæhøje, skinnende støvler kom dem i møde.

"Hr. Armstrong, hr. Deckhart. Jeg er oberst Hurley, øverstkommanderende på rumbasen Martia. Velkommen!" brumlede han med autoritær stemmeføring; smilede så de læderagtige furer i hans ansigt blev endnu dybere. De gav hinanden hånden.

"Kom med," fortsatte Hurley. "Så vi kan få Dem gjort klar! Tid er jo, trods alt, stadig penge," sagde han og blinkede til dem over skulderen.

"Vi ses senere," råbte Olson bag dem. De vinkede til ham. Armstrong rykkede ubekvemt på sig i den store dragt.

"Hvis ikke snart jeg kommer

ud af denne her satan, så bli'r jeg sindssyg," mumlede han og skar ansigt. Deckhart vraltede tungt bagefter og kommenterede derefter selv sit forhold til deres beklædning.

"Som *The Stay Puft Marshmallow Man*. Sådan føler jeg mig. Du ved, fra *Ghost Busters*. Har du set den film?"

"Nej, siger mig ikke noget..."

"Okay, den er også pisse gammel og vist nærmest umulig at opdrive i dag. Jeg faldt over den på det gamle streamerhack UV-DXC, og den er ganske morsom – hvis man er til oldschool. Det er faktisk utroligt at..." Han kiggede over på Armstrong, der stirrede frem for sig med et sammenbidt, jaget udtryk. Han hørte ikke efter. Deckhart kendte ham godt nok til, at vide, at han hellere måtte holde kæft.

Inde i en aflang, korridorliggende hall på rumbasen blev krybskytterne afklædt deres bombastiske rumdragter. I stedet fik de udleveret masser af nyt sikkerhedsudstyr og materiel, som skulle anvendes på ekspeditionen til Zuria-skovene. Blandt andet fik de udleveret ultramoderne sikkerhedsdragter af det relativt nyudviklede stof Streylon, der kunne modstå atmosfæren og det divergerende klima på Mars. De blev nøje instrueret i brugen og anvendelsen af det nye gear under kyndig overvågning af oberst Hurley, der stod i stålsat positur med smalle øjensprækker, korslagte arme og bredstående benstilling. Begge skytters øjne funkede som små diamanter, da de så de våben, som de skulle nedlægge den gule bjørn med.

"Det allernyeste indenfor våbenproduktion: AZ-ZoomRay-22. Fuldautomatisk riffel, specielt fremstillet til storvildtjagt. Indeholder de nyeste digitale funktioner og effekter inden for våbentechnologi. Umuligt at fyre en misser med de små basser her..." sagde Hurley krigspædagogisk, imens han stampede den jernbelagte støvlehæl i gulvet og

smældede med tungen.

"Hold da kæft..." udbrød Deckhart med store øjne og svælgede. Armstrong prøvede, som altid, at bevare den kølige overflade, men kunne ikke helt skjule den benovelse, der skyllede op i ham ved synet af den AZ-ZoomRay-22, som obersten stod med i de barkedede næver. Den glimtede i de skiftende, blågrønne lysskær fra de utallige full-wall-monitorer, der fortsatte så langt øjet rakte ned igennem den endeløse hall.

Klokken 19, Mars-tid, var de klar til at blive fragtet ud til deres start-off-point i udkanten af Zuria skovene. Rumfærgen, som de var landet med tidligere, stod tavs og kold på landingsbanen, og rakte mod uendeligheden, som en slumrende sølvhaj.

"Husk altid at holde regelmæssig kontakt med basen over airstreameren. Det er vigtigt! Hvis De overholder de gennemgåede regler og procedurer, så skal missionen nok blive fuldført," brummede oberst Hurley ved siden af dem.

"Vi skal nok overholde instrukserne, oberst. Om vi så skal nakke hundrede Marsmænd undervejs, så bringer vi knoglemarv fra den gule bjørn med tilbage," sagde Deckhart friskfyragtigt og smilede. Hurley skulede, men sagde ingenting. Deckhart så på Armstrong, der trak kort på skuldrene. De havde åbenbart ikke den mest veludviklede sans for humor og ironi heromkring. Airmobilen, som skulle transportere dem videre, stod og summede ved en gitterport.

"Held og lykke, d'herrer!" crooned Hurley med jovialitet i stemmen; gjorde halvvejs honnør, men valgte midtvejs i bevægelsen i stedet at give dem hånden.

De fik deres rygsække med diverse habengut og højteknologi læsset ind i airmobilen og satte sig ind på bagsædet. Føreren af det luftbårne køretøj, en digani med lysende, gyldne øjne,

så kort på dem i et af navigationsspejlene, hvorefter airmobilen skød igennem luften og ud ad gitterporten på Martia. *Ingen vej tilbage*, tænkte Deckhart og pillede ved den nubrede overflade på dragten. Armstrong var bleg.

De nåede frem til stedet, hvorfra de skulle starte deres vandring. Airmobilen cirkulerede lavt over den tørre jord og landede elegant på dens indbyggede circle-disc. Zuria-skovens træer stod tætte, som en uigennemtrængelig hær, der gjorde det umuligt at se mere end nogle få meter ind i skoven. De indfødte insekters mærkværdige knitren fyldte området, som et varslingssignal.

Den tavse digani med de gyldne øjne, der havde ført airmobilen, hjalp dem med deres bagage. Det konstruerede væsen forsvandt umiddelbart derefter i en støvsky fra airmobilen. Deckhart tjekkede iltapparatet, der var indbygget i deres hjelme for at beskytte dem mod det høje kuldioxidindhold i luften. De stod et øjeblik i stilheden, der kun blev afbrudt af de tikkende lyde fra insekterne.

"Kom så," sagde Armstrong tonløst. Deckhart synes, at han kunne spore frygt i sin makkers øjne. Noget han sjældent havde set. De gik ind mellem træerne, hvor mørket trak sig sammen.

Grundet den fugtige varme var det næsten ulideligt, at være i de tætsiddende Streylondragter. Hjelmenes visirer duggede nemt til og drev af kondens. Ved en lysning i den tætte bevoksning holdt de deres første hvil. Deckhart lod sig dumpe omkuld på ryggen, støttet af rygsækken. Armstrong satte sig på hug; fæstnede vanddunken fast til tilførselsslangen på sin dragt og drak grådigt fra gummisugerøret inde i hjelmen. Efter et kvarters tid havde de begge taget hul på deres feltrationer, og fået stillet den værste sult.

"Vi må hellere kontakte basen snart," sagde Armstrong, der

havde placeret sig i siddende stilling op ad et træ fra hvis grene der hang underlige paprplylignende blade.

“Godt tænkt,” svarede Deckhart uden at åbne øjnene. Der lød en dump, hul lyd inde i hans hjelm, der fik ham til at slå øjnene op. Et omkring femogtredive centimeter langt insekt var landet på hans hjelmvisir. Dets multidimensionale øjne kiggede ind på ham gennem visiret. Det afskyelige kræ mindede, hvis man overhovedet kunne sammenligne det med noget, om en græshoppe, der havde fået et ordentligt skud genetisk væksthremmer. En skarp, skingrende fløjtelyd fra insektet fik Deckharts blod til at isne. Han kunne fornemme, at der lurede et intellekt, en forstand inde bag de udstående øjne. De gennemsigtige, ellipseformede vinger sitrede i den lumre luft.

“Hvad helvede er det?” spurgte Armstrong skarpt idet han kom på benene. Deckhart viftede insektet bort fra visiret. Det afgav et knirkende skrig og forsvandt inde mellem stammerne, der omkransede lysningen. Deckhart rejste sig; forsøgte at virke uberørt.

“Bare Mars’ svar på myg, vel sagtens ... kalder du basen op?”

Over airstreameren fik de af oberst Hurley besked på at fortsætte videre i nordlig retning, hvor den gule bjørn sidst var blevet observeret. Terraformingen var imponerende, når man tænkte på Mars’ tidligere så golde og menneskefjendske landskaber. Skovområdet var øjensynligt frugtbart; der var ikke én nøgen eller vissen plet i den del af Zuria-skovene, som de indtil videre var passeret igennem. Den specialavlede trævækst, løvet, buskadserne og slyngplanterne så ud til at stortrives. De artificielle åer og vandløb, de havde krydset bar end ikke det mindste præg af udtørring. Oberst Hurley havde blandt andet sagt, at målet for forskerne var, at gøre Mars fuldstændig beboelig for menne-

skene, også uden brug af specialudstyr, der stadig var en nødvendighed på grund af det høje kuldioxidindhold i luften og den kraftige ultraviolette stråling.

Mørket var faldet på, da de nåede ud på en slette på et højdedrag, hvor græsset vajede sagte i den behagelige brise. De klumpformede måner Phobos og Deimos sendte et uvirkeligt lys nedover landskabet. De satte sig på sletten nær kanten, der skrånede lodret ned i en dal med masser af vandløb, der forgrenedes i flere retninger. Foran den rødlige horisont bugtede bjergkæden Tharsis sig, med den udslukte vulkan Olympus Mons på toppen. Armstrong syntes, at vulkanen lignede en ildevars-lende galionsfigur på et præhistorisk folks slagskib. Med den fascinerende udsigt som pauseskærm ransagede de deres felterationer for noget spiseligt inden de ville slå lejre for natten.

De sad stille; koncentrerede sig om at spise iført det uvante udstyr, da de hørte en lyd inde fra træerne bag dem.

“Shh...” hviskede Armstrong og løftede hurtigt en advarende arm i vejret. Deckhart lagde instinktivt hånden på riflen ved siden af sig. Flere puslelyde fra et buskads i nærheden. Uden ord rullede de om på maven i det knæhøje græs og placerede deres rifler i skudposition.

“Skyd ikke...!” peb en stemme inde fra buskadset. Efterfølgende kom en skikkelse, iført en ekspeditionsdragt i stil med deres, til syne. Skikkelsen havde hænderne i vejret.

“Jeg gør jer ikke noget. Jeg er et menneske ligesom jer,” fortsatte skikkelsen med en stemme, der rystede af udmattelse.

“Hvad laver du herude?” spurgte Deckhart idet han sænkede riflen. Manden, der langsomt kom hen imod dem, var tilsyneladende ikke bevæbnet.

“En ekspedition. Ligesom jer ... min er så bare kørt ret voldsomt af sporet...”

Manden virkede bange – og

opgivende.

“Hvorfra ved du, at vi er ude på en ekspedition?” spurgte Armstrong skeptisk. Manden slog slapt ud med sin ene arm; trak kort på skuldrene.

“Bare et kvalificeret gæt. Er alle ikke det, hvis de befinder sig på disse kanter?”

Han stod nu helt tæt på de to krybskytter; hans dragt var indsmurt i størknet mudder og flænget flere steder.

“I har vel ikke noget vand?” Deckhart rakte ham sin vandflaske, som manden lynhurtigt kob-lede på tilførselsslangen, hvorefter han sugede væsken i sig i lange drag. Armstrong fiskede airstreameren op fra en af sidelommerne på dragten.

“Vi må hellere kontakte basen og sige at vi er stødt på en anden udsendt,” sagde han og skulle lige til at føre airstreameren op til munden, da den fremmede hurtigt greb hans arm.

“Nej! Det må I ikke...!” sagde han febrilsk med opspærrede øjne og skælvede. “Det kan I ikke... Jeg er også udsendt fra Martia-basen; de slår mig ihjel, hvis de finder mig. Jeg beder jer! Foretag ikke det opkald...”

“Hvorfor i alverden skulle de slå dig ihjel? Du er en af deres ansatte...” spurgte Deckhart undrende. Manden så sig forskræmt omkring, som om han havde hørt noget. Han gjorde en hurtig bevægelse i retning af de to andre, signalerede at de skulle følge med.

“Der er ikke tid til at forklare det nu. Kom med, vi kan ikke blive her ... de er lige i nærheden,” sagde han og satte i småløb hen over sletten.

“Hvem? Hvem er i nærheden?” spurgte Armstrong den bevægelige skygge i mørket, der havde lagt sig som en sort kåbe over landskabet.

“Crantorerne,” lød det hæse svar. De to så på hinanden med skeptiske blikke, men fulgte alligevel efter skikkelsen.

Vest for sletten fandt de en dal, som de slog lejre i. Nu sad de i

det sygelige skær fra gløderørerne. Det hermetisk lukkede telt omsluttede dem som en halvkuppel. Den vildfarne, hvis navn var Greendale, så endnu mere skrækslagen og hærget ud i det befængte lys. Hans kinder var indfaldne; øjnene bulnede ud og var underlagt sorte rande. Insekterne hvislede uden for teltet. Greendale havde fået en portion fra Armstrong og Deckharts feltationer og havde under måltidet lignet en mand, der ikke havde spist i ugevis. Armstrong rømmede sig.

“Hvad var det for noget ... med at ... at de ville slå dig ihjel?” spurgte han og famlede efter noget mere pulverdrik. Greendale så på ham med et fjernt blik.

“Væsnerne,” begyndte han med sin hæse stemme. “Dem glemmer de at informere udsendte om. Glemmer, I ved...” Han formede et par gåseøjne med pegefingrene.

“Væsner?” spurgte Deckhart.

“Ja, væsnerne. Crantorerne. De skællede sataner er fremavlet og genetisk klonet af folkene på Martia. Oberst Hurley er djævelen. Det var ham, der satte projektet i værk i sin tid... Han er rablende vanvittig! Crantorer blev fremavlet til at arbejde med udbredelsen af vegetationen og terraformingen i junglen. De er avlet til at modstå klimaet og miljøet, og de er helvedes smidige, adrætte, hurtige.”

Han gjorde et kort ophold; så op på de to andre, der sad overfor ham i teltet. “Men projektet kom ud af kontrol...” fortsatte Greendale og slog blikket ned på sine hænder, der var inficeret af udslæt og sår på grund af den utætte dragt. Han tog en dyb, raspende indånding og fortsatte:

“Crantorerne tog kontrol over deres egen skæbne. De brød ud af det slavelignende arbejde og blev en stamme, ét folk i pagt med junglen. I oprør ... mod alt uvedkommende, der invaderer området. Mod det, der skabte dem. Og den dag i dag er de livsfarlige for alle, der kommer i

nærheden af dem.”

Krybskytterne lignede et par krumme spørgsmålstegn.

“Men stadig ... hvorfor skulle de ville slå dig ihjel? Altså folkene fra basen?” spurgte Armstrong igen.

“Alle, der kommer i kontakt med en eller flere crantorer, bliver af basen anset som bærere af en smitsom virus. VX5 kalder de den. Jeg aner ikke om det er opspind, men hvis de opsporer udsendte, der har været i kamp eller nærkontakt med disse misfoster, så slår de dem ihjel. Jeg har selv set flere beviser på det. Kadavere i rumdragter spredt rundt omkring i junglen; skuddræbt, og crantorerne har ikke automatiske skydevåben...”

Der var stille i teltet et stykke tid.

“Hvorfor fanden udrydder basen ikke de væsner dér, hvis de bærer på et virus – og ikke er til nogen nytte længere?” spurgte Deckhart og rørte rundt i sin pulverdrik.

“De er blevet for mange ... crantorer yngler som rotter. Men mere vigtigt... Det må ikke sive ud, at de har avlet de tingester. Det ville betyde en returbillet tilbage til Jorden og dødsstraf som bonus,” svarede Greendale og lød sikker i sin sag.

“Hvad er de væsner? Hvordan ser de ud?” Det var Armstrong, der med stigende bekymring spurgte og lignede en, der forsøgte at forstå noget komplet uforståeligt.

“Martia-forskerne tog en adækvat abeart,” begyndte Greendale, “og blandede dens DNA med en reptilarts, samt udvalgte gentyper fra et menneske. Da de først havde prototypen klar, startede de bare en masseproduktion af kloner. Voila!” Greendale smilede glædesløst.

“Hold da kæft...” udbrød Deckhart.

“Jeg har slet ikke fået spurgt om, hvad jeres mission er her på stedet,” sagde Greendale og gable.

“Vi skal skyde en gul bjørn.”

Greendale faldt et øjeblik hen

i tanker.

“Evigt liv ... ja, jeg har hørt den godnathistorie,” brummede han klangløst og lagde sig om på siden for at sove.

Deckhart vågnede ved at han blev rusket i skulderen.

“Hva’ fore...” En hånd blev presset ned over hans mund.

“Stille!” hvæsedes en stemme. Greendale, tænkte han omtumlet. Der var mørkt i teltet; der var kun lydene af en, der arbejdede hektisk, men dæmpet, med noget. Greendale lagde sit hoved helt ned til hans øre og hviskede.

“Vi skal af sted. Der er nogle af dem i nærheden. Pak dit grej sammen, men lav ikke unødig larm. Okay?”

Greendales ånde lugtede af rådne planter. I mørket kunne Deckhart skimte Armstrong, der allerede var i færd med at pakke gear ned i rygsækken.

“Fart på!” hvislede Greendale skarpt. “For jeres egen skyld.”

Få minutter senere forlod de dalen. Med Greendale i spidsen lod de sig omslutte af junglen. Allerede i dalen hørte både Armstrong og Deckhart de ukendte lyde, som de ikke havde hørt på noget tidspunkt hidtil. Det var nasale, fløjtende lyde af væsner, der kommunikerede. Det lød som jægere, der indkredsede deres bytte...

Daggryet sendte langsomt dybrøde farvetoner op på horisontens himmel. De marcherede stadig i raskt tempo ind og ud mellem træer og bevoksning, over vandløb, gennem trange tunneller i nogle af de ufremkommelige dele af Zuria skovene.

En lyd fra toppen af det træ, de netop passerede, og dernæst en bevægelse der fik dets stamme til at ryste. De to krybskytter standsede; Greendale kastede blot et skødesløst blik op i luften og fortsatte fremad.

En kolossal, blå fugl med et brunspættet bryst og et vinge-

fang, der måtte være i nærheden af tolv meter, lettede med eksotisk ekstravagance fra træet og susede nedad imod dem. Et skræppende skrig fra fuglen rungede igennem junglen. Krybskytterne kastede sig prompte til jorden, da de fik øje på den uhyrlige fugl. I en fejende bevægelse skød fuglen igen til vejrs midt i dens dyk, og forsvandt over træernes knejsende kroner.

“De gør ikke noget,” sagde Greendale, der var standset lidt længere fremme. “Den skal bare lige sætte sig i respekt, fordi det er ynglesæson.”

“Hva’ helvede var det? En pelikan med et overforbrug af bodupider?” råbte Deckhart forpustet med store øjne. Greendale trak den ene mundvig op i antydningen af et smil.

“På en måde, ja. De har det hele her på Mars. Menneskets uforbederlige trang til at lege med naturen. Lad os komme videre...”

Armstrong var i færd med at komme på benene, da han fornemmede en genstand kolliderede mod bagsiden af sin hjelm.

“Hey, det var en af dem, der landede på mig i går. Megamyggen,” sagde Deckhart bagved.

“Så fjern den lige, gider du...” kommanderede Armstrong træt og børstede løv af Streyfondragten. Greendale kom imod dem.

“Hvad venter I på?”

Deckhart pegede på makkerens hjelm.

“Bare en af de der kæmpe-myg... Kender du ikke dem?”

Idet han lukkede handsken om insektet, foretog det en undvigemanøvre og zigzaggede væk gennem luften. Greendale spærrede øjnene op og skød så fremefter.

“Nej! Slå den ihjel...! Er den væk? Pis!” råbte han.

“Slap af, de bider sgu da ikke ørerne af dig...”

Greendale snurrede omkring og stillede sig helt tæt op ad Deckhart. Deres hjelmvisirer rørte næsten hinanden.

“Ved du hvad de skide insek-

ter dér gør? De er budbringere for Vespertilerne. Nu flyver den lille satan, der lige var her, tilbage med informationer om hvor vi befinder os!”

“Den kan da for fanden ikke tale...” Deckhart prøvede at negligere episoden; kiggede i retning af Armstrong for at hente opbakning.

“Tro mig, de taler samme sprog. Fart på! Vi har dem i hælene i løbet af kort tid.”

“We better run through the jungle then,” mumlede Deckhart tvært og satte i løb efter de to andre, der allerede var et godt stykke foran.

De løb langs en skrånende dæmning ved et mindre vandfald, der brusede ud over kanten af en klippe. Greendale standsede brat, som når man klodser bremserne på en bil. Han løftede venstre hånd; signalerede at de to mænd bag ham skulle standse og ikke sige en lyd. Nu hørte de to andre det også. Lyden, der mindede om cikadesang foretaget af primater. Det var meget tættere på denne gang. Tonerne summede i deres ører som en drone.

Armstrong nåede ikke at ænse hvad der foregik før han blev slynget i jorden med skærende smerter i sit venstre ben. De to andre kastede sig fladt ned på maven. Deckhart tog sigte ind i vildnisset, mens Greendale fiske den klagende Armstrongs riffel til sig, og lagde an til skud. Men der var ikke noget at se; ingen blade eller buskadser, der bevægede sig.

“For satan! Hva’ helvede var det? Jeg blev skudt, tror jeg,” jamrede Armstrong med overrasket, grødet stemme og så forvildet over på Greendale.

“Nej, det var en tilspidset granitstump. Et af de selvproducerede våben de anvender. Og så deres bare næver... De bruger som sagt ikke automatiske våben. Problemet er ikke såret, men at din dragt fik en flænge. Så du skal nok regne med at få en del udslæt, sår og åndenød,”

sagde Greendale med overbevisning i stemmen; løftede visiret en anelse og spyttede en klæg, gul klump ud i skovbunden, hvorefter han fortsatte med at stirre ind i den tætte bevoksning med riflen tæt ind til hjelmen. “Kan du gå?”

“Jeg ved det ikke, det tror jeg,” svarede Armstrong og fortsatte med at presse en hånd mod hullet i den mørkegrå Streyfondragt, hvorfra der pibede en tynd strøm af frisk blod.

“Vi må prøve at kravle i skjul. Følg efter mig,” sagde Greendale og begyndte at mave sig væk fra området.

De nåede ikke langt før Greendale standsede. Han åndede tungt ned i den tørre, rødlig jord og vendte sig om mod de to andre med et udtryk af panik og rædsel i ansigtet.

“Vi er omringet,” hviskede han hæst. Nogle kviste knækkede, og løv raslede få meter fra hvor de lå. De så alle tre op og fik øje på det væsen, der sprang frem fra en hængebusk og gav sig til at iagttage dem i udkanten af lysningen. Skabningen var nøgen med pansrede skæl over hele brystkassen og mavepartiet. De lange arme og ben var dækket af stride, sorte hår. Øjnene var mørke, primitive – men dyrisk intelligente. Panden var lav og fremskudt, som om den var udskåret af en knortet træstamme. De kunne se en hale dingle fra dens bagparti imellem de spredte ben. I den ene lab holdt den en genstand, der mindede om en stenslynge, der var fabrikeret af junglens materialer. Væsnet lagde nakken tilbage og udstødte en sagte version af den bizarre fløjten. Den gav signal til dens artsfæller. Det eneste Armstrong, Deckhart og Greendale nåede at opfatte, før de blev tynget brutalt mod jorden bagfra, var at de marsianske Zuriaskove trak sig sammen om dem, som en kvælende livmoder.

I nærheden hørtes et brøl. Det var den gule bjørns paringskald.

ANMELDELSER

Film

- *The Last Witch Hunter*
- *Warm Bodies*
- *Tale of Tales*
- *Childhood's End*
- *The Peanuts Movie*
- *Deadpool*

Bøger

- *Mizt – Genfærdenes planet*
- *Overlevernes by*
- *Vinkler på dansk science fiction*
- *Drømmemageren*
- *Tong den vise drage og andre fortællinger*
- *The Goblin Emperor*
- *Den elvte planet*
- *Endgame: Himmelnøglen*
- *Mandigo og helvedeshundene*
- *Hels rejse: Den 6. bog om Satan*
- *Ormeføde: Den 7. bog om Satan*
- *Tidsmaskinen: Rummets detektiver 1*
- *Kærlighedsfrugt – 14 Rædsler*
- *Hans & Grete*
- *Åndemanerne*
- *Harry Augusts første femten liv*
- *Slaget ved Lyngby og andre danske fremtidskrigsfortællinger*
- *Som et urværk*
- *Familie & Ære*

Andet

- *NaissanceE*
- *Spandex Force: Champion Rising*
- *Fallout 4*
- *The Geek's Guide to the Galaxy*

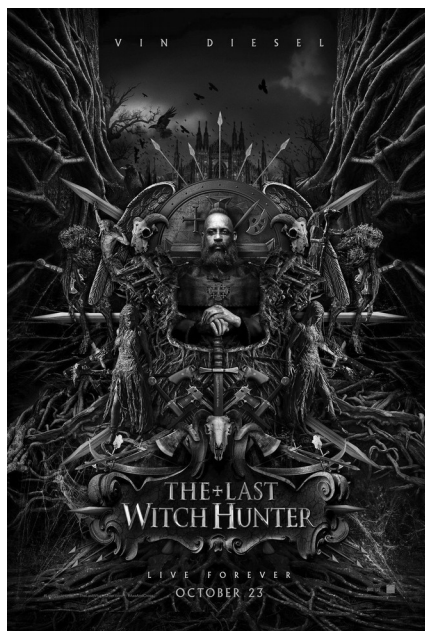
Læs nye og gamle anmeldelser på *Himmelskibets* anmelderblog: himmelskibet.dk/anmelderblog

The Last Witch Hunter

Film, 106 min, 2015

Instruktør: Breck Eisner

Medvirkende: Vin Diesel, Elijah Wood, Michael Caine m.fl.

Vin Diesel har spillet i bedre film, f.eks. *Guardians of the Galaxy* (2014), og i mere skræklige som *xXx* (2002). I mine øjne placerer denne film sig et sted mellem disse to.

Handlingen i filmen er ret enkel og ret effektiv. Filmen foregår i nutiden, men starter med et tilbageblik 800 år tilbage i tiden. Her sender en ond dronningehex en pest over menneskene. Heksejægeren Kaulder (spillet af Vin Diesel) stopper hende, men bliver til gengæld forbandet med evigt liv af heksen. Det hævdes, at heksen er død og ikke kan vende tilbage. Efter det har man indgået en fredsftale, der siger at hekse ikke skal angribe mennesker. Men nogle hekse bryder fredsftalen. Det er så Kaulder, der skal opretholde balancen og stoppe de hekse som angriber menneskene. Kaulder arbejder for nogen der kalder sig Øksens og Korsets orden. De fængsler de hekse som bryder fredsftalen. Men så sker der noget: Kaulders mentor (eller præst, kaldet den 36de Dolan, spillet af Michael Caine) indenfor Øksens og Korsets orden,

forsøges myrdet, og Kaulder forsøger at finde ud hvem gerningsmanden er. Mere skal ikke siges om handlingen.

Hvis det lyder spændende, er det også til dels rigtigt. Filmen er god thrash-underholdning. Computereffekterne er glimrende, og skuespillet er ok, specielt Michael Caine er god. Det der trækker ned, er at historien er noget søgt og måske lidt for simpel. Man regner rimeligt nemt ud, hvad der kommer til at ske. Endvidere kan man kritisere den for et noget underligt syn på hekseforfølgelserne. Kaulder refererer et sted i filmen til hekseforfølgelserne i Salem (ifølge Wikipedia er byen Salem kendt for hekseforfølgelser) men det bliver bare slået hen (filmen ville ikke fungere uden præmissen om onde hekse). Hvis man skal se en mere seriøs film om hekseforfølgelser er Carl Th. Dreyers (har bl.a. lavet genremesterværket *Vampyr*, 1932) *Vredens Dag* (1943) et bedre valg. På rotten-tomatoes.com kan man læse følgende som enighed fra filmkritikken: "Grim, plodding, and an overall ill fit for Vin Diesel's particular charms, *The Last Witch Hunter* will bore and/or confuse all but the least demanding action-fantasy fans." Kritikken om at *The Last Witch Hunter* er 'grim' og kedelig er jeg ikke enig i, trods nævnte mangler. Har man brug for at koble lidt af, er *The Last Witch Hunter* ikke det dårligste valg at se.

Jóannes á Stykki

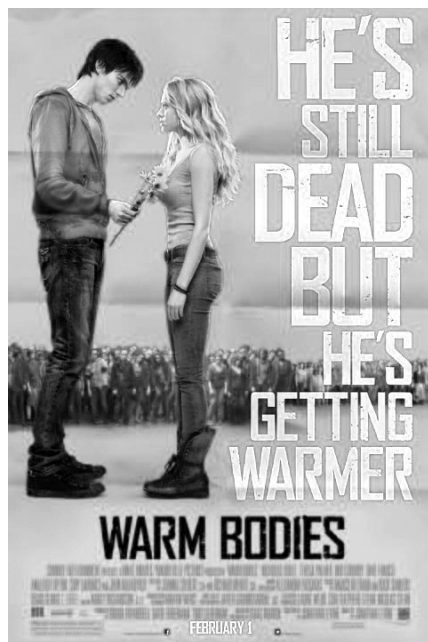

Warm Bodies

Film, USA, 2013

Instruktør Jonathan Levine

Medvirkende: Nicholas Hoult, Teresa Palmer, John Malkovich

Hovedpersonen i denne film er en zombie, og vi oplever det hele fra hans synsvinkel. Hans krop er i fordærv, og han hungrer efter hjerne fra de levende, men med den voice-over som er lagt på filmen, lader det ikke til at han er så meget i fordærv endda. Hans hukommelse om hvem han var da han var i live, er væk, men hans stemme der beretter om hans dagligdag, er sammenhængende og virker ikke til at være specielt påvirket.

På et raid til byen for at skaffe mad kommer hans lille gruppe af zombier i kamp med en flok unge som er sendt ud i krigszonen for at lede efter medicin. Der sker noget inde i ham da han ser en af de unge piger, og da han lige har spist lidt af hendes kærestes hjerne, føler han sig bundet til hende. Han redder hende fra at blive spist af de andre zombier ved at smøre noget af sit blod ud på hende så hun lugter død, og han tager hende så med tilbage til den lufthavn hvor zombierne holder til og spærrer hende inde i det fly hvor han bor.

Jeg kan nok godt sige uden at

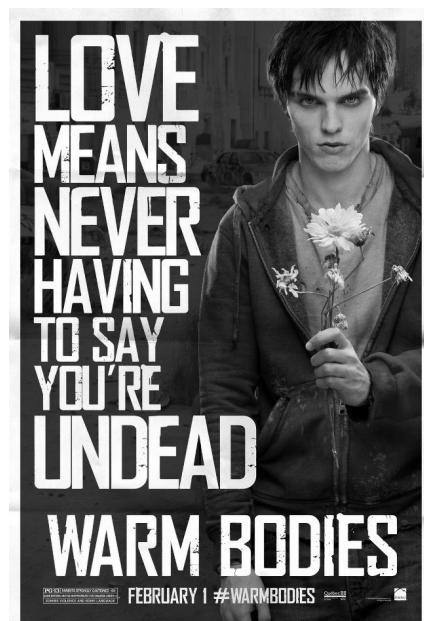
spoilere noget at filmen nu går ud på hvordan zombien og mennesket forelsker sig i hinanden, i bedste *Twilight*-stil. Om det er en hjerneblødning eller det ultimative Stockholm-syndrom der gør at hun forelsker sig i den zombie der har ædt hendes kæreste, skal være usagt.

Det der er sket inde i ham i mødet med hende, resulterer også i at han lige så stille begynder at vende tilbage til at blive et levende menneske; en udvikling han sågar 'smitter' de andre zombier med, så lige så langsomt arbejder vi os hen imod en (meget mærkelig) lykkelig slutning.

Jeg var ikke specielt begejstret for denne film, men må dog også indrømme jeg fik den set færdig i en form for spænding om hvilke mærkelige påfund de nu kunne finde på for at prøve at få historien til at hænge sammen (desværre var de ikke særligt interessante).

Så hvis man køber præmissen med et kærlighedsforhold imellem de døde og de levende og ellers er i humør til en romantisk film, så kunne man et kort øjeblik overveje denne.

Thomas Winther

Tale of Tales

Film, Italien 2015

Instruktør: Matteo Garrone

Medvirkende.: Salma Hayek, Vincent Cassel, Toby Jones, John C. Reilly m.fl.

Tale of Tales (Il racconto dei racconti) er løst baseret på tre eventyr fra samlingen *Pentamerone* fra 1634: "Den fortryllede hjort", "Loppen" og "Den flåede kvinde". Jeg vil undlade at referere handlingen, da det er svært uden at give spoilers. De tre historier bliver meget løst bundet sammen af nogle få scener hvor man ser personer fra én historie optræde i en anden, men uden betydning for denne anden historie.

Historierne har mange af de klassiske elementer fra folkeeventyr: Den barnløse dronning, der får et barn på magisk vis, grusomme uhyrer, fortryllede kvinder osv. Historierne er mere barske og erotiske end de senere eventyr samlet af brødrene Grimm og meget mere end de mere børnevenlige moderne tolkninger af samme. Der er ikke altid en klar morale i eventyrene, udover at man skal passe på, hvad man siger eller lover. Det er f.eks. ikke altid de onde, der straffes og de gode, der belønnes.

Filmen er visuelt meget flot lavet med flotte og mystiske landskaber, fantastiske kostumer

og eventyrlige slotte. Mange af scenerne har ingen eller kun lidt dialog, men bæres af personernes handlinger. Skuespillet er generelt godt og castingen god. Men man ender alligevel med en blandet oplevelse: Der er ikke nogen tydelig tematisk forbindelse mellem de tre historier udover de klassiske folkeeventyrellementer, så de virker løsrevet fra hinanden og bliver ikke til mere end summen af komponenterne. Så se den for det visuelle indtryk, som er både flot og eventyrligt, og ikke for at se en veldrejet fortælling. Bevares, der er ingen pinlige brist i historierne, og den sparsomme dialog er velskrevet og -afleveret, men man føler aldrig rigtig noget for personerne.

Jeg vil give den 4 ud af 6 stjerner: 5 for det visuelle indtryk og 3 for historien.

Torben Ægidius Mogensen

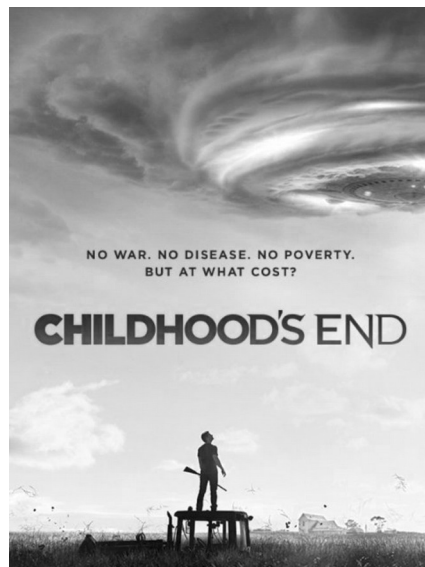

Childhood's End

Tv-miniserie, SyFy Channel, 2015

Instr.: Nick Hurran; Screenplay: Matthew Graham; Story: Arthur C. Clarke

Medv.: Mike Vogel, Charles Dance, Osy Ikhile, Daisy Betts, m.fl.

Arthur C. Clarkes filosofiske klassiker om en potentiel evolution af menneskeheden i lyset af den første kontakt med en fremmed civilisation, der på dansk hedder *Ud af barndommen*, har længe været på manges ønskeseddel til en filmatisering. Det er nu sket i form af en miniserie på 3 x 1½ time, produceret af SyFy Channel, som vist har lyttet en smule til deres kritikere (i hvert fald fra science fiction-miljøet), der længe har brokket sig over, at der var for meget *monster of the week*-pladder og ugens apokalyptefilm m.m. på kanalen. De er i hvert fald begyndt at lave mere 'rigtig' science fiction, altså noget med rumskibe (*Dark Matter*, *Defiance*, *The Expanse*) og andet science fiction (*Helix*, *Continuum*, *12 Monkeys*).

For dem som ikke har læst bogen, så er handlingen kort fortalt, at nogle venligtsindede aliens dukker op på Jorden og hjælper os med alle vores problemer fra sygdomme til krige og beskadiget miljø, etc., og skaber et rendyrket Utopia. Hvorfor

og hvordan bliver efterhånden forklaret, og der er nogle (i den grad for datiden og sikkert også for en del i vores nutid) markante overraskelser og provokationer undervejs. Bogen er relativt kort, fyldt med info-dumps og delt i tre dele med et par generationers mellemrum. Hver del har sin separate hovedperson, der har en specifik synsvinkel på begivenhederne.

Bogens underliggende koncept om transcendens er først beskrevet indgående af en jesuitpræst, der også var uddannet palæontolog, geolog, biolog, m.m., ved navn Pierre Teilhard de Chardin. Det er siden brugt mere eller mindre bevidst af en masse forfattere (Frank Herbert, Dan Simmons, Julian May, m.fl.) og transhumanister (Kurzweil, m.fl.).

Ligesom med den tematisk beslægtede *Ascension* fra 2014 (anmeldt i *Himmelskibet* nr. 43) er de faktisk sluppet ganske heldigt fra denne filmatisering, og jeg var egentlig forbløffet over hvor trofast den var over for bogen. De væsentligste forskelle er at man har forkortet længden på perioden mellem at de fremmede væsner dukker op og til de afslører sig. Tilsvarende er perioden med Utopia forkortet betragteligt. Derudover er der indført flere romantiske bipersoner der ikke eksisterer i bogen, da Clarke ikke var specielt interesseret i dette aspekt, og den dominerende hovedrolle er ikke længere FN-diplomat, men en opfindsom fredelig landmand.

Grunden til disse ændringer er, at man tydeligvis har villet fastholde hovedkaraktererne igennem hele serien, og så selvfølgelig gøre den mere amerikansk. Det synes jeg er i orden, selvom det er typisk og de romantiske scener blev noget langtrukne. Det mest utrolige er dog, hvor lidt action der rent faktisk er i serien – der er masser af spektakulære scener som er en visuel nydelse, selv på det begrænsede budget der trods alt er på en tv-miniserie, men hoved-

vægten er på mere eller mindre filosofisk snak!

Instruktøren Nick Hurran er ikke kendt for noget specielt andet end lidt britisk tv, bl.a. enkelte afsnit af *Doctor Who*, men manusforfatteren Mike Vogel har skrevet en del genre-materiale f.eks. de to britiske serier *Life on Mars* og efterfølgeren *Ashes to Ashes*. Det er da også efter min mening historien der holder mere end instruktionen, som er sådan lidt generisk, men dog med nogle nydelige effekter. Det skinner også af på skuespillet, som er sådan lidt dovent, men selvfølgelig og heldigvis med Charles Dance som ham, der gør mest indtryk i rollen som en alien med et opsigtsvækkende udseende.

Den eneste anden, der rigtig brænder igennem på skærmen, er Colm Meaney i en taknemmelig rolle som noget nær den eneste rigtige skurk (en højreorienteret mediemogul).

Min konklusion er at dette nok bliver det bedste, vi kan få som filmatisering af denne historie, så længe det skal laves i kommercielt regi. Anbefales primært til dem som IKKE har læst bogen, men er interesseret i emnet og vil have en nem indgang til videre studier. Os, der har læst bogen og gerne vil se, hvordan den kan visualiseres, kan sagtens se den uden at få ødelagt bogen.

Niels Gjerløff

The Peanuts Movie

(“Filmen om Radiserne: Med Nuser og Søren Brun”)

Tegnefilm, USA, 2015, 88 min, Twentieth Century Fox Animation / Blue Sky Studios

Instruktør: Peter Sohn

Manuskript: Bryan Schulz, Craig Schulz, Cornelius Uliano

Det er en af verdens mest populære tegneserier. Den foregår i et stærkt forenklet univers og handler om en gruppe børn, der med humor og indsigt viser os en miniudgave af det vi kalder livet.

I den seneste filmudgave af *Peanuts* – eller *Radiserne* på dansk – får vi et gensyn med figurerne fra Charles M. Schulz' klassiske tegneserie: Den evige taber Søren Brun, den sarkastiske Trine, pianisten Schrøder, den fandenivoldske Rikke Rask, Den Lille Rødhårede Pige og alle de andre.

Men ikke mindst er det et gensyn med Søren Bruns hund Nuser og hans lille ven, fuglen Woodstock. I Nusers univers er der ingen dybsindig filosofien, her er det hele skæg og ballade. Nuser finder en gammel skrivemaskine og begynder at skrive “Den største kærlighedshistorie som nogensinde er fortalt”, som blandt andet involverer hans gamle fjende flyveresset Den

Røde Baron, hunhunden Fifi og Woodstocks team af flymekanikere.

Parallelt med Nusers flyverepos følger vi Søren Bruns forsøg på at have succes med drageflyvning, med skoleopgaver og med at komme i kontakt med Den Lille Rødhårede Pige. Der bliver så ikke meget plads til de andre børns historier, men til gengæld er filmen holdt på en børnevenlig længde.

Radiserne-filmen er tydeligvis lavet som en familiefilm. Nuser og Woodstocks fjollerier kan forstås af de helt små, Søren Brun og hans venners oplevelser i og uden for skolen henvender sig til de lidt større, mens der også er noget for de voksne, i form af referencer der ikke er nødvendige for at følge med i filmen, men giver et ekstra niveau af forståelse.

Hvis man allerede kender serien, kan Søren Bruns historie virke en smule kedelig, som en gentagelse af noget man har set mange gange før. Men Nusersekvenserne udnytter til fulde at der er kommet animation på tegningerne og giver en fin modvægt til den mere afdæmpede historie med børnene. De to dele flettes fint ind i hinanden, hvor for eksempel Nusers jagt på Fifi modsvarer Søren Bruns forsøg på at komme til at tale med Den Lille Rødhårede Pige. Noget jeg især vil fremhæve ved filmen, er dens morale: At have succes og blive berømt betyder ikke noget i forhold til det at være et godt menneske. Et budskab mange kunne have godt af at høre og forstå i disse præstationsfikserede tider.

Flemming R.P Rasch

Deadpool

Film, USA 2016, 108 min.

Instr.: Tim Miller

Medv.: Ryan Reynolds, Morena Baccarin, Ed Skrein, Brianna Hildebrand, m.fl.

Selv om jeg mildest talt er stor-samler af superheltetegneserier, så må jeg tilstå at jeg faktisk ikke har læst særlig mange *Deadpool*-blade. Figuren, hvis borgerlige navn er Wade Wilson, har mest slået sine folder efter min storhedstid som samler. Jeg læste de tidligste historier med ham i *New Mutants* og *X-Force* i starten af 1990'erne – de var ikke særlig gode, og jeg har lykkeligt glemte dem. Det var så også før han blev til den vittighedsspruttende “merc with a mouth” som han udviklede sig til senere. Jeg har derudover hovedsageligt læst Christopher Priests numre af *Deadpool*, som blev udgivet i 1999-2000, og de var sjove og generelt ganske udmærkede – Wade måtte en overgang bl.a. gennemgå den frygtelige lidelse at få Tom Cruises ansigt! Bortset fra dette, har jeg kun læst to meget middelmådige nyere TPBs med figuren, samt en lille håndfuld enkeltblade hist og her af varierende kvalitet. De bedste af dem har dog været sjove nok til at jeg gerne vil finde og læse nogle flere historier med figu-

ren, også så jeg kan sammenligne fortællestilen bedre med filmen.

Filmen er effektivt underholdende. Den starter med morsomme ‘credits’, hvor der f.eks. står “Written by: The real heroes here”, og introteksterne, som foregår midt i en actionscene, akkompagneres bizart af den gamle kærligheds-popsang *Angel of the Morning* af Juice Newton, for ligesom at sætte en cool retro-kitsch stil – denne sang vil måske nu for evigt være associeret med Deadpool, og det kan kun gøre den bedre! Sangen er også relevant for kærlighedshistorien, som fylder en hel del i filmen.

Mellem action-sekvenserne fortælles Deadpools oprindelsehistorie i flashback-scener, og man hører også om begyndelsen på hans forhold til den prostituerede Vanessa (Morena Baccarin). Da de mødes, går de straks i gang med at konkurrere om hvem af dem der har haft den værste barndom, à la Monty Pythons sketch “Four Yorkshiremen”.

Men midt i deres lykke får Wade kræft og har ikke langt igen. Han deltager derfor i et (viser det sig, skurkagtigt) eksperiment der både kurerer ham og giver ham superkræfter – en smertefuld affære, som hans plageånd forsikrer ham, for at ingen kommer ud af med humoren i behold! De tager selvfølgelig ganske fejl. Men proceduren vansirer Wade over hele kroppen, så han kan ikke få sig selv til at vende tilbage til Vanessa – i stedet bruger han al sin tid på at jage den skurk som gjorde det her ved ham, i håb om at det kan ændres tilbage igen. Og nu og da bliver han forstyrret af nogle X-Men, som åh-så gerne vil gøre en helt ud af ham. Yeah, right. Så langt, så fint!

Men, selvom filmen er yderst underholdende på mange steder, så er den desværre ikke det super-klassiske mesterværk man som superheltefan har gået og håbet på. Hele flashback-delen

er ikke humoristisk, og det fungerer ikke særlig godt i forhold til resten af filmen. Der bruges alt for meget tid på en kedelig oprindelsehistorie (og en kedelig skurk) som burde have været fortalt hurtigt, overfladisk og tongue-in-cheek i stedet for. At Deadpool en tre-fire gange i filmen taler direkte til publikum (bryder “den fjerde væg”) har efter min mening desværre ikke helt den ønskede ‘edgy’ effekt; det virker lige netop en tand for poleret og stift til at det ikke lyder som om det kommer fra hjertet (af en psykopat).

Stilen i filmen skifter for meget og vedligeholdes ikke på en konsekvent måde, og det gør filmen ujævn. Og så er der jo så vores anti-helts mange latrinære replikker, som ifølge min erfaring er en hel del mere smagløs end stilen i tegneserierne og samtidig virker kunstigt lavet til en film der på papiret skal virke meget karl-smart-agtig, men reelt mangler ægthed. Slutresultatet er at hovedpersonen i filmen føles mere som Ryan Reynolds selv end som tegneseriefiguren Deadpool.

Dog vil jeg sige at filmens reklamekampagne har været virkelig god – faktisk væsentlig bedre end filmen selv. Der er blevet lavet en masse sjove plakater og promo-klip med en masse jokes og humor som tydede på en film i helt usædvanlig særklasse. Sådan skulle det dog ikke være – ærgerligt nok. Filmen har bestemt nogle kvaliteter og en masse gode gags, men den ender med hverken at være så imponerende, gennemført eller så fortælle-mæssigt spektakulært som man kunne have ønsket. De gjorde et tappert forsøg, men filmen kan i sidste ende ikke siges at leve helt op til tegneseriefigurens fulde potentiale. Men bedre end ingenting – dét er den!

Karakter: 7 stjerner ud af 10.

Tue Sørensen

Mizt – Genfærdenes planet

Roman af Jon Bing

Oversat fra norsk

Originaltitel: *Mizt – Gjenferdenes planet* (1982)

Science Fiction Cirklen ZAP!
2015, 200 s.

Den norske forfatter Jon Bing skrev fire bøger om biblioteksrumskibet Alexandria, hvoraf dette er bind tre. Skibet er bemannet med bibliotekarer som flyver imellem koloniserede planeter for at indsamle og udbrede kultur og viden. I serien følger vi drengen Benji som var beboer på planeten Azur, men som tog med bibliotekarerne efter Alexandria havde besøgt planeten.

Biblioteksskibene er langsomme, og der kan gå årtier mellem at de ankommer til planeter, og imens rejsen finder sted, er bibliotekarerne nedfrosset. Planeter kan have være koloniseret i tusinder af år uden at have haft besøg af et biblioteksskib, så mange steder betragtes disse skibe som legender og eventyr, så det kan være med en vis mistro de bliver mødt når de kommer frem.

Da Alexandria nærmer sig planeten Mizt, bliver skibet ramt af en asteroide, og den del af ski-

bet hvor Benji, hans flagrekat og hans kammerat Pinocchio sover, bliver delt fra resten af skibet og styrter ned på planeten. De styrter ned i ødemarken, uden at vide hvad resten af skibets skæbne er. De begiver sig ud for at finde planetens beboere, men finder ud af at beboerne har set styrtet og sendt jægere med varulve ud efter dem.

Det lykkes dem at flygte, og de bliver fundet af pigen Skare og robotten Gorm, som fortæller dem mere om planeten. På Mizt arbejder Centralinstituttet for at sikre at opgaven løses. Opgaven er blevet udstykket af de første kolonister, og disse og andre ældre hjem søger nu fra tid til anden forskerne for at sikre at der fortsat arbejdes på at løse opgaven.

Som så ofte før er alting ikke nødvendigvis som det først fremstår, og den lille flok drager ud for at finde ud af hemmeligheden bag opgaven og genfærdene.

Bogen er som nævnt tredje bind i serien, og den vil kunne læses selvstændigt, men det vil dog være en fordel at læse de to foregående bind først. Det er bøger skrevet til den unge science fiction-læser, en målgruppe for hvem det ikke gør nogen forskel at bøgerne i 80'erne blev udgivet på dansk af Tellerup, for Tellerup-udgivelserne har været udsolgt i årevis, så SFC's udgivelser er en god mulighed for nye læsere at stifte bekendtskab med Jon Bing og Alexandria. For den voksne læser vil dette kunne være et nostalgisk gensyn med bøgerne.

Som bibliotekar er jeg jo vild med ideen om et rumskib og en rejse hvis eneste formål er at sikre informationsformidling. Jon Bings bøger er velvalgte til Science Fiction Cirkelns ungdoms serie ZAP!; en skam at der kun er en bog tilbage i serien som de kan udgive.

Jeg har aldrig læst noget af Bings science fiction til voksne, men jeg vil da håbe at SFC vil tage et kig på at udgive noget af

dette når de er færdige med Alexandria-serien, for Bing har gode ideer, som jeg gerne vil læse mere af.

Thomas Winther

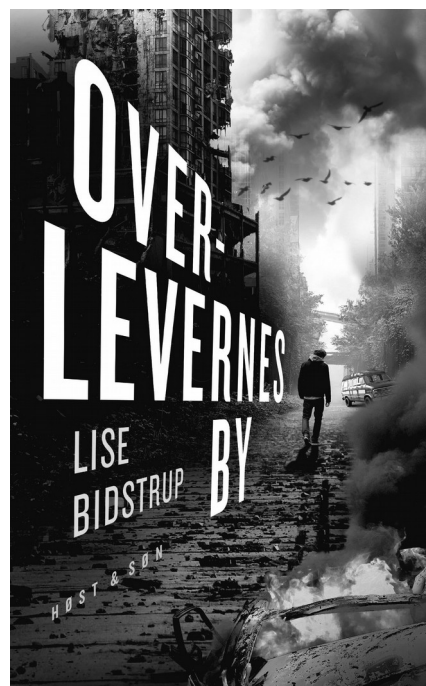
Overlevernes by

Roman af Lise Bidstrup

Høst, 2015. - 289 sider

ISBN: 978-87-638-4154-2

Omslag: Stoltze Design

Overlevernes by er tredje selvstændige bog i Lise Bidstrups dystopiske og samfundskritiske serie. De to foregående bind, som jeg desværre ikke har læst endnu, hedder *Spillet's by* og *Idolernes by*, men så vidt jeg kan læse ud fra beskrivelserne, handler de om helt andre personer, og serien ser heller ikke ud til at bygge videre på foregående begivenheder, men tager i stedet i hvert bind udgangspunkt i en samfundstendens som føres ud i sin yderste konsekvens.

I *Overlevernes by* er samfundet brudt sammen under ikke nærmere forklarede omstændigheder. Det eneste, vi ved, er, at den globale økonomi er krakket, og at det de fleste steder på jorden er alles kamp mod alle.

I Danmark nåede regeringen at lukke grænserne, før landet

blev oversvømmet af flygtninge, og dermed er landet et af de få samfund, der stadigvæk er relativt stabile. Godt nok er der mangel på alt, og madvarer m.m. er derfor rationeret og udleveres kun mod visning af ens borgerchip. Men da ikke alle er registrerede, er en stor gruppe overladt til privat godgørenhed eller til at sulte ihjel.

Den snart 16-årige Malte hører til blandt de heldige. Hans familie får tilstrækkeligt med V-klip til, at de kan blive boende i deres hus (som godt nok langsomt falder sammen om ørerne på dem), og de får nogenlunde madrationer. Trods de barske livsvilkår hænger han ud med vennerne, forelsker sig i søde piger og er en ung fyr som så mange andre.

Kort før Maltes fødselsdag bliver han indkaldt til militæret. Alle unge skal ind og hjælpe med at holde Danmark hermetisk lukket for indvandring, hvilket betyder, at de patruljerer grænserne og kyststrækningerne – og skyder enhver som vover sig i land. Selvom Malte har svært ved at forholde sig til de nye omstændigheder, falder han alligevel til og bliver også gode venner med pigen Agnes.

Men så falder grænsen mod Tyskland, og det får uforudsete konsekvenser i resten af landet. Pludselig befinder Malte sig på flugt igennem Danmark sammen med Agnes og sin tidligere skolelærer, Vitus; en flugt der skal bringe dem til et utopia i Europa.

Overlevernes by er en underholdende og letlæst ungdomsbog. Hovedpersonen Malte står levende og sympatisk for læseren, og det er nemt at sætte sig ind i hans tanker og følelser om de forfærdelige ting, han udsættes for.

Beskrivelsen af det opløste samfund, som nu er blevet en slags militærstat, er for så vidt vellykket, men jeg kunne nu godt tænke mig at høre mere om, hvordan og hvorfor økonomien brød sammen, og hvorfor Danmark endte som det gjorde,

f.eks. hvorfor man tilsyneladende ikke kan dyrke jorden mere. Men da det er en ungdomsbog, tænker jeg, at det er helt bevidst, at forfatteren har koncentreret sig om menneskeskildringen frem for baggrunden.

Lise Bidstrup giver nogle virkelige barske beskrivelser af gruppens rejse gennem Danmark, efter at den tyske grænse er faldet, men herefter bliver turen – trods visse vanskeligheder – lidt for heldig. Gruppen møder nærmest ingen mennesker, selvom de kører på den nedslidte og ødelagte motorvej gennem Europa og med deres lastbil burde være et ønskemål for alle overlevende. Jeg undrede mig over, hvor flygtningestrømmen pludselig var henne? Og folk i det hele taget? På et tidspunkt bliver de godt nok fanget i Frankrig, men det er tilsyneladende det eneste 'samfund', de støder på.

For mig fungerede første halvdel rigtig godt, mens sidste del af bogen bliver lidt for tynd. Jeg var ikke så vild med Bidstrups forklaring af Maltes 'skytsengel', men måske vil andre læsere mene det er en sjov gimmick.

Det er som sagt en ungdomsroman, og som sådan er den både velskrevet og underholdende med masser af action, samtidig med at den giver den unge læser stof til eftertanke med sine skarpt optrukne holdninger og de mange lighedstræk med det samfund, vi kender i dag, hvor flygtningestrømme og overforbrug ikke er ukendte størrelser.

Der er de seneste år udkommet en lang række dystopiske ungdomsromaner efter Suzanne Collins kæmpesucces med *Hunger Games*. Her er Lise Bidstrup et godt dansk bud sammen med f.eks. Line Kyed Knudsens *Hvidt støv* og Nicole Boyle Rødttes *Ilittyv*-serier.

Jette S. F. Holst

Vinkler på dansk science fiction

Fagbog af Niels Dalgaard
Science Fiction Cirklen 2015
234 sider, 348 kr.

Vinkler på dansk science fiction er en fagbog om især forskningen i dansk science fiction fra Niels Klims rejse til underverdenen til år 2010. Dalgaards pointe er at science fiction i dansk forskning har været en overset og ofte også ildeset genre i Danmark. De tidligste værker er stort set glemt, og i nutiden udgives science fiction enten på små genre-forlag eller får etiketten 'spændingsroman' eller til nød 'technothriller' når de udgives på et større forlag.

Kapitlerne om science fiction-værker fra mellemkrigstiden gennemgår et par forfatterskaber der ikke er almindelig kendt i dag – og nok heller ikke bliver det, trods Science Fiction Cirklen's genudgivelsesserie. Dalgaards tørt humoristiske resumé af værkerne er underholdende læsning.

Den midterste del af bogen gør rede for, hvordan amerikansk magasinkultur har haft indflydelse på dansk science fiction og på hvordan danske magasiner om og med science fiction er kommet og gået.

Bogens sidste del handler om oversatte og danskskrevne romaner fra efterkrigstiden til nu og om deres modtagelse af anmeldere og litteraturforskere (de sidste har overvejende ignoreret science fiction).

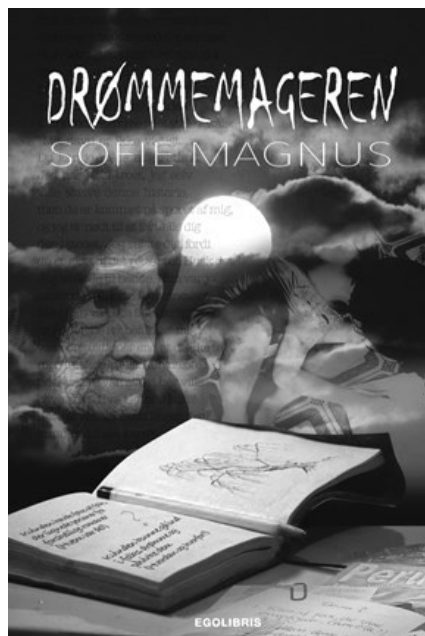
Bogen er skrevet i et tilgængeligt og flydende sprog og vil være et fint supplement til generel litteraturundervisning. Da emnerne trods bogens kronologiske opbygning falder lidt spredt, kan den ikke være den eneste bog, som behandler emnet. Hvis man (som jeg) har læst stort set alt hvad Dalgaard ellers har fået udgivet, komplementerer denne bog fint. Jeg tænker, at det ikke er en bog for den, der lige har opdaget science fictions lyksaligheder pga. af den helhedsforståelse af science fiction, som Dalgaard går ud fra at læseren har. Bortset fra kapitlet om mellemkrigstidens forfattere handler bogen ikke direkte om interessante værker, men om opfattelsen og modtagelsen af dem, så jeg vil anbefale bogen til dem, der vil læse mere om science fiction og science fictions danske historie, men ikke til dem, der primært har lyst til at gå ind i en diskussion om enkelte værker eller subgenrer.

Majbrit Høyrup

Drømmemageren

Roman af Sofie Magnus
Egolibris, 2015. - 417 sider
ISBN: 978-87-93091-71-9
Omslag: Lotte Lund

26-årige Joanne Averath arbejder som udenrigskorrespondent i Bagdad. En dag gemmer hun sig under et angreb i en lille butik, hun aldrig har set før. Ejeren er en meget gammel dame, der kalder sig Fatima, og hun har en historie at fortælle Joanne; en historie den jordbundne og pragmatiske journalist har mere end svært ved at tro på. Ifølge Fatima findes der et utal af andre verdener, og en af portene dertil findes i Peru.

Selvom Joanne ikke tror på Fatimas fortælling, så befinder hun sig alligevel snart efter midt i junglen, hvor hun møder Pablo Ferres, der har kendt Fatima som dreng. Han inviterer Joanne hjem til sin landsby, men før han når at vise hende porten, bliver byen overfaldet af en gruppe kaldet Vogterne, der forsøger at forhindre folk i at rejse mellem de forskellige verdener.

Det lykkes Pablo og Joanne at stikke af ind i junglen, og herfra går det til Huleskoven hvor Joanne endelig får overtalte Pablo til at tage hende med gennem en port, og snart befinder de sig i en grøn verden befolket af et elveragtigt folk. Her får de udstukket en mission: de skal finde generalen, som bliver holdt fanget af Vogterne. Men det er lettere sagt end gjort, og krig lurser lige om hjørnet.

Drømmemageren er fantasy for unge kvinder, som holder af fantasy med et romantisk twist, lidt à la Charlaine Harris' *True Blood*-serie om Sookie Stackhouse. Joanne er – ligesom Sookie – en pige med ben i næsen, som ubevidst formår at tiltrække sig opmærksomhed fra det andet køn. Hun er modig og kaster sig ud i eventyret med krum hals – og så er hun glad for mad.

Ideen om de mange verdener, hvor vores eventyr er virkelige,

er rigtig god. Desværre synes jeg ikke, at Sofie Magnus udfolder den nok. Vi møder godt nok en verden befolket af kentaure og en anden hvor en farao styrer med hård hånd, ligesom Joanne støder ind i Rødhættes ophav, men der gøres ikke så meget ud af beskrivelserne af disse verdener, og det synes jeg er lidt ærgerligt, men det passer sikkert målgruppen udmærket.

Ligeledes synes jeg også, at jagten på generalen virker lidt for tilfældig med for mange heldige sammentræf, og det står heller ikke helt klart for mig, hvorfor han er så vigtig. Men det er nok igen, fordi jeg er lidt udenfor romanens målgruppe.

Sofie Magnus skriver dog godt, og historien flyder let, ligesom Joanne Averath er en interessant person at følge. Slutningen lægger op til en fortsættelse, og Sofie Magnus fortæller da også på forlagets hjemmeside, at selvom hun umiddelbart ikke var klar til at skrive en efterfølger, så mødte hun pludselig en fascinerende kvinde i en drøm, og nu kan hun ikke vente med at udforske hende.

Jette S. F. Holst

Tong den vise drage og andre fortællinger

Novellesamling af
Mogens Sørensen
Selvudgivet, 2015

Jeg kender Mogens Sørensen fra SFC-møder, hvor vi har spist sammen på Valby Kulturhus og gået til møderne sammen. Jeg vidste dog ikke at Mogens også er forfatter. Hvis man søger på YouTube, dukker der også videoer op med guitar-undervisning og sange, så han har en del at byde på.

Tong den vise drage er en samling af forskellige historier forfattet af Mogens Sørensen. To af dem er blevet brugt i Folkeskolen, bl.a. Folkeskolens afgangsprøve 2008. Man kan sige at de har en vis kvalitet for at

Tong den vise drage
og andre fortællinger

Mogens Sørensen

blive udvalgt til dette.

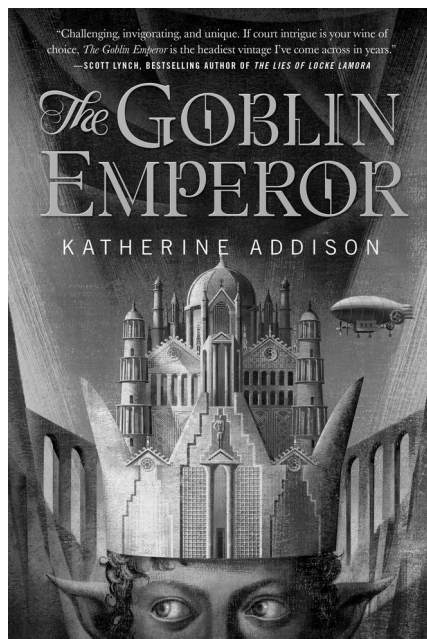
“Tong den vise drage”, selve historien som hedder dette, er en historie om to drager i det gamle Kina. Det er et møde mellem de to, hvor den ene er en fredelig østlig drage og den anden en krigersk vestlig drage. Det er forholdsvis det østlige og vestlige Kina der tales om. De to drager inddrages i et oprør mod en tyrannisk kejser. Historien fortsætter i en historie som hedder “Drengen, dragen og den fremmede”. De to historier er af en kvalitet som gjorde at jeg tænkte over om Mogens havde oversat dem fra kinesisk til dansk, men det er nok ikke tilfældet. De er skrevet som kinesiske folkeeventyr.

Bogen indeholder også to dyrefabler som er fortællinger om mobning og tolerance. “BogPeter og Slaphans”, som er en parodi på et folkeeventyr, er også med. “Tidens spørgsmål” handler om de græske guder som har problemer med at forstå menneskene under dem.

Jeg syntes at bogen er et flot værk, og det bliver spændende hvad der mere kommer fra den kant. Bogen fås i fysisk format som er i en ret god kvalitet. Der er også en elektronisk version som er lidt billigere. Mogens har en glimrende fortælle-stil og det er en fryd at læse bogen. Jeg vil give bogen 9 ud af 10 stjerner.

Andreas J. Spø

The Goblin Emperor
Roman af Katherine Addison
Tor Books, 2014
448 sider

Da luftskibet *Wisdom of Choharo* styrter og tager kejser Varenechibel IV, alle elveres overhoved, samt hans tre ældste sønner med i døden, trues riget med kaos. Tronen bør rettelig overlades til Maia Drazhar, fjerde og yngste søn, mindst elsket af alle, kun atten år gammel, og af halvt goblin-blod. Men at overlade ham tronen turde være en vittighed, hvis det ikke var så tragisk.

Maia har været sendt i indre eksil efter kejserindens alt for tidlige død. Opvokset langt fra hoffet, under ukærligt opsyn af sin ligeledes vanærede fætter Setheris, der har ladet sine frustrationer gå ud over knægten. Ingen kunne være mindre forberedt til at tage den store byrde på sig. Og ude i kulissen lurker kræfter på at overlade magten til Maias yngre fætter Idras, og ikke mindst Idras ærgerrige mor Sheveän.

Kejser bliver Maia. For, som fætter Setheris tørt konstaterer, så vil Maia næppe overleve længe hvis han ikke tager tronen, for han vil være en konstant trussel mod den til enhver tid siddende kejser. Kejser bliver han, men kampen for at blive på

tronen er som at balancere på en knivsæg. Det viser sig hurtigt at luftskibets forlis ikke skyldes et uheld, men at snigmordere stod bag. Vrede adelsfolk prøver også at udnytte den usikre situation til at fremme egne dagsordener. Maia må lære at herske - hurtigt - i et minefelt af byzantinsk politik, og han må kæmpe for at lægge sin plagsomme barndom bag sig, uden nogen til at lede sig på rette vej og uden megen sympati fra hoffet.

The Goblin Emperor er en lidt sær bog. Det er en god bog for dig som kan lide at udforske detaljerede verdener, og indviklede hofintriger. Verdenen minder meget om vores i 1700-tallet; lugter måske lidt henad det russiske hof, tilsat et stænk af magi og steampunk. Bogen handler i bund og grund om magt, misbrug og forsømmelser, både på det personlige plan, og i det elviske samfund. Forfatteren tager emner op som race, klasse og køn. Hvad du får, er ikke en episk fortælling, der bygger op til et gloværdigt klimaks, men historien finder i stedet sin forløsning i små fremskridt, sår der heles og menneskelige bånd der skabes.

Jeg var meget fornøjet da jeg læste *The Goblin Emperor*. Der er dog nogle irritationsmomenter. Forfatteren har insisteret på næsten at skabe sit eget sprog til at følge hendes verden, med det resultat at jeg famlede noget rundt i sære betegnelser og umulige navne der i nogen grad mindede om hinanden. Hovedpersonen er også lidt for perfekt; siger det rette og gør altid det rigtige i alle situationer. Til gengæld er verdenen og hoffets mysterier så dybe, og hovedpersonen så gennemgribende sympatisk, at jeg endte med ikke bare at læse *The Goblin Emperor* en gang, men har været bogen i gennem en ekstra gang før jeg lagde den fra mig.

Bjarne Sinkjær

Den elvte planet

Roman af Valdemar Hanøl

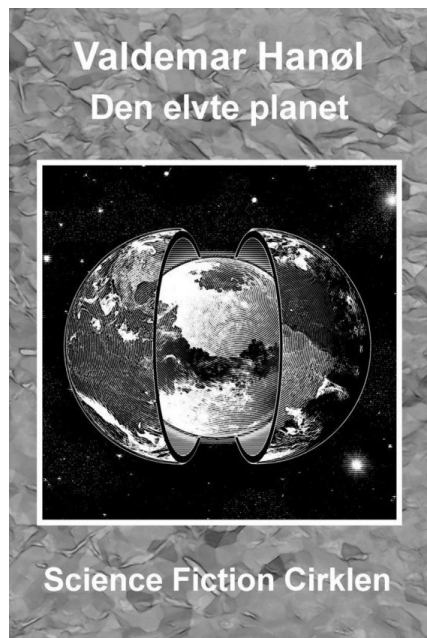
Efterord af Niels Dalgaard

Science Fiction Cirklen 2015

168 sider

Omslag: Manfred Christiansen

ISBN: 978-87-93233-03-4

I 1974 opstod Science Fiction Cirklen, Danmarks ældste og største forening der beskæftiger sig med science fiction-genren. Foreningens formål er at udbrede kendskabet til science fiction og beslægtede genrer, bl.a. ved at udgive dansk science fiction. Det har f.eks. ført til serien *Under overfladen*, der første gang udkom i 2007 og er en årlig antologi med nyskrevne, danske science fiction-noveller af såvel veletablerede som debuterende forfattere. Derudover udgiver Science Fiction Cirklen naturligvis også danske oversættelser af udenlandske forfattere, ligesom man i 2013 startede udgivelsesrækken "ZAP" rettet mod børn og unge. Og så er der også grenen med udgivelser af klassikere samt af gammel dansk science fiction, som *Den elvte planet* af Valdemar Hanøl hører til.

Jeg har med stor fornøjelse læst en række af de tidligere titler i denne udgivelsesrække, lige fra *Dommens dag* af Karl Larsen fra 1908, hvor et neutralt Danmark kommer i klemme mellem

Tyskland og England og ender med at blive invaderet; over Carl S. Torgius *Syndfloden* fra 1913, hvor en komet rammer jorden med katastrofale følger; til *Den hvide fjende* af Niels Meyn fra 1921, hvor en ny istid truer med at gøre Danmark ubeboelig.

Valdemar Hanøls *Den elvte planet* blev trykt som føljeton i 1938 og har ikke tidligere været udgivet som roman. Redaktionsnelt har man foretaget en nænsom modernisering af retskrivningen samt erstattet enkelte gammeldags ord og vendinger. Det er dog ikke helt konsekvent, for i slutningen af romanen dukker de forældede former "skulde" og "kunde" op, men det er nu ikke nok til at genere læsningen.

I Niels Dalgaards interessante efterord beretter han om Valdemar Hanøls forfatterskab og hvordan Hanøl langsomt svingede politisk fra Socialdemokratiet over til nazismen og rent faktisk endte med at blive skudt af frihedskæmpere i 1945.

Den elvte planet er dog ikke nazistisk propaganda, og selvom tidens forestilling om det vestlige menneske som den overlegne civilisation skinner igen i fortællingen, lader Hanøl en af sine personer se muligheden for, at menneskeheden som et hele har en chance for at udvikle sig bort fra krig, uretfærdighed og tåbelighed.

Historien starter med, at den danske videnskabsmand dr. Holck har fået udgivet en bog, hvor han postulerer, at jorden ikke kan være massiv, men at der i stedet for, inde i klodens midte findes en anden planet med mulighed for liv. Denne tese har affødt masser af både kritik og ros, og nu har Holck besluttet sig for at udruste en ekspedition til jordens indre for at bevise sin påstand én gang for alle. Med sig inviterer han en række videnskabsmænd fra begge lejre af kritikerne, og sammen med sin trofaste tjener Jens begiver han sig ud på den farlige ekspedition.

Ikke alle er dog interesseret i, at Holck skal få succes. I USA er ordenen "De Nitten Brødre" overbevist om, at naturen har sat grænser for menneskets videbegærlighed af en grund, og de ser det som deres opgave at forhindre Holck i at tage af sted. Derfor sender de en mand til Danmark for at stoppe Holck og ekspeditionen – og skulle det ikke lykkes, så i hvert fald forhindre dem i nogensinde at vende tilbage.

Det lykkes dog for ekspeditionen at komme ned til Nova, som Holck kalder den indre planet, via vulkanen Vesuvus krater. Heldigvis viser det sig muligt at kunne trække vejret her, og snart begynder udforskningen af den nye planet. Men ekspeditionsmedlemmerne opdager snart, at her bor både fjendtlige og farlige væsner – og at en sabotør af al magt forsøger at forhindre dem i at forlade Nova igen.

Den elvte planet er et dansk eksempel på adventure-science fiction hvor mænd drager på farlige ekspeditioner til fantastiske steder. Andre titler indenfor genren er f.eks. Arthur Conan Doyles *Den forsvundne verden* fra 1912, hvor en ekspedition ledet af professor Challenger tager til Sydamerika og opdager et land, hvor dinosaurer og andre uddøde dyr stadig lever; samt *Odyssé på Mars* af Stanley G. Weinbaum der indeholder ti noveller, som alle har udforskningen af vores solsystem til fælles i deres blanding af beskrivelser af fantastiske verdener kombineret med vilde eventyr og røverhistorier.

Også Hanøl lægger vægten på det actionprægede eventyr frem for de videnskabelige præmisser, selvom han dog fremstiller de forskellige fremmede livsformer som ekspeditionen finder på Nova relativt nuanceret. Derudover synes jeg, at det er ganske interessant, at Hanøl lader sine hovedpersoner være så forskellige. Der er naturligvis de stereotype beskrivelser af hvordan

amerikanere, englændere, svenske, tyskere osv. er, men han lader rent faktisk sine personer diskutere om vold altid eller nogensinde kan være en acceptabel løsning, ligesom han gør meget ud af at fremme det positive i samarbejde uden skelen til f.eks. nationalitet. Dette underliggende budskab om fred og samarbejde skal naturligvis ses i lyset af udgivelsestidspunktet, hvor 2. verdenskrig lurte lige om hjørnet, men virker underligt i forhold til Hanøls senere sympatier for nazismen.

Alt i alt er *Den elvte planet* en både interessant og læseværdig udgivelse, som måske ikke hører til blandt de allerbedste af Science Fiction Cirkelens genudgivelser af gammel dansk science fiction, men bestemt er underholdende alligevel.

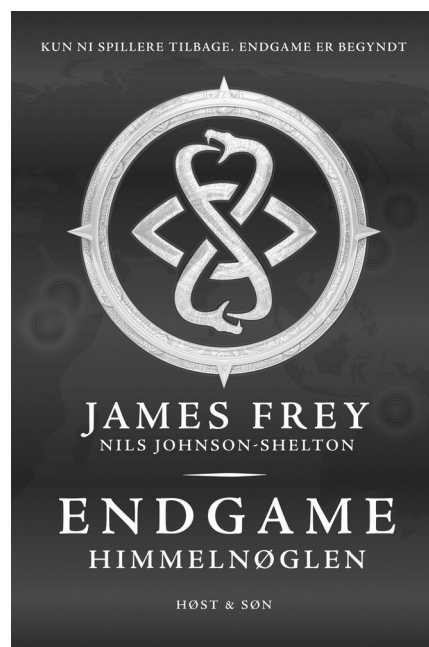
Jette S. F. Holst

Endgame:

Himmelnøglen

Roman af James Frey

Høst & Søn, 2015, 466 sider

Andet bind i trilogien om spillet Endgame hedder *Himmelnøglen*. Som ettern er det en spændende og actionfyldt bog, der foregår i et højt tempo. Omdrejningspunktet for første bind var

jagten efter den første nøgle: Jordnøglen, og som titlen i andet bind fortæller, handler bind to om at finde Himmelnøglen.

I jagten på Himmelnøglen spiller de resterende børn af de oprindelige 12 videre om deres slægts overlevelse. I denne bog bliver det ikke bare et mål for spillerne at redde deres egen slægt, men hele verdens befolkning. Bogen foregår som den første bog i et hæslæsende tempo, og den er spækket med action, spænding, interessante plots og begivenheder, der involverer de resterende spillere. Til gengæld er det rart, at der er mere plads til at gå i dybden med de forskellige spillere og deres indbyrdes forhold. Hvor introduktionen til alle de mange spillere i den første bog fyldte meget uden at gå i dybden, virker det mere overskueligt og samtidig spændende at komme i dybden med de overlevende spillere i kampen om Himmelnøglen, og som i den første bog fortælles historien fra flere synsvinkler. Det er med til at gøre bogen interessant at læse og samtidig giver det en dynamik, da spillerne er meget forskellige.

Handlingen udfoldes på samme måde som i jagten på Jordnøglen. En ny agenda og begivenheder sørger for plotændringer undervejs i fortællingen, men overordnet kunne bogen ligeså vel være en del af den første bog, da der ikke sker et skift i udviklingen og universet - fortællingen foregår stadig på jorden. Vi får derfor mere af det samme serveret, kun med en anden nøgle til forskel.

Bind to kan som ettern virke temmelig forvirrende og plottet kompliceret, især fordi der indrages så mange forskellige myter og fortællinger i historien. Udover dette bruges flere gange videnskabelige termer som f. eks. entropi, hvilket betyder uorden og bruges ved arbejde med kemi, som størstedelen af bogens læsere ikke vil forstå.

Himmelnøglen og selve plottet i bogen minder meget om

noget, som vi har set før. Jorden er ved at gå under på grund af fremmede væsener. 12 børn fra forskellige slægter skal kæmpe for deres overlevelse, og det leder tanken hen på den meget populære *Hunger Games*-trilogi, hvor 12 distrikter kæmper sammen og mod hinanden. Men kan man lide *Hunger Games*, kan man også lide Endgame. Det er alt i alt en superspændende, actionfyldt og fængende fantasyhistorie om jordens undergang og menneskets forsøg på at redde den. Og igen kan læseren spille med og deltage i en verdensomspændende skattejagt. Bogen er fyldt med skjulte spor og koder, som skal bruges til at løse gåden. Og der er \$500.000 i guld til vinderen!

Bogen henvender sig til unge fra 13 år, der er vilde med hæslæsende fantasibøger og måske selv har lyst til at deltage i en skattejagt.

Mads Bækmand Raun

Mandigo og helvedeshundene

Roman af Anders Reemark

Forlaget L.Stender e-books

2015, 242 sider

Mandigo er i starten af bogen en otte-årig dreng der arbejder i sine forældres mølle. Hans far er streng og slår tit Mandigo. En dag hvor Mandigo er ude for at leverer en melsæk for sin far, ser han et spædbarn der ligger på en tømmerflåde, og selvom Mandigo er nervøs for hvad hans far skal sige hvis han kommer hjem med dette barn og ikke har leveret melet, vælger han at redde barnet. Dette bliver starten på et helt andet liv for Mandigo. Pludseligt stiller en stor kronhjort sig i vejen for ham og nærmest driver ham ind i skoven til den kloge kone Greta. Hun tager mod både ham og barnet. Hun tager både barnet og Mandigo til sig, og hun begynder at lære Mandigo at læse og skrive og mange af de andre ting hun ved.

Ikke mindst så lærer hun ham at bruge den magiske kraft som hviler i ham.

En dag nogle år senere angribes Mandigo, barnet og Greta af nogle dæmonagtige væsner, hvad der får Greta til at ville rejse væk, da hun er nervøs for at de skal blive angrebet igen. Mandigo vil drage med hende, men inden rejsen påbegyndes, bliver han hentet af en mand som fortæller ham at mølleren ikke er Mandigos far, men blot er en som manden har betalt for at passe Mandigo. Mandigo har ikke noget valg, men må drage med denne mand, som viser sig at være hans onkel. De tager til et slot på Blodstenen, hvor onklen uddanner børn med magiske kræfter. Der virker dog til at være noget galt, og det virker mere til at det er en hær han er ved at opbygge sig. Mandigo er på slottet i nogle år, alt imens han udvikler sine evner, men han tænker ofte på hvad der mon skete med Greta og barnet.

Bogen er handlingsdrevet, og det virker til at forfatteren har haft en masse ideer til hvilke eventyr Mandigo skulle igennem, men det er ikke rigtigt lykkedes at flette dem sammen. Mandigo får nogle få venner på slottet, og en aften drager de afsted på bedste Harry Potter-måner for at undersøge noget skummelt i kælderens. Det går

dog helt galt, og de opdages. Herefter er disse venner stort set ikke med i bogen, og dette på trods af at der afsløres hemmeligheder der skulle have knyttet specielt den ene tættere til Mandigo. Et andet eksempel på noget der ikke rigtigt vendes tilbage til, er at Mandigo kommer til skade i en magi-kamp imod en dæmon. Han vandsires på den ene side af ansigtet. Dette havde været oplagt at bruge senere til at beskrive hvordan han udvikler sig som person, da noget sådan ikke kan andet end påvirke, men det bruges ikke rigtigt senere i bogen. Generelt er personerne meget flade, og ud over udvikling i de magiske evner, udvikler de sig ikke meget, og man lærer dem ikke rigtigt at kende.

Den verden som historien finder sted i, er en verden der er blevet slået tilbage af en kraftig storm som tidligere ødelagde infrastruktur og satte al udvikling kraftigt tilbage. Denne begivenhed hører man ikke meget om, og generelt hører man ikke meget om hvordan verdenen er. Bogen er dog også kun bind 1 i en trilogi, og handlingen er kun i landsbyen, skoven og slottet, men man må formode at der i de kommende bind vil blive beskrevet mere af verdenen, når nu Mandigo drager ud i den store verden; for godt nok ender dette bind med at Mandigo klarer den umiddelbare udfordring og slår Skyggernes Herrer tilbage, men som i alle gode trilogier, så vinder det gode et slag i slutningen af bind 1, men man er heller ikke i tvivl om at krigen kun lige er begyndt.

Bogen bygger på flere gode ideer, og hvis der bruges noget mere tid på karaktererne, fremfor kun på handling, så bliver det spændende at følge Mandigo igennem de næste to bind.

'Anders Reemark' er et pseudonym for Lars A.R. Stender. Han har valgt at udgive fantasy under dette pseudonym og science fiction i sit eget navn.

Thomas Winther

Hels rejse

Den 6. bog om Satan

Kortroman af Signe Fahl

Kandor, 2015, 58 sider

Hel sidder i sit dødsrige og er begyndt at se tegn på at Ragnarok nærmer sig. Det er dog ikke den krig og Fimbulvinteren der skal ødelægge verden, som Vølven spåede, der er på vej.

Hun får besøg af en mand som hun først tror er en ildjætte, da han lugter af røg. Han præsenterer sig dog som Lucifer og fortæller hende at verden er i forandring, og at de sjæle der før kom til hende, nu kommer til ham, og at han blot er på besøg for at se hvad det er for en verden han er ved at overtage. Han fortæller også at denne ændring sker, da mennesket er gået fra de gamle guder og over til Kristus, og at han, Lucifer, er fulgt med i den transformation.

Hel ved ikke hvad hun skal tro, men der er noget der tyder på at han har ret. Dette ser hun specielt da hendes bror Fenrisulven kommer til hende. Han er sluppet fri af sine lænker, hvad der er endnu et tegn på at Ragnarok er på vej. Alt virker dog forkert i forhold til hvad de havde forventet, så de drager afsted for at besøge Lucifer i hans rige.

Ideen med at guder fra forskellige trosretninger kommer i konflikt når mennesket har skiftet tro, er ikke ny og har været brugt i en række bøger. Ofte er det dog konflikten imellem guderne man ser, mens det her er herskerne over underverdenen der strides.

Der hvor denne historie passer godt ind i Kandors serie om Satan, er at Lucifer her ikke blot er en frister over for mennesker, men også over for tidligere tiders guder, hvilket passer meget godt på billedet af ham som en man ikke skal stole på og som man skal passe på med at ville prøve at snyde.

Thomas Winther

Ormeføde

Den 7. bog om Satan

Kortroman af Irene S. Rasmussen

Kandor, 2015, 70 sider

Forlaget Kandor fortsætter udgivelsen af bøger hvor forskellige forfattere i kortromaner giver deres bud på en historie som omhandler Satan. *Ormeføde* er en bog om en kvindelig journalist der bliver sat til at følge op på en sag om en kvinde der mishandlede sin datter til døde. Datteren var blevet spærret inde uden adgang til lys, og hun havde til sidst spist noget af sit eget hår, blot for at få noget i maven.

Journalistens vinkel på historien er at følge op på om kommunen har gjort tiltag for at sikre at de ikke svigter andre børn, som de havde svigtet omkring deres tilsyn her.

Journalisten havde selv en opvækst med svigt pga. alkoholiserede forældre, så hun føler meget stærkt for emnet, samtidig med at det vækker gamle minder, og det føles som om hun har en orm i sit indre der æder hende op efterhånden som hun dykker ned i sagen.

Det dæmoniske i denne historie er både i det monstrøse svigt og den mishandling som den lille pige var blevet udsat for, men også i den måde som journalisten mister sin menneskelighed da hun går efter at søge retfærdighed ved at hævne sig på den lille piges moder og sagsbehandler.

Som læser sidder man og både føler at det er retfærdighed der sker fyldest i journalistens handlinger, og man kan sagtens følge hende, men dette sættes også op imod at man også kan se hvordan hun selv suges så meget ind i sagen at hun mister sig selv og sin menneskelighed.

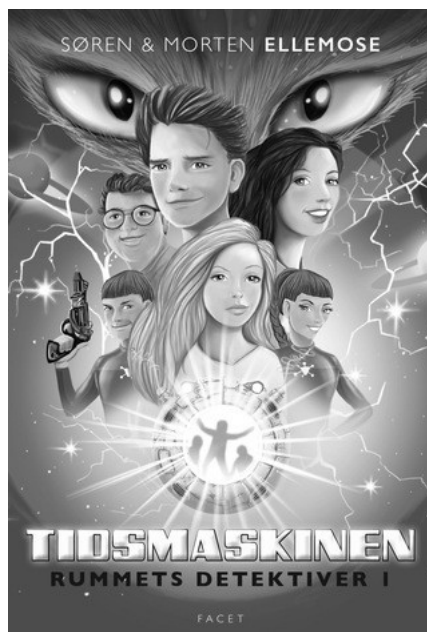
Thomas Winther

Tidsmaskinen:

Rummets detektiver 1

Roman af Søren og Morten Ellemose

Facet, 2015, 156 sider

Rummets detektiver er en ny letlærings-ungdomsserie skrevet af tvillingerne Søren og Morten Ellemose, og de to første bind er allerede udkommet på forlaget Facet.

Xander er en 13-årig dreng som har lidt svært ved at koncentrere sig i skolen, bl.a. fordi han for alvor er ved at lægge mærke til pigerne, i særdeleshed den jævnaldrende Jeanne som han dagdrømmer en del om. Det står faktisk så skidt til med hans skolegang at han bliver tvunget til at skulle deltage i ekstra lektielæsning, noget han først er rigtigt træt af, indtil han finder ud af at Jeanne også skal deltage. Hun skal dog deltage fordi hun er blandt de dygtigste og skal derfor undervise.

Der er dog noget underligt ved lektielæsningen. Der er kun 4 elever, de to dygtigste og de to dårligste. Endnu mere mærkeligt er det at rektor låser dem inde i et rum og fortæller dem at ingen ville kunne høre dem. I rummet står en computer, og da døren er låst, begynder en nedtælling på skærmen. Da nedtællingen når

nul, går lyset ud.

Robert og Tammie er to tvillinger fra året 2055 som har taget sig en tur i en tidsmaskine, noget der egentlig er dem forbudt. De bliver derfor nu jagtet af en Timecop, men snart viser det sig at måske hele universets fremtid og fortid er i fare.

Bogen er som nævnt en letlærings-ungdomsbog rettet til 11-årige, så den er hurtigt læst. Der er godt fart over feltet i bogen, hvilket passer godt til målgruppen, og her i bind ét gøres der en del ud af at beskrive forskellige ting omkring fremtidstvingerne og deres rumskib, således at man som læser bliver godt præsenteret for fortællingens univers. Bogen åbner en række tråde uden at lukke nogen af dem igen, således at der er gjort godt klar til de næste bind i serien, hvoraf bind 2 allerede er udkommet.

Det er en serie jeg sagtens kan anbefale til de helt unge læsere, der gerne vil læse en actionfyldt science fiction-serie.

Thomas Winther

Kærlighedsfrugt

– 14 Rædsler

Novellesamling af A. Silvestri

Kandor, 2015, 362 sider

Silvestri er en yderst produktiv forfatter, og hvis man følger med på hans blog, så har man her ved årsskiftet kunnet læse hvor mange noveller han har skrevet i løbet af 2015. Han har sat sig for at han skal skrive en vis mængde tekst hver dag, hvilket gør at han får skrevet mange noveller. Dette gør så også at når han udgiver en samling, så betyder det ikke at han nu blot har skrevet nok til at lave en samling, men derimod nærmere at han nu har skrevet nok til at han kan udvælge de bedste til samlingen, så en samling fra hans hånd vidner derfor altid om en høj gennemgående kvalitet i de trykte noveller.

Et par af hans tidligere sam-

linger har ikke været genrespecifikke, men har været en god blanding, således at hver gang man startede på en ny novelle, vidste man ikke hvor den ville pege hen ad. Det ved man denne gang, for med undertitlen "14 Rædsler", så er vi her ude i horror-fortællinger.

I stedet for at løbe alle de 14 noveller igennem, så vil jeg prøve at belyse samlingen som et samlet værk. Og et samlet værk er det, for selvom de enkelte noveller ikke hænger sammen, så er det samme tone og stemning der er i dem.

På den ene side, så er de alle bygget over den klassiske

det blot er en fornemmelse eller at der direkte er dæmonisk aktivitet.

Det dæmoniske kan vise sig som vampyrlignende væsner, som væsner der må leve af andre enten via blodet, eller ved at suge hjerne og livsessens ud af ofrene, eller det kan være via impulser der får folk til at gøre ting, som f.eks. udarbejde et computerspil indeholdende en labyrint som er så godt som uløselig, men hvor man fornemmer at skulle det lykkedes at løse den, så åbnes er en port som ikke bør åbnes.

Det bliver selvfølgelig hurtigt lidt rodet at prøve at beskrive en novellesamling som ét værk uden at dykke ned i de enkelte noveller, da man hurtigt får sagt for meget om de enkelte, så jeg vil hellere lade ovenstående stå som et forsøg på at beskrive de elementer der indgår i novellerne. Samlet kan det siges at novellerne holder et højt niveau, og de passer sammen i denne samling, da de alle har samme dystre tone.

Som med alle genresamlinger bør man altid overveje om man skal læse alle novellerne ud i ét lige efter hinanden, eller om man skal dele den op med andet læsestof ind imellem, da man risikerer at køre lidt træt i at læse for meget på hinanden følgende som følger samme genrekonventioner. Denne risiko er der selvfølgelig også her, men jeg læste den uden at køre træt, for selvom præmissen med den 'skræmmende' overraskelse holder op med at være overraskende, så er der så mange gode historier i denne samling, og et par af novellerne har lige det ekstra twist der gør at overraskelsen bliver bibeholdt.

Med den store produktivitet som Silvestri har, så håber jeg snart at vi får endnu en samling fra hans hånd.

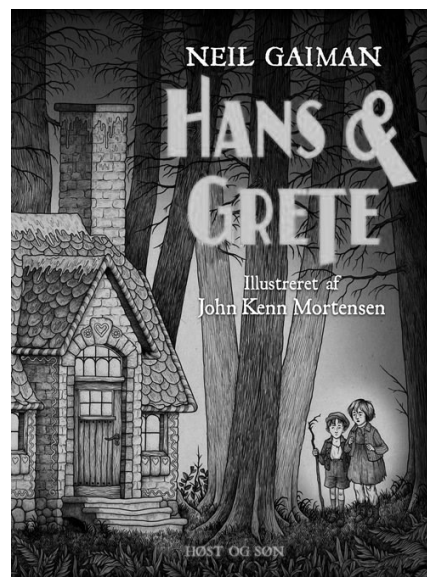
Thomas Winther

Hans & Grete

Genfortalt af Neil Gaiman

Illustreret af John Kenn Mortensen

Høst og Søn, 2016, 46 sider

Siden Brødrene Grimm udgav fortællingen om Hans og Grete som en del af de eventyr de havde indsamlet i 1812, er historien blevet genfortalt et hav af gange af forskellige forfattere, men også i forskellige medier som film og teater, og den er blevet illustreret i utallige børnebøger og eventyrsamlinger. En af dem der har illustreret den, er Lorenzo Mattotti, som kreerede sine illustrationer til en udstilling i forbindelse med at Metropolitan Operaen iscenesatte eventyret. Disse illustrationer inspirerede Neil Gaiman til skrive sin genfortælling af eventyret, som så senere blev genudgivet sammen med Mattottis illustrationer.

Ved at genfortællingen bygger på illustrationer der allerede var lavet, så ligger Gaimans udgave noget tættere på Grimm-udgaven end den udgave af "Tørnerose" som blev udgivet som *Søvn og torne* (anmeldt i Himmelskibet 45). Historien er derfor her den klassiske med en fattig skovhuggerfamilie, hvor forældrene finder sig nødsaget til at sætte deres børn ud i skoven og forlade dem der. Børnene Hans og Grete finder frem til heksens

horror-skabelon med personer der i deres dagligdag pludseligt stilles over for noget uforklarligt, som hurtigt tager en skræmmende drejning. Der er paintballspillet der viser sig at være meget mere seriøst og dødeligt end normalt, manden der i en bar synes han ser en anden mand der udviser symboler på at han vil begå et mord, til der hvor det er en bestemt lokation der er skyld i flere drab, og så er der de døde der vender tilbage med en sidste besked, og så også en novelle hvor døden selv er ude for at indkræve hovedpersonens liv. Alle novellerne har en grad af det overnaturlige over sig, om

hus som er bygget af sirupskage og bolsjemasse.

Det der gør den danske udgave speciel, er at forlaget valgte ikke at trykke Mattottis illustrationer til Gaimans tekst, men de bad derimod Post-it Monster-tegneren John Kenn Mortensen om at illustrere teksten.

Det skal ikke være nogen hemmelighed at jeg er begejstret for Mortensens streg og hans på samme tid dystre og hyggelige monsterillustrationer. Hans streg passer rigtigt godt til historien, for nok er der kun én heks i historien, men armoden hos den fattige familie træder tydeligt frem i illustrationerne.

Hvis man allerede har eventyret stående, er det derfor ikke for teksten at man bør anskaffe sig denne udgave, men derimod for illustrationerne som virkeligt understøtter historien perfekt.

Thomas Winther

Åndemanerne

Gotisk roman af Martin Wangsgaard Jürgensen

H. Harsken Productions, 2014, 228 sider

I denne bog følger vi fire venner der igennem livet render ind i forskellige overnaturlige og okkulte hændelser. For tre af dem starter det allerede i ungdommen.

Søren og Mathias sniger sig en aften op til et gammelt forladt hus, og her overværer de ved et tilfælde et ritual udført af to nøgne kvinder. Da kvinderne har forladt stedet, sniger Søren sig tættere på og finder her en lille salamanderlignende skabning, som han tager med sig. Dette kommer han dog til at fortryde, for den lille skabning opfører sig ikke som forventet.

Da Samuel, er på ferie med sine forældre lægger han en dag mærke til en pige de passerer, og det virker også til at hun har sin opmærksomhed rettet mod ham. Han kan ikke få hende ud af sine

tanker. En nat lægger han mærke til hende uden for huset, og han følger efter hende, men der er noget som er helt galt.

Maries første møde med det okkulte er ombord på et nattog. Hendes familie skulle have haft en sovekupé for sig selv, men en bookingsfejl gør at de skal dele den med en fremmed mand. Dette må familien acceptere, men det besøg som denne mand får om natten, er et som Marie ville have ønsket hun havde sovet fra.

Sådan fortsætter bogen med et række nedslag i deres liv, hvor der berettes om de mystiske oplevelser de har. Kun en af ople-

velserne har de i fællesskab, men ellers er det hver for sig eller to sammen. Der er ikke den store sammenhæng imellem beretningerne, udover at nogle personer går igen. Det er heller ikke fordi deres tidligere erfaringer inddrages i de efterfølgende beretninger. Det der dog binder beretningerne sammen, er at man kan mærke at hændelserne tærrer på dem. Hvor Søren opsøger det uforklarlige, så bliver Mathias' sind mere og mere tyndslidt, og i en af beretningerne er han indlagt på et sindssygehospital. Samuel har også svært ved at slippe det mystiske. Han bliver draget af en digtsamling

han tilfældigt finder. Han bliver så fascineret at han sætter sig for at finde ud af mere om forfatteren. Han får opsporet en stak af forfatterens personlige breve, men han finder meget mere end det.

Opbygningen, og det at de enkelte kapitler kun bygger løst videre på hinanden, gør på mange måder at denne bog lige så godt kunne have været en novellsamling. Uanset om man læser den som en novellsamling eller som en roman, så er der nogle af kapitlerne der træder mere igenem end andre, og det havde været et plus hvis de fire personers beretninger havde været flettet noget mere ind i hinanden og måske havde haft en mere samlet slutning end de har.

Det er en bog der starter ud som en spøgelseshistorie og ender ud i en beretning om folk der drages ind og fortabes i det okkulte, og trods mine anker imod opbygningen, så er det en færd man som læser også bliver fanget ind i.

Thomas Winther

Harry Augusts første femten liv

Roman af Claire North

Rosinante, 2016. 468 sider

Oversat af Louise Ardenfelt Ravnild efter *The First Fifteen Lives of Harry August*

Omslag: Mikkel Henssel

ISBN: 978-87-638-4094-1

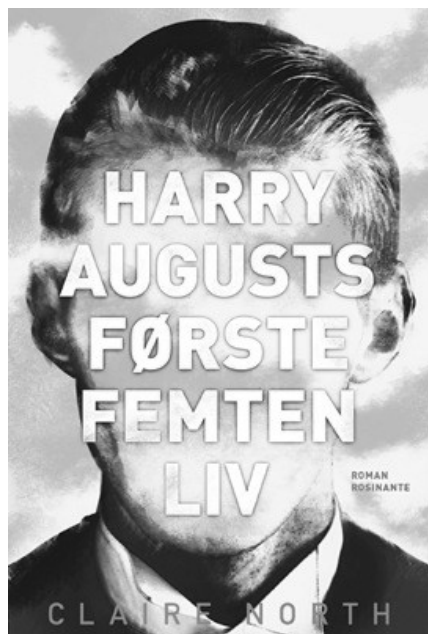
Harry Augusts første femten liv er en velskrevet, veldrejet og anderledes tidsrejse-roman, der både vækker til eftertanke og underholder på samme tid.

Sidste år læste jeg Kate Atkinsons roman *Liv efter liv*, som omhandler pigen Ursula, der fødes igen og igen og må gennemleve et utal af liv uden at vide, hvorfor hun nogle gange har på fornemmelsen, at hun har oplevet en begivenhed før. *Liv efter liv* var fremragende skrevet, og da jeg hørte om *Harry Augusts første femten liv*, tænkte

jeg, at den lød lidt i samme boldgade, men nok ikke kunne være ligeså god. Jeg tog fejl.

Harry Augusts liv starter på dametoiletet på jernbanestationen Berwick-upon-Tweed, nytårsdag 1919. Moren dør efter fødslen, og da Harrys far er den lokale herremand, Rory Hulne, hvis familie ikke er interesseret i at få en bastard i huset, så vokser Harry op hos Harriet og Patrick August, der arbejder som opsynsmand for familien Hulne.

Harrys liv er ganske almindeligt, og han dør i 1989 som en fraskilt, barnløs folkepensionist, og så burde den historie være forbi. Men i stedet for fødes

Harry igen nytårsdag 1919, og det hele starter forfra, og modsat Ursula i *Liv efter liv* husker Harry hver en detalje fra sit første liv.

Claire North lader Harry selv fortælle sin historie, som han starter ved afslutningen af sit ellevte liv. Her ligger han for døden, da en lille pige opsøger ham på hospitalet, hvor hun beder ham overbringe en besked, der lyder: "Verdens ende er på vej, som den nødvendigvis altid må være det. Men det går hurtigere og hurtigere."

Herfra springer vi tilbage til begyndelsen, dvs. til Harrys fødsel og første liv, og så videre

frem med spring i både i liv og tid mens vi følger Harrys erindringer fra tidligere liv, som både kan være 10 år før og samtidigt 150 år senere. Det kunne blive temmelig forvirrende, men North har styr på sin fortælling, der trods sin snørklede struktur er både spændende og letforståelig.

Det viser sig, at Harry ikke er den eneste af sin slags. I Kronoslogen møder han andre udødelige som har organiseret sig, bl.a. for at kunne hjælpe medlemmerne nemmere gennem barndommen når de genfødes med et sind, der kan være hundredvis af år gammelt. Logen holder dog også øje med, at ingen piller for meget ved de temporale begivenheder, så tidens forløb ændres, hvilket beskeden på Harrys dødsleje dog tyder på, at nogen er i gang med. Og Harry har en idé om, hvem det kan være.

Ud over den umiddelbart spændende handling er *Harry Augusts...* også en roman om determinisme og fri vilje, om venskab, kærlighed og selve eksistensens kompleksitet.

Jeg er duperet, hvordan North indarbejder forholdsvis komplekse fysikteorier ved at lade Harry diskutere muligheden af paralleluniverser, kvantespejle og forståelsen af universet, uden at det på nogen måde går ud over hverken flow eller spændingsniveau. Og da hun samtidig har kreeret nogle personer, der er interessante og troværdige, ender *Harry Augusts første femte liv* som en overvældende oplevelse, der efterlader læseren både følelsesmæssigt og intellektuelt grebet.

En helt igennem imponerende roman af Claire North (som i øvrigt er et pseudonym for den britiske forfatter, Catherine Webb, der har skrevet en række romaner, hvor *Harry Augusts...* dog er den første, der er blevet oversat til dansk).

"Ville de skyde Hitler?" spurgte jeg. Han skulede olmt. "Jeg tro-

ede lige, vi havde fastslået, at der er en vis sandsynlighed for, at universet bliver ødelagt ved en sådan temporal indgriben."

"Vi postulerede også et parallelunivers, som De muligvis ville kunne forskåne for krigens prøvelser," svarede jeg. "Vi fremsatte endog en hypotese om en verden, hvori De selv ville kunne opleve glæden ved en sådan fred, paradokset desuagtet."

Han trommede med fingrene på kanten af stolen. Så røg han det ud af ham. "Der er også socioøkonomiske kræfter at tage i betragtning. Var Hitler eneårsag til krigen? Nej, vil jeg mene."

"Men den drejning, krigen tog...?"

"Det er jo lige netop det!" udbrød han, på ny med øjenbrynene i fuldt sving. "Hvis jeg træffer beslutningen om at skyde Hitler, hvordan kan jeg så vide, at en, der er mindre villig til at kæmpe med Rusland midt om vinteren, eller til at belejre byer med minimal strategisk værdi på bekostning af hundredtusindvis af mænd, eller begynde at bombe London og ikke dens flyvepladser – hvordan kan jeg vide, at denne anden, mere tilregnelige krigsmager ikke opstår af de eksisterende betingelser?"

"Hævder De kompleksitet som undskyldning for inaktivitet?"

Jette S. F. Holst

Slaget ved Lyngby og andre danske fremtidskrigsfortællinger

Antologi; red. Niels Dalgaard
Science Fiction Cirklen, 2011.
254 sider

ISBN: 978-87-90592-55-4

Omslag: Carl-Eddy Skovgaard

Denne udgivelse fra Science Fiction Cirklen er ikke helt ny, men eftersom novellerne heri i forvejen har omkring 100 år på bagen, gør et par år fra eller til vist ikke den store forskel i forhold til en anmeldelse.:

Som undertitlen antyder, handler de seks noveller om tænkte fremtidige krigsscener og følger i den retning samme tråd som en tidligere udgivelse i serien 'Gammel Dansk Science Fiction', nemlig Karl Larsens *Dommens dag* der oprindeligt udkom i 1908 og blev genudgivet af SFC 100 år senere i 2008.

I *Dommens dag* angriber Tyskland Danmark, hvis militær er blevet nedprioriteret, og det er samme udgangspunkt her i titelnovellen "Slaget ved Lyngby". Tyskland invaderer Danmark, som forgæves håber på hjælp fra Rusland da det danske militær slet ikke kan hamle op med den effektive tyske krigsmaskine. P. N. Nieuwenhuis står bag novellen, der udkom i 1880. Nieuwenhuis havde en lang militærkarriere bag sig, og fortællingen sprudler da heller ikke ligefrem litterært, men tynges i stedet af alenlange militære opremsninger.

Samlingens anden novelle er langt lettere at læse og dermed også (i mine øjne) mere underholdende. "Københavns belejring i 189*" er skrevet af R-r, og igen trues Danmarks grænser af en tysk invasion. Men i stedet for kun at se på situationen i Danmark, lader R-r konflikten sprede sig til hele Europa, idet Frankrig og Rusland står overfor Tyskland og Østrig. Danmark forsøger at holde sig neutralt, men invaderes alligevel, og endnu engang beskrives det danske militær som aldeles utilstrækkeligt. Modsat "Slaget ved Lyngby" må den ukendte forfatters motiv altså være at advare mod en militæroprustning.

"Den store revolution 1904" er ligeledes skrevet af en anonym forfatter og blev trykt som en avisføljeton i 1901. Her er der ikke tale om en udenlandsk invasion af Danmark, men derimod en anarkistisk revolution i København. Historien er på den ene side satirisk med masser af 'name dropping' af datidens kendte, men samtidig indeholder den ret voldsomme og udpens-

lede scener, som beskrivelsen af, hvordan anarkisterne torturerer og dræber børn af rige forældre.

Viggo Schiwe har skrevet novellen "Lynet", hvor den tyske kejser Wilhelm for at forberede sig på krig med England og Frankrig flytter tropper til Danmark for at 'tilbyde' at hjælpe kong Frederik d. 8. med at bevare landets neutralitet. Skulle kongen nægte, bliver tropperne alligevel, men så som besættelsesmagt og med store økonomiske konsekvenser for landet. Endnu engang ender det med, at slaget udkæmpes på dansk jord med danskerne som de store tabere, der nogle år efter krigen

må indgå i en skandinavisk forsvarsunion med Sverige og Norge. "Lynet" udkom i 1908, samme år som *Dommens dag*, og blev i første omgang udgivet anonymt, men da en mistanke om plagiat blev luftet, meldte Schiwe sig på banen med afvisninger af dette. Ligesom P. N. Nieuwenhuis er Schiwe tilbøjelig til at remse alt for mange tal og navne op, men "Lynet" er dog alligevel langt mere læsevenlig.

Som et modsvar til Schiwes pessimisme udgav Ekstra Bladet, ligeledes i 1908, fortællingen "Skypumpen" der tykt parodierer historier som bl.a. "Lynet". Historien er skrevet af Julius

Magnussen og Frejlif Olsen og er en ret morsom fortælling om, hvordan tyskerne vil invadere os, men i stedet ender Danmark med at herske over hele Europa pga. danskernes store tapperhed og fædrelandskærlighed. "Skypumpen" hører klart til de bedre læseoplevelser i samlingen, og de to forfattere var da også journalister og derfor vant til at skrive.

Samlingens sidste fortælling hedder "Angrebet på København 8. juli 1918 skildret af et øjenvidne". Den udkom i et månedsblad i 1909 og er af en ukendt forfatter. Historiens fortæller er tidligere militærmand, som pga. en skade har måtte lade sig pensionere. Han er dog stadig stærkt optaget af landets forsvar og forsøger – forgæves – at gøre den militær ledelse opmærksom på, at man trods oprustning og udbygning af forsvarsværker helt glemmer 'det vertikale forsvar'. Ingen vil dog lytte til ham, men heldigvis er han på plads til at hjælpe, da tyskerne angriber med luftskibe, som det danske forsvar er fuldstændigt hjælpeløse overfor. Historien er en blanding af en heltefortælling og en fremtidskrigsfortælling, som vil fortælle en underholdende historie og gøre opmærksom på at det ikke nytter at stagnere i sin militære tankegang, men at man er nødt til at holde de nye våben og metoder for øje.

Udgivelsen sluttes af med et oplysende efterord af Niels Dalgaard, som både forklarer om perioden, genren og særlige omstændigheder for historierne og som også fungerer som opslagsværk over de mange navne og betegnelser der bruges undervejs.

Som altid er Dalgaards efterord fremragende til at give en forståelse af historierne og hvorfor de er valgt til udgivelsen. Det hjælper på oplevelsen at få sammenhængen til sidst, men jeg må indrømme, at jeg undervejs i læsningen til tider havde lyst til at lægge bogen fra mig. Især titelnovellen var uhyre kedelig,

men jeg forstår alligevel godt bevæggrundene for at tage den med i samlingen og også hvorfor den står først. Det gør den desværre bare ikke til underholdende læsning. I den anden ende af spektret er "Skypumpen", hvis satiriske tone og betydeligt bedre fortalte historie stadigvæk er morsom og læseværdig.

Slaget ved Lyngby og andre danske fremtidskrigsfortællinger er et godt indblik i en genre, der i denne særlige form kun eksisterede i en kortere periode. Samlingen er ikke så umiddelbart tilgængelig som hverken *Dommens dag* eller *Slaget ved Dorking*, og jeg tænker, at man skal have en vis interesse i enten militærhistorie eller større kendskab til tidens politiske og kulturelle klima, end jeg har, for at få fuldt udbytte af udgivelsen.

Jette S. F. Holst

Som et urværk

Lige under overfladen 10

Antologi

Red. Carl-Eddy Skovgaard

Science Fiction Cirklen 2015

Science Fiction Cirklen har siden 2007 udgivet antologi-serien *Lige under overfladen*. Serien redigeres af Carl-Eddy Skovgaard, og alle bind får navn efter en novelle i samlingen. *Som et ur-*

værk er taget fra novellen af samme navn af Flemming R.P. Rasch. Titlen er nok mere valgt som navngiver af *Lige under overfladen*s bind 10 for sit flot klingende navn end for hvorvidt netop Raschs novelle siger noget om resten af antologien.

Redaktøren slår i det korte forord et slag for, at læseren skal gå på opdagelse i antologien uden en egentlig forudsætning for at mene noget om novellerne på forhånd. Antologien skal *ikke* læses efter et tema eller en symbolik, men som en randomiseret science fiction-oplevelse. Den skal give et øjebliksbillede af dansk science fiction. En ambition jeg har stor respekt for.

Det er et meget modigt træk, men det er også risikabelt. Ved hver novelle starter læseren helt fra scratch. Det virker nogle gange. Andre gange føles det lidt for abrupt. Jeg skulle efter hver 10-15 sider skifte verden, stemning, hovedpersoner og tema fra genren "5 minutter ude i fremtiden" til "Månerejser" til meget eksistentielle og filosofiske noveller. Det faldt mig ikke så naturligt. Måske fordi jeg læser de fleste noveller enten i samlinger af bestemte forfattere, med temaer som kærlighed eller rumrejser, eller fordi jeg for tiden støder på og læser langt de fleste noveller på internettet.

På internettet præsenteres noveller nogle gange med anonyme forfattere og gerne alene og uafhængige af andre. Næsten som Skovgaard også ønsker det med *Lige under overfladen*. Forskellen er, at i en bog giver novellerne, om man vil det eller ej, automatisk smag, duft og karakter til oplevelsen af hinanden. Om man springer frem og tilbage i antologien, læser lidt af gangen, eller det hele på en gang, står novellerne ikke for sig selv.

Jeg beklager mig meget over form. For det første fordi en rød tråd virkelig kan hjælpe læseoplevelsen og læseflowet og uden tvivl hjælpe til et bedre helhedsindtryk af *Som et urværk* – selv

om jeg sympatiserer med redaktørens idé. For det andet fordi det er svært at brokke sig over den skønne samling af meget forskellige noveller i antologien.

Lige under overfladen er meget varieret. Befriende varieret, og et opløftende bidrag til dansk science fiction. To noveller stikker særligt ud for mig. De to var Hans Peter Madsens "Pindsvinet" og Richard Ipsens "Skøjteløber".

"Pindsvinet" er meget velskrevet, men er også en interessant og lidt anderledes måde at læse en novelle på. Samtidig præsenterer den en idé jeg endnu ikke har læst i science fiction (tror jeg). Stemningen i "Skøjteløber" er så unik, at jeg vendte tilbage og læste den igen med det samme, selvom historien ikke lige faldt i min smag. Og igen et par dage efter.

Anne Dencker Bædke

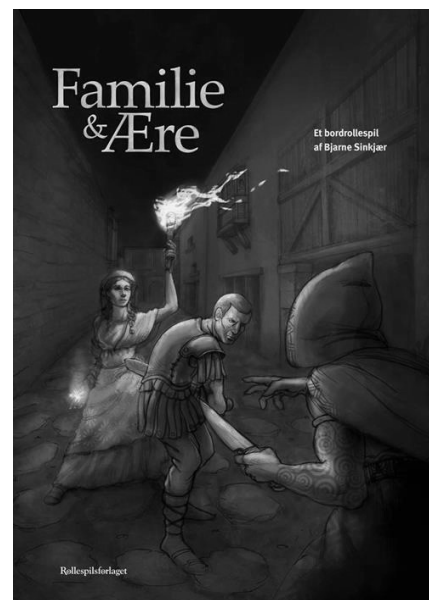
Familie & Ære

Bordrollespil af Bjarne Sinkjær

Rollespilsforlaget 2015

144 sider, 265 kr.

www.rollespilsforlaget.dk

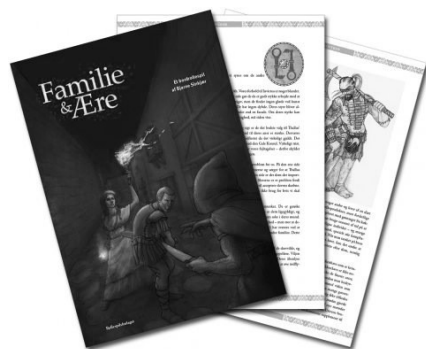

Familie & Ære er et nyt bordrollespil (til forskel fra live-rollespil eller computerrollespil) af Bjarne Sinkjær, som for nogle år siden udgav rollespillet *Ulvevinter*. Hvor *Ulvevinter* især hen-

vendte sig til børn, er *Familie & Ære* helt specifikt henvendt til voksne med større fokus på intriger og forræderi.

Inspirationen er helt klart det gamle Romerrige. Omdrejningspunktet er landet Thallus, en koloni af et ældre rige der nu er gået under. Thallus ligger på nordsiden af et kontinent, hvor man længere mod syd finder et mere primitivt og lyslødet folkefærd, som thalerne kalder 'de skovvilde' og som de gerne tager til fange for at bruge til slaver.

Der er seks adelsfamilier som slås om magten i Thallus, men ikke mere end at de godt kan samles om at bekæmpe ydre fjender – Thallus' fortsatte eksistens er trods alt vigtigere end personlige ambitioner.

Thallus blev oprindeligt skabt til en stor rollespilkampagne i rollespilsforeningen Avalon. Her var der typisk 12-15 spillere involveret hver gang, fordelt på de seks familier, og spillet skiftede mellem intriger og mere almindelige rollespilseventyr hvor man skulle slås med skovvilde, udøde eller andet ondskab – gerne i grupper med repræsentanter fra flere familier. Denne bog lægger mere op til en typisk rollespilsgruppe på 4-6 spillere, hvor figurerne er langt fra magten, og hvor personligt venskab måske betyder mere end fjendskabet mellem familiernes overhoveder.

Det lægges op til at man kan spille *Familie & Ære* med stort set ethvert fantasy-egnet rollespil, og blandt andet *Savage Worlds* (der blev brugt i Avalon) og *Dungeons & Dragons*. Bogen

kommer dog med sit eget regelsystem, Saga, der er en videreudvikling af det meget enkle system, der blev brugt i *Ulvevinter*. Da stats på monstre og andre modstandere i de medfølgende eventyr er baseret på Saga-systemet, er det dog mest ligetil at spille med disse regler.

Bogen begynder med en generel introduktion til spillets verden og hvordan man laver sine spillerfigurer. Herefter følger en beskrivelse af hvordan man spiller spillet med Saga-reglerne, inklusive et bredt udvalg af troldomsformularer for dem der kan lave den slags. Så bliver landet Thallus og omegn beskrevet i flere detaljer, med særligt fokus på provinsbyen Lucinda, der kan være fokusområde for spillet. Endelig er der en lille håndfuld scenarier og eventyr, man kan spille, og ideer til hvordan man kan lave en længere kampagne.

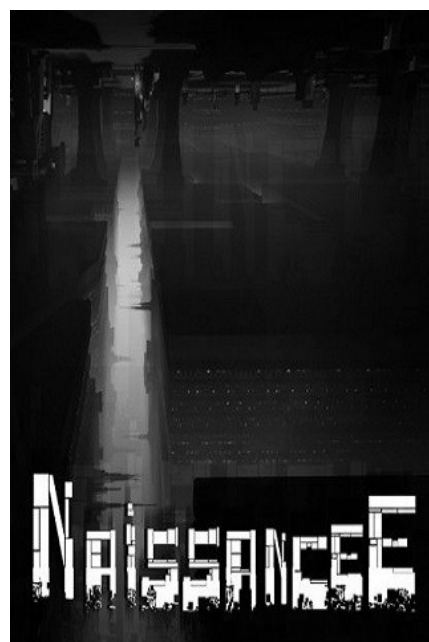
Uden at have prøvet at spille spillet, har jeg svært ved at vurdere hvor godt Saga-reglerne vil fungere, men der ser ud til at være hvad der er brug for. Jeg lagde mærke til et par sjuskefejl, fx at figurer kan starte spillet med Styrke 20 til 70 – men reglerne for hvad man kan bære går ikke længere ned end Styrke 30. Det er dog ikke noget som man ikke let kan sjusse sig frem til.

I betragtning af hvor lille et land Danmark er, er der udkommet ganske mange særligt danske rollespil, fra *Viking* og *LEF* til *Fusion* og *Ulvevinter*. Det er de færreste af spillene der opnår nogen videre popularitet eller levetid, men det stopper ikke forfattere som Bjarne Sinkjær i at blive ved med at lave nogle. Måske er *Familie & Ære* det danske rollespil, der slår bredere igennem. I hvert fald er der lagt op til nogle spændende eventyr i et miljø der er tilpas anderledes end de gængse fantasy-rollespil, og hvis man ikke kan lide Saga-reglerne, er det som sagt muligt at spille spillet med sine yndlingsregler.

Klaus Æ. Mogensen

NaissanceE

Computerspil af Limasse Five
UDK / Steam 2014

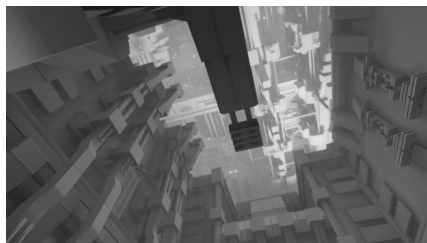

NaissanceE foregår i et futurisk beton-kompleks ude i en ukendt fremtid. Her styrer man pigen Lucy, som skal undslippe komplekset. Hun bliver jaget af et monster i starten af spillet, falder ned gennem et hul i en gang og undslipper dermed monstret. Hun begynder nu sin lange vej ud af komplekset.

Komplekset er meget flot designet. Der leges med lyset og store panoramaer. Det får spillet til at se større ud end det i virkeligheden er. Man skal bruge lyset i form af lysbolde for at komme videre i spillet. Spillet er i gråtoner og blått visse steder for at skabe den rette stemning. Det indeholder alle mulige slags rum som f.eks. barer og mekaniske installationer.

Man skal hoppe over afgrunde visse steder og også bruge sit åndedræt. Åndedrættet skal times, når man løber, sådan at Lucy ikke mister pusten. Der er sekvenser med det som godt kan være ret frustrerende. Visse steder skal man begynde helt forfra, hvis man træder ved siden af og falder ned. Dette er også meget frustrerende.

Spillet foregår i første person. Der er mange puzzles som man

skal løse. Der måtte godt have været fødder på Lucy, så man bedre kunne se hvor man hopper fra og hvor man står.

Senere i spillet kommer du som Lucy mere ind på hvad der i virkeligheden foregår. Det bliver ret spændende hen mod slutningen. *Naissance* uden dobbelt 'e' betyder fødsel på fransk. Måske hentyder det til at det er starten på en lang række spil i en serie fra udvikleren. Slutningen lægger op til at mange spørgsmål ikke er besvaret og jeg kan sagtens forestille mig en fortsættelse.

Spillet er ikke særligt langt for den øvede spiller. Det kræver en vis vedholdenhed, og det er måske ikke noget for en nybegynder. Det fås til PC på Steam og er fra 2014. Det er anbefalelsesværdigt, særligt hvis du ser det på tilbud eller i et bundle. Jeg vil give spillet 8 ud af 10 for at være originalt, men ikke fulde point for at være frustrerende visse steder.

Andreas J. Søe

Spandex Force:

Champion Rising

Spil til PC, Android og iOS

Indiespil; kan købes på Steam

Spandex Force: Champion Rising (SFCR) er et spil til PC, Android og iOS. Det er hvad man kalder et 'casual'-spil, hvilket vil

sige et man kan spille når man har tid, behov og ikke skal lægge større engagement i. Den slags spil er typisk meget afhængigheds-skabende og det er SFCR også.

SFCR starter ved at en troldmand i den lokale by laver et væddemål med en ukendt person om han kan lave en superhelt ud af en almindelig person på kun en måned. Man har derfor en måned i spillets tid til at gennemføre det. Hver gang man gør noget, tager det tid, særligt når man går fra sted til sted, og det gør at man skal passe på ikke at bruge for meget tid.

Man skal alle de ting i spillet som en superhelt skal. Man skal redde gamle damer over vejen, man skal redde deres katte ned fra træerne, man skal bekæmpe skurke, man skal udvikle sine superkræfter, man skal redde byen fra den onde robot, etc. Man skal dog også arbejde for at tjene penge.

Spillet er opbygget i nogle akter som skiftes efter at dele af historien er blevet gennemført. Ved enden af hver akt skal man ind i en dungeon for at bekæmpe de superskurke som holder til der. Der er forskellige slutninger. Der er mindst en god og en dårlig slutning. Der er også valg undervejs som man må træffe.

Man løser spillets opgaver ved et spil med bolde. Her skal man vælge mindst tre bolde i en række efter hinanden for at opnå point. Point kan komme i mange former: Physical, Mental, Elemental, Reputation, Random, Money, etc. Ved at vælge mere end fem bolde på en gang, får man også de omkringliggende bolde. Det er noget som man skal stræbe efter.

Jeg kan anbefale spillet. Jeg fik Steam-udgaven i et bundle på Indiegala.com, og Android-udgaven fik jeg gratis. Jeg har spillet Android-versionen. Jeg vil give spillet 7 ud af 10 point.

Andreas J. Søe

Fallout 4

Spil (Playstation 4, Xbox One og PC), USA 2015

Udvikler: Bethesda

Civilisationens endeligt som følge af en altudslettende atomkrig mellem verdens supermagter har i mange år været et populært udgangspunkt for postapokalyptiske fiktionsværker som fx den oprindelige *Planet of the Apes*-serie og 2015s *Mad Max: Fury Road*. Som navnet antyder, er det også tilfældet for *Fallout*-serien, der fik sin begyndelse i 1997. Selvom seriens gameplay igennem årene har ændret sig kraftigt, er retro-scifi-tonen, den mørke humor og den moralske ambiguitet heldigvis intakt. Ud fra et gameplay-mæssigt perspektiv er der tale om et førstepersons rollespil med kraftige FPS-tendenser, og dermed videreføres traditionen fra de to seneste udgivelser, *Fallout 3* og *Fallout: New Vegas* (2008, 2010).

Tematisk er der dog et klart skridt væk fra disse titler, som i høj grad skildrede en fortabt verden hvor kun bittesmå glimt af håb lyste gennem sprækkerne. I *Fallout 4* er spilverdenen – denne gang kaldet Commonwealth – stadig barsk og ubarmhertig, men genopbygningen af samfundet er et gennemgående tema, som siver ned i både historiefortælling og gameplay – komplet med *Minecraft*-inspireret basebygning (som man dog i store

træk har mulighed for at ignorere). Spilleren sættes i skoene på en unavngiven mand eller kvinde, der søger efter sin eneste søn. Det starter simpelt, men efterhånden som man møder de fire faktioner, der kæmper om kontrollen i Commonwealth, kompliceres tingene kraftigt. Hver faktion har sine bevæggrunde og mål (der selvfølgelig er i konflikt med de andres), og med et plot der både berører menneske vs. maskine vs. mutant og genetik vs. arv, er der mange svære og interessante valg at træffe igennem den udmærkede main quest.

Som det også er tilfældet med udvikleren Bethesdas andre spil (*Fallout 3*, *Skyrim*) får man dog kun det optimale ud af *Fallout 4* ved at løsrive sig fra hovedhistorien og gå på opdagelse i Commonwealth, hvor ens nysgerrighed bliver belønnet med både lange side quests og små, isolerede historier. Der mangler ikke dystre og makabre fortællinger, men man kan også støde på hjertevarmende episoder i den gølge verden.

Hvor end man kigger er verdenen fyldt med interessant indhold, og Bethesda har da heldigvis også formået at skabe omgivelser, der med gennemført art direction, flot lyssætning og en udpræget sans for detaljen er med til at gøre verdenen i *Fallout 4* til et troværdigt sted, som er en sand fornøjelse at gå på opdagelse i. Knap så godt lavet er spillets figurer, der fremstår livsløse, ligesom dialogen og det

dertilhørende stemmeskuespil er et stykke under *The Witcher 3: Wild Hunt*, der tidligere i maj 2015 satte en ny standard på dette punkt. Et niveau fra netop *The Witcher 3* er også quest-designet, som i lidt for høj grad sidder fast i den velkendte skabelon "tag hen til punkt x og drøb fjenderne / find genstanden og vend tilbage", som *The Witcher 3* ellers så fremragende gjorde op med.

Når dette er sagt, skal der ikke herske nogen tvivl om, at *Fallout 4* er både vellavet, opslugende og underholdende – også selvom det gameplaymæssigt lægger sig en smule for tæt op ad sine to seneste forgængere. Fans af serien, rollespil og/eller postapokalyptisk fiktion generelt kan roligt investere i *Fallout 4* og drage på eventyr i "the Commonwealth".

Ketil Skotte

The Geek's Guide to the Galaxy

Wired podcast

Vært: David Barr Kirtley

Denne anmeldelse skyldes min begejstring for en podcast fra *Wired*, der inviterer dig inden for i de fantastiske universer og ikke er bange for at bruge en hel time på et interview med en bestemt forfatter eller producent eller på at dykke ned i et bestemt emne.

Showet blander nyt og gammelt. Holdet bag showet er rimeligt gode til at få fat i aktuelle

forfattere, f.eks. Ernest Cline *Ready Player One*, Andy Weir *The Martian* og Ken Liu *The Grace of Kings*. Dem måtte der gerne være lidt flere af. På samme måde er der også interviews med filmfolk, f.eks. Chris Williams, medinstruktør på *Big Hero 6*, Terri Tatchell, medforfatter på *Chappie* og Alex Garland, forfatter på *Ex Machina*.

Der er også afsnit der har karakter af anmeldelser, hvor et lille panel tager film under behandling, f.eks. den nye Star Wars-film *The Force Awakens*, *Interstellar*, *Exodus* og Syfy-showet *The Expanse*. Disse episoder kan være meget gode, fordi det er folk med interesse og viden om emnet, der kaster deres indtryk og holdninger frem og tilbage.

Nogle afsnit er mere perifere. Et afsnit omhandlede f.eks. uafhængige boghandlere og deres situation. Et andet afsnit kigger på Pixel Art, som er ved at være en døende kunstform i spil. Af personlig interesse har været flere afsnit der kiggede på *Dungeons & Dragons* og spillets historie.

Showet er meget amerikansk, både i sin form og i de emner som showet tager op. Jeg tror at hvis man talte op, kunne antallet af gæster som ikke er amerikanere, tælles på få hænder. Når man bruger så meget tid på en forfatter eller på et emne, kan det heller ikke undgås at samtalerne en gang bliver lidt på skemaform, f.eks. er spørgsmålet, "Hvordan begyndte du at interessere dig for xx..." fast inventar i alle interviews. Showet er i øvrigt crowdfunded, så man skal også lige høre om støtter der har prist showet på Facebook eller sendt en skilling.

Nogle episoder er bedre end andre, men jeg har kun hørt få afsnit som overhovedet ikke interesserede mig – og med næsten 190 afsnit er der noget for enhver smag.

Bjarne Sinkjær

ER KRAFTEN VENDT TILBAGE?

Star Wars – Episode VII: The Force Awakens

Film, USA 2015, 135 min.

Instr.: J.J. Abrams

Medv.: Daisy Ridley, John Boyega, Harrison Ford, Carrie Fisher, Oscar Isaac, m.fl.

Når dette blad udkommer, har langt størstedelen af læserne formentlig allerede set den nye Star Wars-film, Episode VII: The Force Awakens mindst én gang. Derfor har vi besluttet ikke at anmelde filmen på normal vis, men har i stedet bedt et par gamle Star Wars-fans fortælle hvad de synes om den nye film, uden at bekymre sig om eventuelle spoilers. Det er der kommet to meget forskellige analyser ud af.

Den nye *Star Wars*-film er en smuk film, rent visuelt. Desværre har historien og verdensbeskrivelsen et utal af problemer.

For det første er filmen, som de fleste kan se, en slavisk imitation af især den ældste film, *Episode IV: A New Hope*, med elementer fra *The Empire Strikes Back* og *Return of the Jedi*. Man kan nemt vinkle et referat af *The Force Awakens* så det svarer 100% til et referat af *A New Hope*, blot med nye navne (og køn) til figurerne. Denne film er århundredets skuffelse for mig; jeg ville have en ny historie som udvidede *Star Wars*-universet og fortsatte sagaen. I stedet har jeg fået et komprimeret opkog på noget der blev lavet meget bedre i 1977. En slags reboot/remake, eller en typisk Hollywood sequel der bare casher in på at vise folk scener de kan huske fra den første film. Hvilket fusk! Hvilken styg misdåd! I dag er det åbenbart acceptabelt at være aggressivt og stolt overfladisk og bare spytte mere-mere-mere af det samme og det samme ud. Suk! For mig gør dette mennesket J.J. Abrams fuldkommen uskelnelig fra Hollywoods grådige, sjælløse pengemaskine som helhed. De to størrelser vil åbenbart det samme, og kan gøre det, ikke bare ustraffet, men tilmed med *thunderous applause* fra publikum! This is how art and originality die...

Resultatet af al denne *ripping off* af den første film er at også plottet er en kopi af den første film, med den ikke-fungerende krølle at planen i droiden er et kort der kan lokalisere den forsvundne Luke Skywalker (som er gået i mangeårigt eksil nøjagtig ligesom Yoda i *The Empire Strikes Back*). Hvorfor Modstandsbevægelsen overhovedet vil finde Luke, er ikke særligt klart, udover at det er dét, publikum gerne vil se. Nårh jo, de vil have ham til at træne nye Jedi'er – men det er jo netop fordi han ikke vil det, at han er gået i eksil. Leia erkender også selv i filmen

at det nok var en ret dum plan! Og da den så er stort set spillet ud, så kommer de i tanke om at de egentlig nok også lige hellere må ødelægge den nye Starkiller Base som lige har sprængt Republikkens fem (!!) regeringsplaneter i luften, sådan bare lige, med overlys-energimissiler, uden at filmen i øvrigt nævner noget som helst om Republikkens samfund.

Hvordan fungerer denne Starkiller Base? Jo, den suger energi fra en (sin egen? en tilfældig?) stjerne på en totalt uforklarlig måde, og er i øvrigt tyve gange større end Dødsstjernen. Og da dens våben affyres, kan det ses på dagshimlen fra planeter i helt andre solsystemer!! Der er ingen naturlove der overholdes i dette idiotiske miskmask.

Den politiske situation i galaksen er også komplet og aldeles uklar. General Hux siger i sin store tale at Republikken kun i *hemmelighed* støtter Modstandsbevægelsen, og nævner også at Republikken har sin egen flåde. Hvorfor er den flåde ikke indsat mod The First Order? Hvorfor kan Republikken ikke offentligt støtte Modstandsbevægelsen (hvis det overhovedet er sandt at den gør det hemmeligt)? Der er hundreder af denne type spørgsmål, og det virker ekstremt usandsynligt at de skulle blive besvaret i de næste film. Og så er jeg ikke engang begyndt på figurerens indbyrdes relationer, som jo også er determineret af at plottet skal være ligesom i den første film.

Desværre er filmen og dens figurer domineret af Abrams' stålsatte mission om at gøre alt i denne film mere spektakulært end i den første. Derfor smadrer han den Republik som vores helte kæmpede i hele den originale trilogi for at opnå. Og derfor giver han The First Order (som slet ikke er ligeså store og magtfulde som Imperiet var) et våben som kræver fuldkommen latterligt enorme ressourcer og overtræder fysikkens love. Og derfor gør han Han og Leias søn

til den store skurk og lærling for den kejser-agtige Snoke. Han har altså fuldstændig smadret alt hvad vores helte nogensinde vandt og opnåede, og dermed gjort dem til *totale tabere*. Han har også gjort de tredive år siden *Episode VI* mørke og deprimerende, og i samme åndedrag gjort en løgn ud af *Episode VI*s titel om Jedi-ridderens tilbagevenden. I "the Extended Universe", som er beskrevet i massevis af romaner og tegneserier efter de forrige film, har alle forfattere (incl. George Lucas selv) antaget at vores helte naturligvis får en glørværdig fremtid efter deres sejr over Imperiet, men med den nye film er alle de historier og alt det potentiale der var i de ideer nu blevet fuldstændig kvast. Forkastet til fordel for nederlag på nederlag. Alt hvad de kæmpede for er tabt, og deres liv er ødelagt.

Hvis dét ikke er en chokerende og eklatant mangel på respekt for de gamle films historier og figurer og deres spin-offs i andre medier, hvad er det så? Og alt dette har han gjort bare for at kunne lave en genindspilning hvor vores helte igen må starte på bar bund og kæmpe for et samfund og en sejr som den nye films producenter tydeligvis ikke er en pind interesseret i på nogen ledter og kanter. Dette er rendyrket dollar-tilbedende anti-kunst – et substansløst, kapitalistisk kopiprodukt, som nu også kan lykønske sig selv med at have haft held til at forføre en stor majoritet af de ukritiske masser.

J.J. Abrams (et bedre navn ville være Jar Jar Sell-Out) er en action-instruktør, og hans forstår ikke science fiction. I rumopera

skal en del af handlingen foregå i rummet, ved hjælp af rumskibe. I science fiction er det en del af præmisserne at man skildrer rumskibe og (både som forfatter og publikum) gør sig tanker om hvordan de fungerer, og f.eks. hvor hurtigt de kan flyve. Her skal der være nogle regler som virker realistiske i konteksten. Abrams gider ikke sådan noget, og der er slet ikke rumscener nok i denne film. Ligesom han i de nye *Star Trek*-film introducerer planet-to-planet beaming, så der ikke er nogen grund til at rode rundt i rummet, får han i *The Force Awakens* Tusindårsfalken til at hyperjumpe direkte fra en docking bay til overfladen af en planet, thi for Abrams er det jo bare spild af tid at vise rumskibe der flyver i rummet. Han fatter ikke at rumscener er noget af det sejeste, en ægte sci-fi fan ved.

Det ironiske er at jeg længe, for den underholdende rumoperas skyld, har efterlyst en vellaftet kopi af eller variation over *Star Wars* – men som nyt, standalone film-univers; ikke som en del af det allerede eksisterende *Star Wars*-univers! At kopiere sig selv er filmisk kannibalisme; det er en film der føles som om den er lavet af en fyr der kun har set andre film, og ikke kan tilføje nogen dybere substans; ej heller noget der matcher den originale films mange tilfælde af at stå i tydelig gæld til tidligere værker (mytologi, tegneserier, film og tv-serier).

Er der underholdningsværdi i filmen? Jo, her og dér. Er scenografien cinematisk flot og i den klassiske *Star Wars*-stil? Indrømmet, det er den. Er personerne til at holde ud at se på? Ja, bevares, især de nye. Men er der reelt noget nyt, spændende eller dygtigt lavet ved historien eller personerne? Nej, det er der ikke. Denne film er ikke bare dårligt skrevet; den er *dårlig fan fiction*. At de primære producenter af en officiel *Star Wars*-film på nogen måde kan synes at sådan noget er godt nok, viser med al tydelig

klarhed at vi lever i en tid hvor folk – både Hollywood og forbrugerne – på tragisk vis ikke har begreb skabt om hvad 'kvalitet' er. Det er åbenbart tilstrækkeligt at overøse folket med genkendelsens glæde, og få dem til glade at betale for det samme igen-igen.

Filmen er ganske enkelt lavet specifikt for fans af de gamle film og som en rutinepræget typisk sequel (eller 'requel', som nogen har kaldt den), og ikke som en ny ting i sig selv. Jeg er selv fan af de gamle, men håbede inderligt på mere end blot et velproduceret kopiprodukt. Man skal ikke bare genopleve det gamle endnu en gang eller sytten; man skal også opleve noget nyt. Og på det punkt mener jeg at *The Force Awakens* har fejlet frygteligt. Også selv om Rey er en sej heltinde som sikkert også vil gøre det relativt behageligt at sidde gennem de næste to film. Men i sidste ende synes jeg faktisk at denne film er lige så dårlig som den dårligste af prequels'ene – omend selve underholdningsværdien er en del mere velfungerende.

Det eneste man kan glæde sig over ved denne film er at dens enorme succes nu forhåbentlig betyder at Hollywood vil satse endnu mere på stort anlagte sci-fi film. Så måske, hvis vi er heldige, er der gode ting i vente fra andre kanter.

Karakter: 3 stjerner ud af 10.

Tue Sørensen

satte en stemning og slår tonen an for de efterfølgende film. Selvfølgelig skal den også fungere som en selvstændig film, men det synes jeg også den gør.

Jeg var rigtigt godt underholdt, og både historien og tonen i filmen gik ind og ramte mig på de helt rigtige punkter og vækkede en barnlig glæde i mig. Ingen tvivl om at der blev brugt mange billige tricks, ved at have masser af referencer til de gamle film, ting som ikke havde nogen betydning i den nye, men som udelukkende var der for at fans som jeg skulle sidde og glæde mig over at genkende disse referencer.

Med de billetsalgstal og rekorder som denne film har, så er der ingen tvivl om at det ikke kun er gamle fans som jeg der har taget den til sig, men den har ramt bredt.

Nu vil jeg vente med spænding på hvad de næste film vil bringe, når der nu skiftes instruktør igen, men jeg tænker at med den store succes som *The Force Awakens* har haft allerede, så vil de næste lægge sig i samme spor.

Thomas Winther

Min kærlighed til *Star Wars* går langt tilbage. Som barn var det *Star Wars*-figurer jeg ønskede mig til jul og fødselsdag, og de første tegneserier jeg købte som ikke var *Anders And*-blade, var de danske *Star Wars*-tegneserier. På mange måder var *Star Wars* derfor også mit første møde med de fantastiske genrer.

Den oprindelige trilogi har jeg set et utal af gange, og selvom jeg både har haft dem stående på både VHS og DVD, så kan jeg alligevel ikke lade være med også at se dem hvis de vises i fjernsynet. Den anden (prequel-) trilogi er jeg dog ikke så meget for, da den ikke havde den stemning af eventyr over sig som var i de oprindelige. Det var derfor med nogen spænding jeg satte mig i biografen for at se *The Force Awakens*. Hvad ville det betyde at Lucas ikke længere er inde over, ville det være positivt eller negativt? Og hvad ville det betyde når *Star Wars* nu var blevet en del af Disney-maskinen? Ville man lægge sig op af de animationsserier som kører for tiden, som primært henviser sig til børn, ville man forsøge at skabe en ny historie, eller ville man lægge sig i tråd med de gamle film?

Jeg havde holdt mig fra at læse for meget om den nye film, men havde set trailers og var godt klar over at flere af de oprindelige skuespillerne var med igen og spillede de roller som jeg elsker.

Jeg var også godt klar over at

man havde valgt at 'nulstille' universet, så den udvidelse der var sket igennem årene via bl.a. bøger, tegneserier og rollespils-source bøger nu ikke længer var i spil. Denne nulstilling passer mig fint, for det er længe siden jeg holdt op med at prøve at holde styr på *the expanded universe*, og meget af det jeg havde læst, var ikke specielt godt. Hvis de ikke havde nulstillet den del af universet, så ville der være blevet lagt mange restriktioner på den nye film, for at den skulle kunne holde sig inden for de mange rammer der så ville være.

Lad mig bare allerede nu slå fast at jeg er vild med den nye film. Jeg kan sagtens følge mange af de kritikpunkter som nogle har, men det er jo heller ikke fordi der ikke er ting man kan kritisere den oprindelige trilogi for. Og ja, der er lånt meget i den oprindelige trilogi, hvilket jeg synes er helt fint. *The Force Awakens* gjorde det som alle første afsnit i trilogier skal. Den

STJERNEBASE HALTER DEL 2

Af Martin Willer

Alarmen gik i Udsigtstårnet! Det var Juliet der havde vagten. Hun havde, hvilket man ikke kan bebrejde hende, blundet en smule hen da det skete.

Vi andre lå også og sov da den skingre hyletone flænsede luften og med et sæt vækkede os alle.

Vi kom hurtigt på benene og sluttede os til Juliet i Udsigtstårnet, som allerede var i færd med at teste systemet for eventuelle fejl.

Det viste sig hurtigt, at det var dataindsamlingscomputeren der af en eller anden grund var gået i selvsving.

Computeren var ligesom kommet "til live" og var af sig selv begyndt at sammenstykke data fra en mængde harddrives, der ikke var forbundne.

Det lignede mest af alt en virus der havde inficeret systemet og at denne virus nu var i færd med at sammenkøre tusindvis af datasæt.

Professor Damon forsøgte at trænge ind i programmet via en back-end, men alle indgange var låst med nye adgangskoder.

Kunne dette være et hackerangreb? Et hackerangreb på en stjernebase omtrent 400 mio. kilometer fra Jorden? Det lød ikke sandsynligt.

James begyndte at køre scaningsprogrammer på de andre computere, der stadig var uberørte, mens jeg tjekkede de ydre sikkerhedssystemer på basen.

Jeg undersøgte også, bare for at være sikker, om der skulle være noget i gære på Mars' forladte habitater – hvilket heldigvis viste sig ikke at være tilfældet.

Det blev snart klart, at det kun var vores hovedcomputer, den såkaldte Quantum Generation IV computer, der var udsat for den mystiske indtrængen.

Da vi indså at vi ikke kunne stoppe denne mærkelige hændelse, gav vi os til, som gode forskere, at studere og analysere fænomenet.

Vi fandt hurtigt, at det nærmest virkede som om compute-

ren var i færd med at undersøge sig selv. Som om den pludselig var kommet til bevidsthed.

Jeg kunne ikke lade være med at spekulere på, hvor fascinerende disse maskiner egentlig var. Hvem ved om de ikke kan have en form for bevidsthed, og at denne bevidsthed måske, i dette øjeblik og for hvem ved hvilken grund, var blevet vakt til live?

Efter godt og vel en times tid, hvor computeren yderst selektivt havde gennemgået millioner af hektobytes data, gik skærmen i sort.

Vi kiggede alle på hinanden med et anstrøg af skuffelse.

Vi var pludselig blevet afbrudt i en fantastisk symfoni af ekvilibristisk dataudveksling og det syrede show, havde i en sådan grad grebet os alle, at vi ikke havde tænkt på at det nogensinde kunne stoppe.

Minutterne gik og de føltes hvert af dem så langt som et menneskeliv. Det var uudholdeligt.

Så, pludselig, som et lyn fra en klar himmel, blinkede en lille cursor på skærmen. Cursoren forsvandt snart efter igen og i næste nu indlæste computeren et program skrevet i en form for kode som ingen af os kendte. Herefter blev et form for skriveprogram indlæst og derefter skete der ikke mere.

Vi kiggede endnu engang på hinanden og gik tættere på skærmen for at studere det mærkelige program som ingen af os kendte.

Så dukkede følgende tekst op, og vi blev en anelse forskrækkede, selvom der intet truende var ved beskeden:

"INDKOMMENDE DATA.
VENT VENLIGST."

Jeg sank en klump og hjertet hamrede i brystet på mig. Derefter fremkom teksten:

"IDENTIFICER JER SELV."

Jeg gætter på, at jeg ikke var den eneste der tænkte tanken: Kommunikerede denne QGIV computer virkelig med os? Vi kørte tests for endnu engang

Fortsat fra sidste nummer.

Resumé: Dr. Richard Hadley befinder sig på Stjernebase Halter, hvor han sammen med doktorerne Juliet og James Cuse samt professor Damon, forsøger at stabilisere og mindske eftereffekterne af et eksperiment der er gået grueligt galt!

at udelukke fremmed indtrængen, men det var frugtesløst. Teksten "IDENTIFICÉR JER SELV" blev gentaget og jeg overbeviste de andre om, at vi lige så godt kunne forsøge at svare tilbage.

Vi benyttede det fremmede program og skrev: "DETTE ER DR. RICHARD HADLEY, DOKTORERNE JULIET OG JAMES CUSE SAMT PROFESSOR JOHN DAMON, STJERNEBASE HALTER. GIV DIG TIL KENDE. HVEM ER DU?"

Derefter ventede vi på svar. Men intet skete i lang tid. Da svaret endelig kom, var det mere utroligt end nogen af os overhovedet nogensinde havde forventet:

"VORES HYPOTESE VAR KORREKT. DATAANALYSERNE FRA JERES OMBORDVÆRENDE QGIV ER SAMMENKØRT MED VORES TVILLINGECOMPUTER QGIV DOUBLE EXTERNAL OG BEKRÆFTER TRANSDIMENSIONELT OVERLAP.

TILLAD OS AT PRÆSENTERE VORES HOLD PÅ DENNE SIDE, DER LIGELEDES TÆLLER DR. RICHARD HADLEY, DR. JULIET CUSE, PROFESSOR JOHN DAMON OG PROFESSOR LILLIAN CHANG. VI BEFINDER OS I, SOM I NOK HAR GÆTTET, EN PARALLELDIMENSION TIL JERES. VI GÆTTER PÅ, AT DENNE SITUATION ER OPSTÅET, EFTER FØRSTØGET MED VORES MEGA HADRON COLLIDER, SOM VI KAN SE ER LIG JERES I KONSTRUKTION OG FORMÅL.

HVORLEDES FØRSTØGENE MED MHC HAR AFTEDKOMMET DENNE SITUATION, ER STADIG FOR TIDLIGT AT SIGE.

VI HAR, AF SIKKERHEDSMÆSSIGE ÅRSAGER, INSTALLERET EN BLOKERING I JERES DATASYSTEM, SÅ I IKKE KAN KONTAKTE JORDEN FØR VI VED MERE."

Vi var alle mundlamme og vidste ikke hvad vi skulle sige. Der gik et øjeblik og så fortsatte

beskeden:

"VI ARBEJDER EFTER FØLGENDE HYPOTESE: I HVER AF VORES VIRKELIGHEDER HAR VI SKABT EN SINGULARITET, SOM HAR KOBBET SIG SAMMEN TIL ÉN ENTITET. HVIS RESULTATERNE FRA VORES TIDLIGSTE MÅLINGER ER KORREKTE, SÅ KAN SELVE UNIVERSETS STRUKTUR PÅ SUBATOMART PLAN VÆRE TRUET. VI HAR HVER ISÆR OPTRÆVLET EN UENDELIG LILLE DEL AF RUMTIDEN OG DETTE KAN, HVIS VI IKKE FÅR FØRT SINGULARITETEN TILBAGE, BETYDE ENDEN PÅ UNIVERSET SOM VI KENDER DET."

Vi stod som forstenede og læste den utrolige besked, som nu fortsatte i et andet tonefald:

"UNIVERSET ... ORDET GIVER I SIG SELV IKKE LÆNGERE MENING. VI MÅ KONKLUDERE, AT VIRKELIGHEDEN ER LANGT STØRRE END MAN TURDE FORESTILLE SIG. MULTIVERSET ER EN REALITET."

Efter en mindre pause, vendte vores budbringer tilbage til den mere informative tone:

"VI BEDER JER MODTAGE VORES RESULTATER OG GENNEMTJEKKE DEM, SÅ VI HURTIGST MULIGT KAN LÆGGE EN PLAN OG FORHINDRE DEN VÆRSTE KATASTROFE."

Jeg gik tættere på computeren. Jeg ville desperat vide mere og min hjerne kæmpede allerede med at forstå det jeg her havde fået at vide. Endelig kom den sidste del af beskeden:

"VI VED AT DETTE KAN VÆRE MEGET AT KAPERE PÅ ÉN GANG, MEN VID, AT I ER IKKE ALENE. KUN VED AT ABEJDE SAMMEN KAN VI LØSE DETTE GRUFULDE PROBLEM. VI HÅBER AT I VIL BENYTTE DETTE PROGRAM SOM VI HAR INSTALLERET, SÅLEDES AT VORES KOMMUNIKATION KAN FOREGÅ SÅ NEMT SOM MULIGT. VI ØNSKER JER, OG OS, AL MULIG HELD OG LYKKE. OVER AND

OUT."

Derefter var der ikke mere.

Ingen af os sagde noget. Vi havde, på blot få minutter, fået vendt op og ned på hele vores verden. Vi scrollede tilbage og læste hele beskeden igen to-tre gange, som om vi ved at genlæse den mystiske besked, måske fandt et eller andet lille guldkorn der kunne få styr på det mylder af tanker vi alle havde lige nu. Jeg prøvede, for de andres skyld, at holde hovedet koldt, men det var Juliet der var den første der kunne fremstamme blot et par få ord:

"Par ... parallelt univers. Hvad helvede betyder det? Er det en eller anden form for syg joke?"

"Lad os nu tage det roligt," sagde jeg og lagde hånden på Juliets skulder og kæmpede som en besat for at fremstå professionel og fattet, selvom det var nærmest umuligt.

"Professor Damon?" fortsatte jeg, "Jeg vil gerne have at du verificerer beskedens ægthed samt undersøger programmet der er blevet installeret på vores computer. Svar dem derefter, at vi har læst og forstået deres besked og at vi gerne modtager deres data."

"Er du blevet sindssyg?" råbte dr. James, "Vi ved sgu da ikke hvad de er ude på."

"Gør nu blot som jeg siger. Vi er alle forbløffede over denne ubeskrivelige situation, men vi er først og fremmest forskere, så jeg vil bede dig opføre dig som en."

"James...", sagde Juliet på den særlige måde som kun hun kunne det og han faldt til ro. Jeg vidste at James Cuse havde det bedst med konkrete opgaver og sagde derfor:

"Jeg vil have dig til at iføre dig en rumdragt, så du kan undersøge vores ydre sikkerhedssystemer manuelt. Juliet og jeg vil prøve at skaffe os et overblik over, hvilke data 'de andre' har undersøgt så vi kan afgøre, om de har ondt i sinde."

Damon og ægteparret Cuse modtog tavse deres instruktioner og selvom det var uden protest, så kunne jeg se på mit team, at de behøvede mere fra mig end blot konkrete ordrer.

Jeg har aldrig været så god til den menneskelige side af det at være leder, men jeg gjorde alligevel mit bedste for at berolige dem så de kunne udføre deres arbejde så godt som muligt:

“Vores mission har så sandelig taget en uventet drejning. De videnskabelige, filosofiske, ja endda religiøse implikationer af eksistensen af op til flere parallelle virkeligheder, er lige nu uoverskuelige. Vi har alle brug for tid til personligt at kunne bearbejde denne højst bizarre situation. Og den bedste måde vi kan gøre det på er ved at enten be- eller afkræfte at det virkelig passer.

I er de bedste der findes til den opgave og jeg kunne ikke ønske mig noget bedre team.”

Det virkede som om min lille tale hjalp på moralen. Alligevel kiggede James mig direkte i øjnene og sagde halvt hviskende og med grødet stemme:

“Er jeg den eneste der lagde mærke til, at mit navn ikke var blandt deres ovre på den anden side?”

“Nej, jeg bemærkede det også,” sagde jeg alvorsfuldt.

“Hvad betyder det?”

“Det ... er lige præcis hvad vi skal se at finde ud af.”

*

Over de næste to uger modtog vi enorme mængder af data fra ‘den anden side’.

QGIV computerne i vores to universer havde, sikkert grundet singulariteten, opnået en tilstand af kvantemekanisk entanglement og kunne dermed udveksle data med hastigheder der nærmede sig lysets.

Deres samlede regnekraft gjorde det muligt for os at bekræfte vores teori:

Grundet udførelsen af det eksakt samme forsøg i begge universer på samme tid, havde vi på

samtidigt slået hul på rumtiden og havde således, uden at have villet det, bygget bro mellem vores to verdener.

Selvom dette var fascinerende for os, så var situationen uholdbar, for det viste sig at singulariteten, som altså var den eksakt samme singularitet i begge universer, så småt var begyndt at trække masse til sig og var dermed begyndt at opbygge et tyngdefelt. Fortsatte denne udvikling, kunne vi have et potentielt sort hul på hånden. Skete det, ville multiverset potentielt kunne blive revet fra hinanden.

Vi begyndte at komme op med en plan, der skulle forhindre denne katastrofe.

Vi havde insisteret på at vi ville teste vores modstykker i det andet univers, således at vi kunne bekræfte at de virkelig var de alternative versioner af os som de påstod. Hvis de ikke gik med til det, så ville vi ikke samarbejde yderligere.

Testen, som beskæftigede sig med dybt personlige spørgsmål som kunne vores modstykker kunne kende svarene på, var udviklet af professor Damon, og ‘de andre’ bestod heldigvis testen til de tilfredsstillende 98,7% som Damon vurderede, var mere end nok til at bekræfte deres ægthed. Man måtte indregne mindre forskydninger vores virkeligheder imellem.

Naturligvis kunne vi jo ikke teste professor Lillian Chang, for vi havde ikke en tilsvarende her hos os, men dette var vi villige til at se bort fra.

Det mærkelige var, at jeg som studerende havde haft en lærer ved navn Lily Chang, som i deres virkelighed åbenbart befandt sig ombord på Stjernebase Halter.

Vi fandt også ud af, hvorfor James Cuse ikke var ombord: I deres version af virkeligheden var han afgang ved døden i et frygteligt trafikuheld.

Det var en morbid sandhed, der plagede vores James i flere dage.

James kunne fortælle os, at han otte år tidligere med nød og næppe havde undgået en påkørsel og derfor stadig var i live. Så heldig havde hans modstykke åbenbart ikke været.

I disse dage tænkte jeg meget på min datter, min familie ja hele verdens skæbne.

Jeg forbandede vores menneskelige hybris der på så mange punkter havde ført vores civilisation så langt men som nu kunne risikere at ødelægge verden. Men intet kunne have forberedt mig på det næste der ventede os lige om hjørnet...

*

Jeg havde aftenens vagt i Udsigtstårnet og var ved at falde hen, da en af computerens højtalere ganske sagte begyndte at skratte.

Til at begynde med fik jeg denne lyd flettet ind i min drøm, men pludselig, da jeg hørte små brudstykker af en menneskestemme, vækkede lyden mig fuldstændigt.

Jeg kastede mig febrilsk over til højtaleren og lyttede.

“*rark* ... ar *rark* ... allo *rark* meld *rark*... adley...”

Jeg begyndte at justere systemet, så signalet kunne gå klarere igennem.

Signalet forsvandt for et øjeblik for derefter at komme igen. Kvantecomputeren hjalp mig med at holde de dele af signalet fast der gik klart igennem og efterhånden fik jeg samlet det til et brugbart signal:

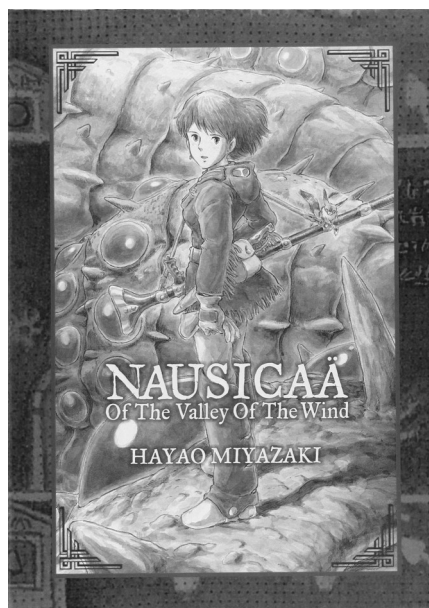
“*rark* base Halter. Dr. Richard Hadley til dr. Richard Hadley på Stjernebase Halter. Situationen ude af kontrol. Gentager. Situationen ude af kontrol. Det kommer til jer. Tag jeres forholdsregler. Det kommer... Det kommer...!”

Afsluttes i næste nummer...!

Science fiction- tegneserier: NAUSICAÄ

Af Klaus Æ. Mogensen

De fleste kender den japanske tegnefilm Nausicaä fra Vindenes Dal (Kaze no tani no Naushika) af mesterinstruktøren Hayao Miyazaki. Færre ved at der også findes en tegneserie af samme navn, skrevet og tegnet af Miyazaki selv. Den tager vi et kig på her.

I 1970'erne havde Hayao Miyazaki lavet en del tv-animation, og hans første biograffilm *Lupin III: The Castle of Cagliostro* (en af en længere række film med forskellige instruktører om mestertyven Lupin III) fik en pæn succes. Miyazakis næste projekt var en tegnefilm baseret på Richard Corbens postapokalyptiske tegneserie *Rowlf*, men projektet blev skrinlagt. I stedet kastede han sig over et større tegneserieprojekt, inspireret af det gamle japanske eventyr *Prinsessen som elskede insekter*, sat i en postapokalyptisk verden måske inspireret af arbejdet med *Rowlf*. Det blev til tegneserien *Kaze no tani no Naushika*, som på engelsk fik titlen *Nausicaä of the Valley of Wind*, som blev udgivet med ujævne mellemrum i perioden 1982 til 1994. Oprindeligt var betingelsen for at hans filmselskab gav ham lov til at lave tegneserien, at den ikke skulle laves til film, men allerede i 1984 kom alligevel tegnefilmen, som blev Miyazakis helt store gennembrud som tegnefilmmager og dannede grundlaget for Studio Ghibli, hvor Miyazaki lavede alle sine senere film.

Selvom man har set filmen, er der rigtig god grund til at læse tegneserien, for den går langt videre end filmen, i endnu højere grad end at *Akira*-tegneserien går videre end *Akira*-tegnefilmen. Selv den del af historien, der er gengivet i filmen, er betydeligt anderledes i tegneserien. Da jeg ikke kan læse japansk, er denne omtale hovedsageligt baseret på de amerikanske oversættelser.

Nausicaä foregår i en fremtid, hvor mennesker lever i pseudo-middelalderlige samfund, dog med lidt mere avanceret teknologi, især i form af flyvemaskiner og skydevåben, selvom sværd og andre muskeldrevne våben stadig har betydning.

Verden blev næsten ødelagt i en krig kendt som De Syv Dages Ild, hvor alt blev raseret af gigantiske robotter udstyret med

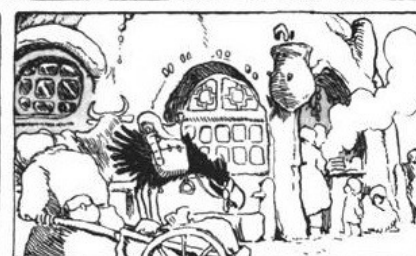
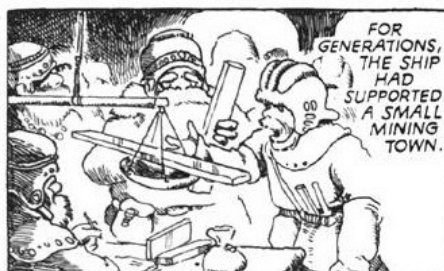

altødelæggende energivåben. Enorme skove af svampe, befolket af kæmpeinsekter, er vokset op hvor robotterne hærgede, og de spredte giftige sporer som gør livet nær skovene farligt.

Ligesom i tegnefilmen er udgangspunktet for historien i tegneserien at nogle fra det Torumekiske Rige har fundet et kim til en af disse kæmperoboter, som de håber at få vakt til live. Hvor historien i filmen kun udspiller sig mellem tre folkeslag, Nausicaäs eget fra Vindenes Dal, det Torumekiske Rige og landet Pejite, breder tegneserien historien ud til endnu flere folkeslag med hver deres særegne kultur. Vigtigst af disse riger er Dorokimperiet, som er Torumekernes arvefjende. Det viser sig af kejseren af Dorok besidder mægtige psioniske evner, som udfordrer Nausicaäs egne gryende evner, som i starten især viser i form af en stærk empati med kæmpeinsekterne og andre dyr.

Stemningen i tegneserien bliver mørkere efterhånden som historien skrider frem, og Nausicaä bliver gentagne gange udfor-

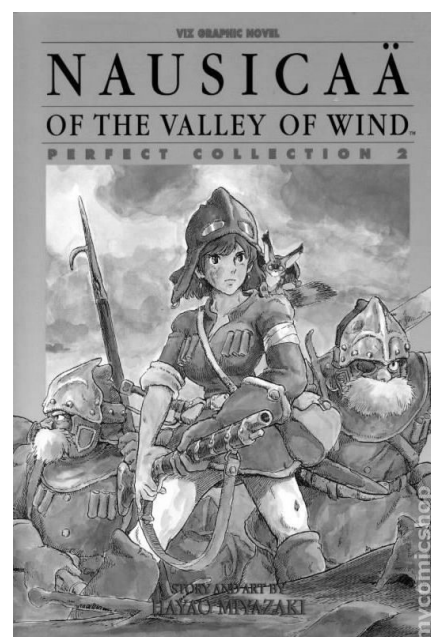

er den mindst perfekte udgave på engelsk.

I disse tidlige udgaver er siderne spejlvendt for lettere at kunne læses i Vesten, hvor man modsat i Japan læser fra venstre mod højre. De japanske lydeffekter blev også udskiftet med tilsvarende engelske.

I 2004 udgav Viz en 'Editor's Choice' udgave i syv bind, hvor den japanske læseretning og lydeffekter er bevaret. Endelig, i 2012, er der udkommet en luksusudgave i to bind med boks, der er trykt med sepiafarvet blæk, ligesom Miyazaki oprindeligt tegnede serien. Det er denne udgave jeg især vil anbefale, og selvom prisen er \$60 (\$41,42 på Amazon), er det ikke dyrt i betragtning af at man får 1100 sider mesterlig tegneserie for pengene.

dret på sine pacifistiske idealer, men kæmper alligevel indædt for hele tiden at gøre det rigtige, selvom de personlige omkostninger af dette valg bliver store.

Rigdommen af kulturer i *Nausicaä*, fejderne mellem feudalherskere og det økologiske budskab der gennemsyrrer historien, skaber minder om Frank Herberts klassiske science fiction-roman *Dune*, og tegneserien tåler sammenligningen. Her er et unikt og originalt miljø, anderledes og gennemtænkte kulturer og ikke mindst et stort galleri af stærke og interessante figurer af begge køn. Uanset om man er

fan af Miyazakis tegnefilm eller *worldbuilding-science fiction* a la *Dune*, kan jeg varmt anbefale at stifte bekendtskab med *Nausicaä*.

Der findes flere udgaver af *Nausicaä* på engelsk. Den første, som er den jeg har læst, udkom som 27 hæfter i USA i årene 1988-1996 fra forlaget Viz Comics, som specialiserede sig i oversættelser af japanske tegneserier. Viz genudgav serien i syv 'graphic novels' og senere i mindre format i fire tykke bind kaldet 'Perfect Collection' (selvom man kan argumentere for at det

BAGSIDEN

Af Flemming R.P. Rasch

Flemming R.P. Rasch er en gammel kending her i bladet med både artikler og noveller, og han har faktisk været medredaktør i en periode. For et par år siden blev flere af hans bedste noveller samlet og udgivet af Science Fiction Cirklen i novellesamlingen *Minerne på Orthomyx*. "Bagsiden" har ikke været udgivet før.

Crawford har sine bøger og sine sten. Jenny søger for at alt fungerer. Tamara træner. Jeg selv – jeg er her bare. I starten sagde jeg til dem at jeg var kommet for at skrive. De spørger aldrig til hvordan det går, og jeg siger ikke mere. Dagene er lange. To uger lange. Det samme som nætterne.

Vores hus ligger i Mare Ingenii. Jeg bor til leje, men Jenny siger at jeg kan blive boende så længe jeg vil. Hun siger jeg er en sjælden art her, og en man må passe på. Jeg nikker, men ved at det ikke kan vare ved.

Da man begyndte at kolonisere Månen, var der ingen som ville bo på bagsiden. Man kunne ikke se hjem, der var ikke noget jordlys om natten, o.s.v. Efter nogle år var det blevet så populært at bo på Månens forside, at kun de rigeste havde råd til det.

Da opdagede ejendomshandlerne bagsiden, nærmest fra den ene dag til den anden. Nu kunne de knap så rige også bo på Månen. Men da folk først var flyttet op, kunne de ikke forstå hvad der havde fået dem til at flytte. Der var hverken prestige eller andre af attraktionerne fra forsiden. Og som den var kommet, forsvandt boligboblen på Månens bagside fra den ene dag til den anden. Jenny købte huset her for mindre end hvad en præfab koster på forsiden.

Her er sjældent gæster. Ingen atmosfære gør det meget dyrt at flyve, og der er meget langt at køre. Vores nærmeste nabo er nogle astronomer som bor ovre ved Gagarin-krateret. Det er en seks timers tur. Af og til kommer de efter forsyninger. Jenny tager turen om til forsiden et par gange om året, og hun tager med til dem. Så slipper de for at køre så langt.

Huset ligger i et gigantisk næsten vandret rør af størknet lava. Fra forsiden af det kan man se ud på landskabet. Bag huset, længere inde i røret, er alverdens gamle ting som Jenny har samlet, og inderst inde er der is, som robotterne laver til vand.

Noget af det bliver brugt i drivhusene, som ligger i en ring uden om huset. Her har Jenny sine planter. Og vores mad.

Crawford er ofte ude i dagervis, med sin bil. Han kan lide at snakke om det han ser og det han finder. Her er kratere af alle størrelser og typer, sære magnetiske fænomener, bunker af sten og grus og støv, lave og høje klipper og af og til huler, der fører ham ned under det størknede hav af lava vi bor på. Jeg lytter og spørger. Men tager aldrig med ham ud.

Tamara vil bare vide hvad vi synes om hendes krop. Vi ved hvad hun gerne vil høre, så vi fortæller hende at den er smuk og perfekt. Så smiler hun og træner videre. Jenny siger at hun var tynd som en pind, da hun kom. Nu er hun svulmet op, så jeg af og til frygter hun skal eksplodere. Men jeg siger det ikke.

#

Jeg vågner og føler det er tid. Crawford er ude på overfladen, og de to andre har travlt med deres ting. Rumdragten jeg købte nede på Jorden, ser stadig ny ud. Den har vel kun været brugt fem gange. Jeg ser efter om den er ok. Alle lamperne er grønne, så jeg går til luftslusen. Et øjeblik efter er jeg ude. Det føles rart. Jeg har ventet for længe.

Det er en dag med strålende solskin. Som alle dagene er det her. Engang i Månens fortid var her et hav af glødende lava. Nu er det forvandlet til sten. Af og til er en anden sten faldet ned og har lavet et krater. Nogle små, andre store. Der er Thompson-krateret, derovre kan jeg skimte noget af Van De Graaff-krateret. Overalt er der mindre kratere og bunker af sten. Det jeg går på – regolitten – består af grus og småsten. Det første menneske, som så bagsiden med sine egne øjne, sagde den lignede en sandbunke hvor børn har leget. For mig ligner det mere et maleri af en ørken hvor maleren ikke ved

hvad en ørken er.

Opfindelsernes Hav hedder stedet her på almindeligt dansk. Det var opfindelserne som satte gang i den teknologiske og økonomiske revolution. Den gav os en overflod af vidunderlige ting, som fortidens mennesker knap havde fantaseret om. Men den lykkelige verden varede ikke ved.

Jeg har ikke besluttet mig for hvor jeg skal hen. Det føles vidunderligt frit bare at gå uden et mål. Nu er jeg snart fremme ved en af de lyse pletter, som astronomerne brugte fyrré år på at forstå. Mærkelige mønstre i overfladen. Havde de haft lidt mere fantasi, var det blevet til Månens svar på Mars' kanaler. Månefolkets tegninger til os. Men de viste sig blot at være magnetisk materiale i overfladen, som over ufattelig tid havde tegnet mønstrene med solvinden.

Jeg voksede op da den gamle verden sluttede. Robotter og ny computer-teknologi havde på få årtier fjernet næsten 90 % af de job mennesker havde haft. I praksis var hele middelklassen udslettet. Hvis ikke du tilhørte overklassen, som havde alle pengene, tilhørte du underklassen og havde ingen. De gamle samfund havde gjort en dyd ud af at beskytte de svage. De nye havde en langt enklere ideologi: Overlev eller død. Det gjorde vi så.

Den utrættelige mekanisme i de nye samfund tvang lønninger ned og job væk. Det var mit store held at jeg havde succes som forfatter. En dag var jeg helt tom for inspiration og satte nogle klicheer fra fantasy-genren sammen til romanen *Xenons Øje*. Den levede jeg af i de følgende år. Venner og familie hørte at jeg havde succes. Kunne jeg hjælpe dem? Jeg kunne, men jeg ville ikke. Hvis jeg hjalp dem, risikerede jeg selv at bukke under.

Foran mig er Mare Ingeniis rand. Milliarder af års bombardement fra rummet har brudt dele af den ned. De mange ti-

mers vandring har gjort mig trætt, men jeg beslutter at fortsætte. Nu har jeg fundet min vandrings mål: Der er et sted hvor randen er smuldret så meget, at jeg kan gå hele vejen op. Jeg kan komme op på randen og se ud over måne-havet.

Der skete et gennembrud for maskiner som kunne skrive bøger. De var knap så originale som menneskelige forfattere, men de forstod meget bedre at stjæle ideer fra andre. Og ikke mindst forstod de meget bedre de mekanismer som gør at en bog bliver en succes og en anden ikke sælger. Kilden til min overlevelse tørrede ud. Min sidste ven døde.

Jeg følte mig gammel. Brugte en god del af min formue på at få sat kroppen i stand igen. Men det gjorde ingen forskel på hvordan jeg følte mig. Så jeg solgte de sidste ejendele jeg havde, købte en enkeltbillet til Månen og fandt frem til en billig lejlighed på bagsiden.

Turen op har suget de sidste kræfter ud af mig. Jeg føler mig lige så udmattet i kroppen, som jeg længe har følt mig i sindet. Det er tid til at hvile lidt, mens jeg ser ud over Mare Ingenii. Jeg tager kikkerten frem og ser om jeg kan finde Crawford's køretøj. Det må være et sted derude, men jeg finder det ikke.

Der er en dejlig flad og hård basaltklippe lige under hvor jeg står. Og næsten en kilometer ned. Jeg beregner faldtiden til et halvt minut og terminalhastigheden til over 50 meter pr. sekund. Det er fuldt tilstrækkeligt til mit formål.

Jeg træder et skridt ud i vakuum. Et halvt minut til at nyde denne storslåede ødemark.

#

Ganske langsomt kommer overfladen dernede nærmere. Så er der en alarm fra radioen. Den har opfanget noget på en nødfrekvens. Sikkert bare støj, men jeg er for nysgerrig til bare at ignorere det, selv om det ikke angår

mig mere. Beder den om at afspille det.

Jeg hører Crawford's stemme. Han råber på hjælp. Så kun støj og stilhed. Jeg ser en lang række af døde venner kigge anklagende på mig. Men jeg kender knap Crawford, og det er for sent at gøre noget. Så vågner jeg pludselig op, som fra en død.

Mit fald er allerede halvt overstået. Jeg har ingen anelse om det vil virke, men jeg hiver en kniv frem af værktøjsbæltet, og skærer slagen til min ilt over. Så holder jeg om den ene ende, så luften inde i dragten ikke slipper ud og forsøger at bruge den anden ende som en dyse, der skal få mig længere væk fra kanten og bremse mit fald.

I underlig slow motion falder jeg ned langs klippesiden. Jeg ser intet af landskabet, da jeg har nok at gøre med at holde om slangen og pege enden ind mod klippevæggen. Den første del af planen virker. Jeg styrer ikke mere mod den flade klippe, men mod en bunke grus og sten. Men hastigheden er alt for høj. Så er jeg nede.

Det føles som om det ene ben er brækket. Jeg ligger i et lille krater og ser at det jeg slyngede op, da jeg landede, stadig ikke har lagt sig. Men efter at have prøvet at støtte på benet, konstaterer jeg at det ikke er brækket, men gør forbandet ondt.

Jeg finder et reparationssæt i bæltet og reparerer iltslangen. Dragten's computer giver mig et estimat på hvor længe jeg har ilt til. Den giver også en omtrentlig position på signalet fra Crawford. Ingen chance for at jeg kan nå tilbage til huset. Lidt for lidt til at jeg kan nå Crawford. Men jeg begynder at gå.

Benet er en plage. Det gør ondt for hvert skridt, og flere gange er jeg ved at falde. Jeg nyder ikke landskabet denne gang. Alt jeg kan tænke på er at nå frem til Crawford. Længere end det kan jeg ikke tænke.

Et sted må jeg gennem bunker af fint grus, der nærmest er støv. Mine støvler synker i, og

jeg må bruge mange kræfter på hvert skridt. Jeg har for længst slået iltmåleren fra. Det føles bedre ikke at vide hvornår turen er slut.

Så får jeg øje på Crawford's fartøj. Iltmanglen får allerede mit syn til at blive uklart. Jeg hvæser nærmest efter vejret for at få den sidste ilt trukket ud af dragtens luft. Med mit mål i syne får jeg fornyet håb om at nå det. Men det nytter ikke meget. Jeg var allerede træt da jeg stod på toppen af randen. Nu har de ekstra kilometer og mangel på ilt tømt de sidste reserver.

Der er kun få meter tilbage, men jeg kan knap se mere. Jeg frygter, at hvis jeg tager et skridt mere, vil udmattelsen gøre det af med mig. Men jeg gør det. Og mærker bevidstheden forsvinde, trods det at jeg stædigt kæmper imod. Det sidste jeg fornemmer, er at jeg falder.

#

Da jeg vågner, kan jeg ikke forstå at jeg lever. Jeg ligger med ansigtet ned i Månens overflade. Og føler mig meget let i hovedet. Det går op for mig, at kombinationen af at få mere blod til hovedet og slaget da jeg styrtede om, har vækket mig. Forsigtigt hæver jeg hovedet.

Jeg kan se Crawford's køretøj. Seks store hjul, ophængt hver for sig, som kan forcere det meste terræn her. Men ingen trykkabine. I bagenden, som vender mod mig, ligger noget udstyr. Jeg ser en flaske, som kan være ilt.

Ganske langsomt, for ikke at besvime, kravler jeg det sidste stykke. Så skal jeg op. Jeg holder hovedet så lavt jeg kan, mens jeg rækker armen op. Får fat i noget, men det sidder fast. Det svimler for mine øjne, men jeg giver et kraftigt ryk mere. Så falder jeg om med armen om flasken.

Jeg tør næsten ikke se. Ryster forsigtigt på den. Det føles som om der er noget i. Og det er ilt! Jeg er reddet! Men det er lige

ved at gå galt, for jeg kan knap se eller føle noget, da jeg forbinde flasken til min rumdragt. Så strømmer ilten ind, og jeg trækker vejret dybt og længe.

Crawford er ikke at se nogen steder. Jeg tjekker rumdragtens computer. Signalet kom nogle hundrede meter vest herfra. Der er fyldt med klippeblokke i området, så det er svært at se noget. Det tager mig næsten tyve minutter at finde det sted hvor en presenning delvist skjuler en nedgang.

Jeg tænder for rumdragtens lys og går ind bag. Vejen ned er delvist blokeret af store sten, men der er en rute igennem, som er stor nok til et menneske. Lidt længere nede er jeg i en tunnel, som går skråt ned. Efter et stykke tid ser jeg noget glimte for enden af den.

Det er en hule. Øverst er et sted hvor sollys strømmer ind. Det rammer gulvet i et smalt bælte. I midten af hulen er en fordybning, som et krater. Jeg gætter på at noget engang er styrtet gennem loftet her.

Der ligger nogle sorte sten på størrelse med menneskehoveder over det meste af gulvet. Sært runde, for et sted uden flydende vand. Her er også større sten, nogle for sig, andre i bunker. Som om de var styrtet ned, da hulen blev ramt.

Halvt begravet under en af stenene ligger der nogen i en rumdragt. Ved siden af er en robot. En stor entreprenør-model, men væltet og fuldstændig inaktiv. Jeg skynder mig hen til rumdragten og konstaterer at det er Crawford. Han er live, men de udvendige målere på hans ilttanke viser at de er næsten tomme.

Jeg bander og skynder mig tilbage. Da jeg når op til køretøjet, kommer jeg i tanke om at sende alarm til Jenny og Tamara. Jeg sender bare en kort besked og venter ikke på svar. Har ikke lyst til at forklare hvad jeg laver herude.

Der er kun en enkelt flaske ilt tilbage. Jeg skynder mig ned

med den og kobler den til Crawford's rumdragt. Han liver op, men er meget desorienteret. Hans rumdragts elektronik har taget skade, men vi kan tale ved at stikke hjelmene sammen. Det er svært at høre hvad han siger. Noget om at nogen er efter ham, og jeg skal skynde mig ud. Jeg prøver om jeg kan skubbe stenen væk fra ham, men kan ikke røkke den.

Da jeg undersøger robotten, ser det ud som om dens kredsløb er blevet ramt af et våben af en slags. Jeg tænker straks på om en af de bander jeg har hørt om, skulle have forvildet sig om på bagsiden. Men hvorfor angribe Crawford og hans robot? Der er meget mere værdifulde ting i huset. Da husker jeg at jeg ikke nåede få svar fra Jenny. Men der er ikke noget signal hernede. Det må være et sært tilfælde som gjorde at jeg hørte radiosignalet fra Crawford's dragt.

Da jeg vender tilbage til Crawford, er han mere rolig. Jeg forstår hvad han siger. Han fandt hulen her for længe siden. Det er de sorte sten, som straks viste ham at han havde fundet noget usædvanligt. Så han holdt det hemmeligt.

Det var da han forsøgte at tage en af stenene med, at han opdagede at det ikke bare var usædvanlige sten, men noget andet og mere end bare sten: Han var besvimet, idet han havde rørt stenen. Da han tjekkede sine instrumenter, kunne han se at en voldsom elektrisk ladning fra stenen havde ramt ham.

I lang tid undersøgte han stenene hvor de lå i hulen, og ganske forsigtigt. Det var tydeligt at de kunne absorbere lyset der kom ind i hulen. Og når han ikke kiggede, kunne de bevæge sig ganske langsomt hen over gulvet. I retning af lyset. Han så også tydelige tegn på at de kunne absorbere materiale fra hulen i sig.

Hvis han lagde sig ned ved siden af en sten og mediterede eller sov, følte han det som om at nogen prøvede at komme i kon-

takt med ham – et nærvær, en lydløs indre hvirken. En gang havde han haft en sær drøm, hvor stenen havde talt til ham. Imens havde der været en tydelig registrering af nogle komplicerede magnetfelter, som udgik fra stenen.

Han nåede ikke meget længere end det, ved blot at være der eller måle på afstand. Der var umuligt at afgøre om stenene var levende eller blot sten med meget specielle egenskaber. Men tydeligvis måtte de enten være konstrueret af nogen eller være en form for liv.

Han besluttede da at tage robotten med og bruge den til at få en af stenene med op. Det var gået helt galt. Først havde stenene udsendt en ekstrem kraftig elektrisk udladning, som endte med at tage livet af robotten. Men ikke før den var kommet ud af kontrol og havde væltet den store sten ned over Crawford.

Crawford siger at energien var så kraftig, at stenene må have en superledende spole eller

noget tilsvarende til at gemme energi i. Jeg spørger om han ved hvorfor de ikke angriber os. Han tror at de ikke anser os for en trussel mere. Vi prøver begge at løfte stenen af Crawford, men må opgive.

Jeg opdager at min ilt er ved at slippe op. Crawford må have ilt til lidt længere. Jeg vil ikke have at han skal tilbyde mig sin iltflaske, så jeg siger ikke noget. Han bliver ved med at tale om de spekulationer han har gjort sig om de sorte sten. Jeg lytter og nikker.

Crawford fortæller om den mineralske sammensætning af forskellige dele af hulen, da jeg kan mærke at min ilt er ved at være slut. Da ser jeg at en fætter til den døde robot er på vej ind i hulen. Jeg råber op at den skal blive ude. Men glemmer at slå radioen til, så advarslen bliver inde i min hjelm. Så ser jeg det: Fra fire af de sorte sten skyder der en slags lyn ud. De rammer robotten, som går et par skridt længere, og derpå styrter om.

Jeg får tændt for radioen og får fat i Tamara, som er længere oppe i hulen. Hun spørger til hvad der dræbte robotten. Jeg advarer hende om at komme nærmere. Men det vil hun ikke høre tale om. Et øjeblik efter står hun ved siden af mig og Crawford. Hun betragter stenen. Og tager fat.

Det tager hende ikke længe at få stenen skubbet til side, så Crawford kan rejse sig. Hun smiler. Hun kunne hvor robotterne svigtede. Jeg rejser mig også, men er ved at besvime. Tamara hjælper mig ud af hulen. Ikke længe efter er vi på vej hjem.

Da mit ben er helet, er alt tilbage ved det gamle. Bortset fra at Crawford tager os andre på råd, når han går ned i hulen til sine sten og han lader os kigge i sine bøger. Jenny sørger stadig for at alt fungerer og Tamara træner videre. Og mig? Jeg sidder her ved min computer og spekulerer over universets mangfoldighed.

**DER INDKALDES TIL ORDINÆR GENERALFORSAMLING I FORENINGEN FANTASTIK
MED AFHOLDELSE MANDAG DEN 4. APRIL I VALBY KULTURHUS KL. 19.00**

Dagsorden;

- 1. Valg af dirigent og referent**
- 2. Formandens beretning**
- 2a. Redaktørens beretning i forhold til det fremtidige arbejde med Himmelskibet**
- 3. Kassererens beretning**
- 4. Godkendelse af regnskab**
- 5. Forslag fra bestyrelsen**
- 6. Indkomne forslag**
- 7. Valg af bestyrelse og suppleanter, jævnfør § 5 stk. 2**
- 8. Valg af revisor og revisorsuppleant**
- 9. Eventuelt**

Der er for nærværende ingen forslag fra bestyrelsen til generalforsamlingen.

Forslag, der ønskes behandlet under dagsordenens pkt. 6, skal fremsættes skriftligt og være bestyrelsen i hænde senest to uger før generalforsamlingen.

Forslag sendes på mail til kasserer@fantastik.dk inden 21. marts.

Vi kunne godt bruge nyt blod i bestyrelsen, så vil vi gerne opfordre til at man melder sig, hvis man har lyst.

Den endelige dagsorden med indkomne forslag vil blive offentliggjort på hjemmesiden inden generalforsamlingen.

NYT OM FANTASTIK

Ved Klaus Æ. Mogensen

Priser

Den japanske forfatter **Haruki Murakami**, hvis romaner ofte indeholder fantastiske elementer, har vundet **Hans Christians Andersen Literature Award**, Danmarks største litteraturpris. Murakami modtager en bronzestatuette og en check på 500.000 kroner, når han senere i år får overrakt prisen i Odense.

Den danske kunstner **Hanne Bartholin** har modtaget den prestigefyldte **Chen Bochui International Children's Literature Award** på børnebogsmessen i Shanghai. Bartholin fik tildelt prisen for sit samlede illustratørskab.

World Fantasy Award er gået til:

- Roman: David Mitchell for *The Bone Clocks*
- Kortroman: Daryl Gregory for *We Are All Completely Fine*
- Novelle: Scott Nicolay for "Do You Like to Look at Monsters?"
- Antologi: Kelly Link & Gavin J. Grant (red.) for *Monstrous Affections*
- Novellesamling (delt): Helen Marshall for *Gifts for the One Who Comes After* og Angela Slatter for *The Bitterwood Bible and Other Recountings*
- Kunstner: Samuel Araya
- Særpris – professionel: Sandra Kasturi & Brett Alexander Savory for *ChiZine Publications*
- Særpris – ikke-professionel: Ray B. Russell & Rosalie Parker for *Tartarus Press*.

Prometheus Award for libertær science fiction er gået til **L. Neil Smith** for livslang indsats.

Robert A. Heinlein Award er gået til Kim Stanley Robinson. Prisen gives til "outstanding published works in science fiction and technical writings that inspire the human exploration of space."

Af uransagelige årsager har filmen *The Martian* vundet en **Gulden Globe** i kategorien "Bedste komedie eller musical".

Walt Kelly og Hayao Miyazaki er blevet optaget i **Anthropomorphic Literature and Arts Association Hall of Fame**.

Dødsfald

Den amerikanske redaktør **David G. Hartwell** er død, 74 år gammel. Han var bl.a. redaktør på Tor Books og har redigeret et utal af antologier. Hand vandt tre Hugo-priser og to Nebula-priser som bedste redaktør.

Paul Kantner, medstifter af rockbandet Jefferson Airplane er død, 74 år gammel. Han var blandt de første til at introducere science fiction-temaer i rock-sange; blandt andet er teksten til titelsangen på albummet *Crown of Creation* (1968) taget fra John Wyndhams roman *The Chrysalids*.

Den canadiske filmskribent **Stanley Mann** er død, 87 år gammel. Han skrev blandt andet manus til filmene *The Mouse That Roared* (1959), *Damien: Omen II* (1978), *Meteor* (1979), *Firestarter* (1984) og *Conan the Destroyer* (1984).

Den amerikanske filmskribent **Robert Loggia** der død, 85 år gammel. Han skrev manus til blandt andet filmene *Psycho II* (1983), *Amazon Women on the Moon* (1987, ukrediteret), *Big* (1988), *Innocent Blood* (1992) og *Independence Day* (1996).

Kalender

ScifiWorld Malmö

Tid: 5-6. marts 2016

Sted: Stadionmessen Malmö.
Svensk mediefestival med fokus på skuespillere og merchandise.
Gæster: Amanda Tapping, John Rhys-Davies, Mike Quinn, Finn Jones, Samantha Fox
www.scifiworld.se

Krimimessen Horsens

Tid: 12-13. marts 2016

Sted: Fængslet
Fussingsvej 8, 8700 Horsens
Stor dansk krimimesse.
Gæster: Erik Valeur, Michael Larsen, Sara Blædel, Lene Kaaberbøl, Amdi Silvestri m.fl.
krimimessen.dk

Mancunicon / Eastercon 2016

Tid: 25-28. marts 2016

Sted: Manchester, UK
Den store årlige britiske festival.
Gæster: Aliette de Bodard, David L. Clements, Ian McDonald, Sarah Pinborough.
www.mancunicon.org.uk

Fantastica 2016 (Swecon)

Tid: 17-19. juni 2016

Sted: Diselverkstaden i Sickla
Stockholm, Sverige
Den årlige svenske festival.
Gæster: Maria Turtschaninoff, Jerry Määtä, Carolyn I. Gilman
fantastika2016.wordpress.com

MidAmeriCon II (Worldcon)

Tid: 17-21. august 2016

Sted: Kansas City, USA
Den store årlige internationale science fiction/fantasyfestival.
Gæster: Kinuko Y. Craft; Patrick & Teresa Nielsen Hayden; Tamora Pierce; Michael Swanwick; Pat Cadigan
midamericon2.org

World Fantasy Convention 2016

Tid: 23-30. oktober 2016

Sted: Columbus, Ohio, USA
Den store årlige internationale fantasyfestival.
Gæster: Mercedes Lackey, Larry Dixon, L.E. Modesitt, Jr, Randal Spangler
worldfantasy2016.org

GODMORGEN, HVORDAN HAR DE DET, DARTH VADER?

Star Wars fan fiction af Excavatrice

Ja, hvordan har han det? Han vågner, fordi hans maske holder op med at give ham sovegas. Det strammer i hans ansigt, og der hvor ledningerne er forbundet gennem resterne af hans forbrændte hud, der er der altid en ubehagelig fornemmelse. Smerterne er overalt. I den forbrændte hånd, og også i den hånd der mangler og de ben, der ikke er der. Han klør protesebenet med protesehånden, og det hjælper lidt. Det gode ved smerterne er, at det får ham til at glemme, hvad han drømte. Næsten.

Han sætter sig op og masken øger sin hvæsen. Det lidt lunger han har tilbage får pustet en større dosis ren ilt, mens han bevæger sig eller tænker på at bevæge sig. Under hans krops-panser bliver blotlagte muskler og knogler fugtet med en særlig gel, der forhindrer udtørring. Hans læger siger, at hvis han havde en levende slægtning, kunne de høste lidt friske hudceller og dyrke hud nok til hele hans torso-krop og hans ansigt. Det, der er tilbage af hans egen hud, er for skadet til den kan opformeres.

Savner han at have et ansigt? Masken får ham til at virke unaturlig, som en ufødt mekanoide og bare han viser sig, krymper menneskene sig. De andre arter bliver ikke psykologisk påvirket på samme måde. Hans skræmte personale er holdt op med at tilbyde ham et spejl når masken skal renses indvendig.

Han løsner selv gevindene i maskens sider. Han er stadig en

selvhjulpnen Jedi med store mekaniske og åndelige færdigheder og blodet fuld af midi-clorier. Assistenten står klar med en håndventileringsmaske, som han får på under renseproceduren. Darth Vader lægger den sorte maske på et sterilt klæde på rullebordrobot. Den dirrer mekanisk som en sky hund under hans tunge protesehånd. Den bøjer sine manglede appendixer og henter vattotter og gaze og små, specielle spraydåser i en på forhånd koreograferet rækkefølge. Darth Vader kan ikke tale når håndventilatoren er i vejen. Assistenten håndpumper med nedslagent blik, han vil ikke møde Darth Vaders udstående øjne, der stirrer øjenlågløst fra en masse af stumpende muskelfæster og brankede knogler. Det gik assistentens forgænger ilde. Darth Vader syntes han pumpede for uregelmæssigt. Darth Vader synes at alle assistenter pumper for dårligt, men han behersker sig i dag, for det er værre at oplære en ny, end det er at udholde netop denne assistent-idiot.

Ingen forstår hvorfor Darth Vader omgiver sig med mennesker, når det lader til at han hader dem så meget. Twi'leks har en bedre finmotorik og er bedre til at forstå plejehovet hos handikappede, så hvorfor have menneskelige assistenter? Måske kan Darth Vader lide at lade sig irritere af mennesker. Eller – måske kan han lide at slå sine assistenter ihjel.

I tidsrummet mellem at håndpumpen fjernes og masken sættes på overlever Darth Vader på Kraften alene. Derfor mærker han Forstyrrelsen så klart. Alt hvad Jedier gør, breder sig som bølger i vand gennem Kraften. Darth kender denne Jedi, som laver bølger. I årevis har der kun været krusninger. Stormtropperne har ledt overalt i Galaxen efter den, der lavede krusningerne. Og når de finder ham, skal de komme med ham levende. Levende fordi ... fordi ...

Darth Vader kender denne Jedi bedre end nogen anden Jedi. Bedre end noget andet menneske. Han kender ham fra den gang, han selv var et menneske. Nu er han større end et menneske. Hans stemme lyder dybere, når den bli-

ver forstærket af masken. Han vil gerne ... Han vil mødes med den forstyrrende Jedi en sidste gang. Han vil dræbe ham selv. Så holder smerten op. Ikke ubehaget fra proteserne, der er fæstnet direkte på de forbrændte benpiber, ikke den smerte.

Maskens suger sig selv på og hvæser rytmisk. Robordet rækker ham skraldenøglen. Darth efter-spænder. Assistenten bukker og iler ud, lettet over endnu at være i live.

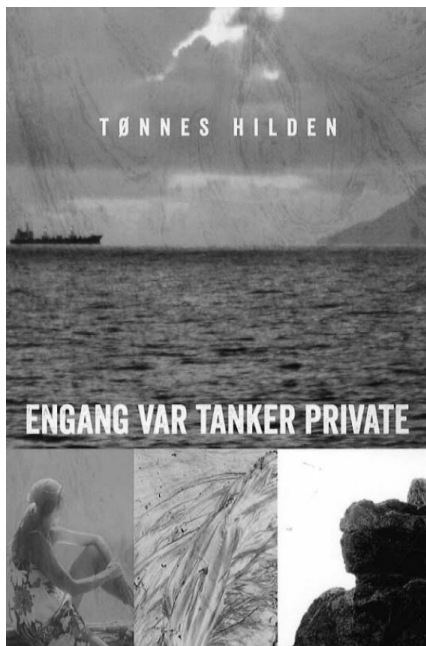
Darth Vader rejser sig. Han kan se ud over alle mennesker. Han er større end dem alle. Han bestemmer over dem alle. Han er mester nu, ikke padawan. Ingen skal fortælle ham hvad han må. Han må alt. Han må ødelægge en planet med milliarder af mennesker, og blandt dem folk, der kunne have været trænet som Jedier, hvis der havde været nogen af lysets Jedier tilbage. Alle frygter ham, tilbæder ham, men det lindrer ikke smerten. Og usikkerheden. Han føler efter i Kraften. Den mørke Kraft har ingen ende. Kun bølgerne fra den Lyse Side er fjerne og uklare for ham. Nu føles det, som om der er to Jedier. Eller tre; det er sådan nogle puds den mørke side af Kraften spiller med ham. Nogle gange må han undertrykke fornemmelsen af, at Kejseren narrede ham, selvom han har fået hele verden.

Når Darth Vader drømmer, hører han Mesters kærlige latter og bliver purret i håret og tilgivet for sine narrestreger. Men det er ikke Kejseren, der retter hans hånd- og fodstilling i drømmenes trænings-sale, det er Mester Obi Wan Kenobi. Ham, som først lærte ham krigskunstens noble dans, og siden skar hans perfekt trænede arme og ben af og efterlod ham i flammer og had.

Darth Vader vil ikke huske sine drømme. Han vil ikke stå og føle efter i Kraften som Mester ... nej ... Obi Wan Kenobi lærte ham. Han vil ikke tænke på alt det han lærte, mens han var padawan. De år af hans liv skal udraderes, minderne skal slettes. Derfor skal Jedien dø. Så Darth Vader ikke skal savne ham mere.

NY FANTASTIK PÅ DANSK

Ved Janus Andersen

Skønlitteratur for voksne

- Edalis, Anders: *Når tiden ender* (Legenden om Klokkekvinden, 1) (Gotisk krimi). H. Harksen Productions, 415 sider
- Eggers, Dave: *The circle*. People's Press, 458 sider
- Eibe, Anika: *Tvisten* (Den ... bog om Satan, 4). Kandor, 58 sider
- Fahl, Signe: *Hels rejse* (Den ... bog om Satan, 6). Kandor, 57 sider
- Gabaldon, Diana: *Outlander: den engelske kvinde*. Gyldendal, 749 sider
- Gaiman, Neil: *Oceanet hvor grusvejen endte*. People's Press, 196 sider
- Garmark, David: *En ørn fanget ikke fluer* (Den ... bog om Satan, 5). Kandor, 71 sider
- Garro, Elena: *Farvernes uge*.

- Skjødt, 258 sider
- Hanø, Valdemar: *Den elvte planet*. Science Fiction Cirklen, 168 sider
- Hildebrandt, Johanne: *Sigrid* (Sagaen om Valhal). Cicero, 411 sider
- Hilden, Tønnes: *Engang var tanker private*. Solkraft.dk, 246 sider
- Ishiguro, Kazuo: *Den begravede kæmpe*. Gyldendal, 380 sider
- Jessen, Søren: *Luftkasteller*. Jensen & Dalgaard, 290 sider
- Karlsen, Henni: *Stjernedrys*. Livskilden, 83 sider
- King, Stephen: *Vækkelse*. Hr. Ferdinand, 461 sider
- Krohn, Leena: *Hotel Sapiens*. Jensen & Dalgaard, 149 sider
- Leth Jacobsen, Morten: *I helvede flyder en flod*. EC Edition, 219 sider
- Lindow, Niels: *Fuldmånehunden: en varulveroman fra Nordsjælland*. Hovedland, 219 sider
- Magnus, Sofie: *Drømmemageren*. EgoLibris, 417 sider
- Mandel, Emily St. John: *Station 11*. Iris, 366 sider
- Martin, George R. R.: *Feberdrøm*. Gyldendal, 340 sider
- Michael, Ib: *En anden sol*. Gyldendal, 389 sider
- Nielsen, Niels E.: *Den beske magt*. Science Fiction Cirklen, 302 sider
- Rasmussen, Irene S: *Ormeføde* (Den ... bog om Satan, 7). Kandor, 70 sider
- Rejsekammeraten: *H.C. Andersen fanfiktion*, redaktør: Bjarne Kim Pedersen, Per Nielsen. Ravnerock, 85 sider
- Rolkskov, Vibeke: *Den blinde seer*. Gwyinedd (Døren, 2). Livskilden, 532 sider
- Salvatore, R. A.: *Mørkets rige* (Legenderne om Drizzt, 1) (Forgotten Realms). Tellerup, 391 sider
- Sandemo, Margit: *De tre søstre* (Kiaras saga, 2). Jentas, 226 sider
- Sandemo, Margit: *Skytsånden* (Kiaras saga, 1). Jentas, 242 sider
- Sanderson, Brandon: *Ild-*

- kamp* (Stålhjerte, 2). DreamLitt, 407 sider
- Sandholt, Jeppe: *Varulv*. Fahrenheit, 68 sider
- Setz, Clemens J.: *Indigo*. Vandkunsten, 485 sider
- Silvestri, A.: *Al kødets gang* (Gotisk krimi). H. Harksen Productions, 140 sider
- Silvestri, A.: *Kærlighedsfrugt*. Kandor, 362 sider
- *Som et urværk*, redaktør: Carl-Eddy Skovgaard (Lige under overfladen, 10). Science Fiction Cirklen, 366 sider
- Steinar Bragi: *Højlandet*. Gyldendal, 266 sider
- Thomassen, Lars: *Når månen titter gennem ruden*. Lars Thomassen, 281 sider
- Weir, Andy: *The Martian*. DreamLitt, 368 sider

Ungdomsbøger

- Bidstrup, Lise: *Overlevernes by* (Spillet by, 3). Høst, 289 sider
- Bing, Jon: *Mizt – genfærdenes planet* (Alexandria serien, 3) (Zap!). Science Fiction Cirklen, 199 sider
- Bonde, Christina: *Skyggesider*. Tellerup, 278 sider
- Brown, Pierce: *Rød opstand* (Red rising, 1. bind). Gyldendal, 412 sider
- Caine, Rachel: *Spøgelsesbyen* (The Morganville vampires, 9). Tellerup, 376 sider
- Dyhr Lorenzen, Anna Bødewadt: *Den resistente – Area 42* (Zap!) (Den resistente, 2). Science Fiction Cirklen, 206 sider
- Eybye, Pernille: *Skæbnebånd* (Blodets bånd, bind 9). Tellerup, 471 sider
- Foss, Nanna: *Spektrum – Geminiderne* (Spektrum, 2). Tellerup, 655 sider
- Frey, James: *Endgame – himmelnøglen* (Endgame, 2). Høst, 466 sider
- Frost, Mark: *Arven* (Paladinprofetien, 3). Høst
- Klaris, H. W.: *Skæbnens kald* (Dæmonherskerens arving,

- 2). Tellerup, 247 sider
- Livingston, Lesley: *Sort lys* (Vinterkongens datter, 2). Tellerup, 376 sider
- Livingston, Lesley: *Stormen* (Vinterkongens datter, 3). Tellerup, 438 sider
- Lu, Marie: *Champion – folkets yndling* (En Legendroman, 3). Carlsen, 372 sider
- Meyer, Stephenie: *Twilight – tusmørke: 10 års jubilæum. Liv og død*. Carlsen, 505, 561 sider
- Mieghem, Linda Van: *Hermelin*. Turbine, 274 sider
- Ness, Patrick: *Mere end det*. Gyldendal, 446 sider
- Petersen, Emil Taj: *Slinger i rumtiden* (Zap!). Science Fiction Cirklen, 247 sider
- Smith, L. J.: *Indvielsen* (The secret circle, 1). Tellerup, 273 sider
- Sun, Amanda: *Regn* (Blæk, 2). Tellerup, 421 sider
- Tahir, Sabaa: *Det ulmende oprør*. Alvilda, 492 sider
- Terry, Teri: *Mind games*. Nyt Nordisk Forlag, 351 sider
- Ward, J. R.: *Artens styrke* (The black dagger brotherhood, #7). Tellerup, 370 sider
- Ward, J. R.: *Hjertets udvalgte* (The black dagger brotherhood, #6). Tellerup, 394 sider
- Weeks, Brent: *Night angel – som en skygge* (Night angel, 1). Tellerup, 707 sider
- Weitz, Chris: *The young world – de overlevende* (The young world, 1). Gyldendal, 363 sider
- Wendelboe, Mikkel: *Dæmonens spind* (Aïñafablen, 2. del). Skriveforlaget, 385 sider

Tegneserier

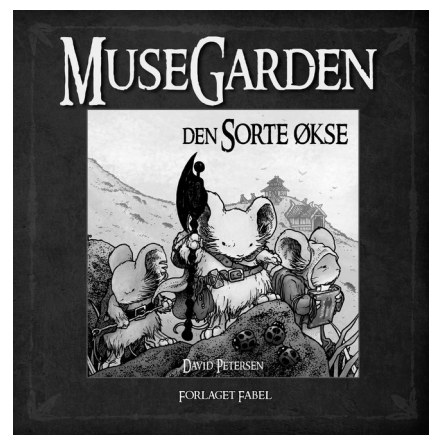
- Ahonen, Lauri: *Lille Fugl*. Cobolt, 130 sider
- Batem: *Spirillen – Biba*. Cobolt, 48 sider
- Brubaker, Ed: *Vest for Helvede* (Fatale, 3). G. Floy Studio
- Crisse: *Kalais og Zetes* (Ata-

- lante, 5). Donovan Comics
- Daniel, Tony S.: *Dødens ansigter* (Batman – detective comics, 1). RW
- Daniel, Tony S.: *Skræmmetaktik* (Batman – detective comics, 2). RW
- Day, Thomas: *Wika og Obe-rons rasen*. Cobolt, 70 sider
- Franquin: *Huba! – en kærlighedshistorie*. Cobolt, 64 sider
- Collin, Renaud: *Lilla panik!* (Minions, 2). Forlæns, 48 sider
- Gaiman, Neil: *Dukkens hus* (Sandman deluxe, 2). RW
- Gaiman, Neil: *Sandman deluxe, bog 3*. RW
- Hermann: *Jungle City* (Jeremiah, 34). Faraos Cigarer, 48 sider
- Ibañez, F.: *Pensionering? Når du bliver halvfems!* (Flip & Flop, 22). Zoom, 46 sider
- Johns, Geoff: *Skurkens rejse* (Justice League, bog 2). RW, 180 sider
- Kring, Paul A.: *Brontosaurus: tøser og tordenøgler* (Wenetryhl, 7). Fyns Antikvariat, 57 sider
- Layman, John: *Kejserpingvinen* (Batman – detective comics, 3). RW
- Leloup, Roger: *Yoko Tsuno – de tyske eventyr: Djævelens orgel, Vampyren fra Rothenburg, Odins ild* (Yoko Tsuno - integrale, 3). Cobolt, 162 sider
- Loeb, Jeph: *Batman Halloween: deluxe*. RW, 190 sider
- Morrison, Grant: *Skudsikker* (Superman action comics, 2). RW
- Petersen, David: *Musegarden – den sorte økse*. Fabel, 220 sider
- Ryberg, Rune: *Witch Mountain, bind 1*. Rune Ryberg
- Ryberg, Rune: *Witch Mountain, bind 2*. Rune Ryberg
- Snyder, Scott: *Uglernes by* (Batman, 2). RW
- Straczynski, J. Michael: *Superman Earth One, bog 2*. RW
- Straczynski, J. Michael: *Superman Earth One, bog 3*. RW
- Tomasi, Peter J.: *Perlen* (Batman og Robin, 2). RW

- Vaughan, Brian K.: *Saga*, vol 3. G. Floy Studio
- Will: *Magdalena* (Tim & Thomas). Zoom, 47 sider

Fag- og anden litteratur

- Barlby, Finn o.a.: *Det euforiske spejl: dialoger om H.C. Andersens tingseventyr*. Dråben, 271 sider
- Barr, Patricia o.a.: *Alt om Star Wars*. Alvilda, 319 sider
- Dalgaard, Niels: *Vinkler på dansk science fiction*. Science Fiction Cirklen, 334 sider
- H.C. Andersen og det uhyggelige, redaktør: Jacob Bøggild, Ane Grum-Schwensen, Torsten Bøgh Thomsen (Skrifter fra H.C. Andersen Centret, bind 3) (University of Southern Denmark studies in Scandinavian languages and literatures, vol. 125). Syddansk Universitetsforlag, 225 sider
- Holter, Matthijs: *Rollenspiel* (Faktaløve). Turbine, 58 sider
- Lillose, Dorte: *Lene Kaaberbøl* (De små fagbøger). Gyldendal, 36 sider
- Sahl, Nina: *Kim Fupz Aakeson* (De små fagbøger). Gyldendal, 36 sider
- Østergaard Sørensen, Birgitte: *Prøveforberedende tekstarbejde – fantasy*. Meloni, 97 sider

FANTASK

Sankt Peders Strøede 18 1453 København K
+45 33 11 85 38 www.fantask.dk fantask@fantask